

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

HÁROM KOZMIKUS ÜZENET

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2023. április, május, június

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2023 – **Viață și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România**
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN G.

**Három kozmikus üzenet / Idézetek a Bibliatanulmányokhoz /
2023. április, május, június / Ellen G. White;**

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon, Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-331-0

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Jézus győz, Sátán veszít	5
2. Végzetes pillanat	13
3. Az örökkévaló evangélium	21
4. Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!	30
5. Az ítélet jó híre	39
6. Isten ítéletének órája	47
7. A Teremtő imádása	55
8. A szombat és a vég	63
9. A város, aminek Zúrzavar a neve	71
10. Sátán végső megtévesztései	80
11. Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész	89
12. Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész	97
13. Isten dicsőségének ragyogása	105

1.

JÉZUS GYŐZ, SÁTÁN VESZÍT

Március 25., szombat délután

Az elbukott világ a legnagyobb csatamező, amelyet a mennyei világegyetem és a földi hatalmak valaha is megismertek. Az egész világ színpada a jó és gonosz, a Menny és pokol közötti nagy harc színtere. Minden egyes ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki nem állhat semleges oldalra. Az emberek vagy elfogadják vagy visszautasítják a világ Megváltóját. Mindenki tanúbizonyságot tesz Krisztus mellett vagy ellene. Jézus felszólítja a zászlaja alatt állókat, hogy hűséges katonáiként vegyenek részt mellette a harcban, hogy elnyerhessék az élet koronáját. Isten fiaivá és leányaivá fogadta őket. Krisztus nekik hagyta biztos ígését, hogy nagy lesz a jutalma a mennyek országában azoknak, akik megaláztatásának és szenvedéseinek részesei lesznek az igazságért...

Azok, akik Krisztus ereje által legyőzik Isten és ember nagy ellenségét, azokat Isten, a mennyei udvarokban, a soha el nem bukott angyalok fölé fogja helyezni. – *Isten fiai és leányai*, 242. o.

Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizodalunk erősebb, mint valaha! „Mindaddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig! Mint hatalmas emlékoszlopokra tekintünk jótétemeinek bizonyítékaira, melyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, melyekkel Isten bennünket elhalmozott; a könnyek, melyeket felszárított; a fájdalmak, miket lecsillapított; a veszedelmek, miket elhárított; a szükségletek, miket kielégített, és az áldások, melyeket reánk árasztott. Ezek erősítenek zarándoklatunk hátralevő részén!

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múltra, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7:12), „és életemden át tartson erőd!” (5Móz 33:25) A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják erőnket felülmúlni. Dolgozzunk ott, ahol alkalom kínálkozik abban a biztos tudatban, hogy a megpróbáltatások arányában kapunk erőt. – *Jézushoz vezető út*, 125. o.

Megváltásunk vezére megedzi népét a rájuk váró küzdelemre. Hányszor történt, hogy Sátán minden erejét Krisztus követői ellen vetette be, s ők farkasszemet néztek a halállal. De hittel mondott őszinte imájuk Isten seregeinek vezérét hozta el a csatamezőre, megfordította az ütközet menetét, és megszabadította az elnyomottat.

Most kell szorosra fűznünk kapcsolatunkat Istennel, hogy elrejtessen, amikor kitölti haragja hevét az emberek fiaira. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 137. o.

Március 26., vasárnap

Mint elfedező angyalt, Lucifert dicső ragyogás vette körül. Ennek ellenére az Isten által teremtett és hatalommal felruházott angyal Isten szeretett volna lenni. Az Isten kormányzatát illető gáncsoló bírászkodás gondolatait sugallva kivívta angyaltársai egy részének egyetértését. Ezt a gonosz magot a legcsábítóbb módon hintette el. S miután sokak értelmében kikelt és gyökeret eresztett, összegyűjtötte az elgondolásokat, melyeket pedig ő maga hintett el, s mint mások Isten kormánya elleni gondolatait tárta az angyalok legmagasabb rendje elé. Így lángeszű mesterkedéseivel lázadást szított. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1143. o.

Mindenki szabadon megválaszthatja, hogy milyen hatalom uralkodjon rajta. Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Krisztusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, mely észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Isteneivel, azt Ő nem hagyja Sátán hatalmában, sem saját természetének gyöngeségeiben. Hívja

a Megváltó: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) A sötétség szellemei minden lélekért harcolnak, aki egyszer már uralmuk alatt állt, ám Isten angyalai győzedelmes erővel vívnek ugyanazért a lélekért. Az Úr így szól: „Elvétethetik-é a préda az erőstől és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai?... Így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.” (Ésa 49:24–25) – *Jézus élete*, 258. o.

„Aki velem nem gyűjt, tékozol.” Aki Krisztus oldalán áll, fenntartva vele való egységét, Őt ültetve trónra szívében, és engedelmeskedik parancsainak is, az biztonságban van a gonosz csapdájától. Aki Krisztussal egyesül, az az Ő isteni vonásait gyűjti magának. Amellett erőt, hatékonyságot és hatalmat ad az Úrnak a lelkek Krisztusnak való megnyerése által. Mikor Krisztus veszi át a szív erődjeit, az ember eggyé válik vele. A Megváltóval való együttműködés által Isten eszközévé lesz. Akkor, ha jön az ellenfél meghódítani, azt tapasztalja, hogy az Úr erősebbé tette őt az erősnél. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1092. o.

Március 27., hétfő

Amikor az ellenség fellázadt, az angyalok harmadát ragadta magával. Elfordultak az Atyától és Fiától, s a lázadás kezdeményezőjéhez csatlakoztak. Tartsuk hát szemünk előtt ezeket a tényeket és legyünk nagyon óvatosak...

A világban üldözést szenvedtek – mondja Krisztus –, de bennem békességetek lesz. A próbák, melyeknek a keresztények ki vannak téve, a szomorúság, a balszerencse, a nyomorúság, a gyalázkodás, ezek azok az eszközök, amelyeket Isten arra rendelt, hogy elválassa a poltvát a búzától. Büszkeségünk, önzésünk, gonosz szenvedélyeink és a világi gyönyörök szeretete azok a bűneink, melyeket le kell győznünk. Isten szenvedéseket enged meg, hogy próbára tegyen, megvizsgáljon és kimutassa előttünk, hogy milyen gonoszságok rejlenek jellemünkben. Az Ő erejével és kegyelméből mégis győznünk kell, hogy részesülhessünk az isteni természetben, és megmeneküljünk a romlottságtól, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. „Pillanatnyi, könnyű szenvedésünk ugyanis a mennyei dicsőség túláradó, örök mértékét szerzi meg számunkra. Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra sze-

gezzük tekintetünket. A látható ugyanis ideig való, a láthatatlan viszont örök.” A szenvedések, keresztek, kísértések és különféle próbáink Isten munkaeszközei, hogy finomítsanak, megszenteljenek és felkészítsenek minket a mennyei csűrök számára. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 115. o.

Egy dolog olvasni a Bibliából és másokat tanítani, és egészen más dolog az, hogy a lelkedbe legyenek vésve életadó és megszentelő elvei. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által.” (Eféz 2:8) Az elmét meg kell tanítani, hogy inkább a hitet gyakorolja, mintsem a kételyt, gyanakvást és irigységet táplálja. Túlságosan könnyen hajlunk úgy tekinteni a próbákra, mint leküzdhetetlen akadályokra. Nehéz megtanulunk hinni Isten ígéreteiben, hitben járni és kitartani, hogy ne a körülmények irányítsanak. Mégis elengedhetetlenül szükséges, hogy Isten minden gyermeke tanulja meg ezt a leckét. Keresnünk kell a Krisztus általi kegyelmet, mert a kegyelem az egyedüli út, amellyel Istenhez közeledhetünk. – *In Heavenly Places*, 109. o.

Sóvárogy a Mester megdicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énok is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énókhok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneid! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha beismered őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz – Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva – a kudarcból győzelmet kovácsolni. – *Krisztus példázatai*, 332. o.

Március 28., kedd

Krisztus a kereszten nem csupán embereket készítet Isten iránti bűnbánatra törvényének megszegéséért – hiszen akiknek Isten megbocsát, azokat előbb bűnbánóvá teszi –, de eleget tett az igazságszolgáltatás követelésének is, magát ajánlva fel elfedezésként. Kiömlő vére, megtört teste kielégíti a megrontott törvény követelését, ezzel áthidalja a bűn

ütötte szakadékot. Testében szenvedett, hogy sebzett testével tudja eltakarni a védtelen bűnöst. A halála által a Kálvárián kivívott győzelem örökre megtörte Sátánnak a mindenség fölötti vádló hatalmát, s elhallgattatta a vádat, hogy Istennél nincs önmegtagadás s az embernél sem elengedhetetlen.

Aki akar, mind győző lehet. Törekedjünk hát buzgón, hogy elérjük a kitűzött célt. Krisztus ismeri gyöngeségeinket; naponta hozzá fordulhatunk segítségért. Nem szükséges harminc nappal előre erőt nyernünk. Napról napra kell győzelmet aratnunk.

Úgy válunk győzőkké, ha másoknak segítünk győzni a Bárány vére s bizonyágtételének igéi által. Isten parancsolatainak megtartása engedelmes lelkületet terem bennünk, s az ilyen lelkületből fakadó szolgálat kedves az Isten előtt. – *A Te Igéd igazság, 7. köt., 974. o.*

Az ördög gyakran a világosság angyalaként, a menny öltözékében jelenik meg. Barátságos modort vesz fel, megszenteltnek látszó jeleket és mély tiszteletet tettét áldozatai iránt, akiket csapdába akar ejteni, s elpusztítani. Veszedelmek várnak az ösvényen, melyre csalogat. De ügyesen álcázza a veszélyeket, csak az ösvény szépségeit mutogatja. Üdvösségünk isteni parancsnoka győzött értünk, hogy ha akarunk, általa mi is győzni tudjunk. Krisztus mégsem ment meg senkit akarata ellenére, senkit sem kényszerít engedelmességre. Azért hozta meg kimondhatatlan áldozatát, hogy ők is győzni tudjanak nevével, és igaz tetteit, szent voltát nekik tulajdonítsák. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek, 3. köt., 456. o.*

Most tündöklük a keresztről a fény, tiszta, ragyogó sugarakban. Ez a fény Jézust világítja meg, a bűneinkért hozott áldozatot. Amikor olvasod Isten ígéreteit, ne feledd, hogy azok a végtelen szeretet és szájalom kifejezései. A végtelen Szeretet határtalan irgalommal vont a bűnösökhöz Isten könyörületes szívét. „Benne van vére által szerzett megváltásunk, bűneink bocsánata.” Igen, csak hidd, hogy Isten a segítőd. Vissza akarja állítani erkölcsi képességét az emberben. Ha bűnbánattal és bűnvallomással közeledsz hozzá, Ő is közeledni fog hozzád kegyelemmel és bűnbocsánattal. Mindent az Úrnak köszönhetünk. Ő szerezte megváltásunkat. Amikor félve és reszketve munkálsz megváltásodat, „maga Isten műveli benned jóakarata szerint a szándékot és a végrehajtást is” (Fil 2:13). – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek, 5. köt., 634. o.*

Március 29., szerda

Bálám most megértette, hogy amíg Izrael Isten oltalma alatt áll, addig nincs az a nép vagy nemzetség, amely képes lenne uralkodni rajta, még ha a Sátán minden hatalmával a segítségére van is. Az egész világnak csodálnia kell Istennek népe érdekében végzett munkáját akkor, amikor ez az ember elhatározta bűnös céljának megvalósítását, Isten ellenőrzése alá kellett kerülnie, hogy az eltervelt átok helyett a leggazdagabb és legdrágább áldásokat mondja a költészet fennkölt és szenvedélyes nyelvezetén. Az Izrael iránt egykor megnyilvánult isteni jóindulat lett a biztosítéka annak, hogy Isten oltalmazó gondoskodása az ő engedelmes és hűséges gyermekeiről megvolt és megmarad minden korszakban. Mikor Sátán arra indítja a gonosz embereket, hogy hamis színben tüntessék fel, gyötörjék és pusztítsák Isten népét, akkor erre az eseményre kellene mindig visszaemlékezniük és ennek az eseménynek a világosságában kellene megerősíteniük Istenben való bátorságukat és hitüket. – *Pátriárkák és próféták*, 449. o.

A kereszt hírnökei legyenek éberek, imádkozzanak, és menjenek előre hittel, bátran, mindig Jézus nevében munkálkodva. Bízzák magukat vezetőjükre, mert komoly idők következnek. Isten ítéletei vonulnak végig a világon, szerencsétlenségek követik egymást. Isten nemsokára felkel helyéről, hogy a Földet borzalmasan megrázza és a gonoszokat istentelenségükben megbüntesse. Akkor kezeskedik majd népéért, és gondoskodó védelemben részesíti őket. Az örökkévalóság karjaival átölelve minden nyomorúságtól megóvjá híveit. – *Az evangélium szolgálói*, 264. o.

Isten jelenléte bizonyosság a kereszténynek. A hitnek ez a sziklája az Isten élő jelenléte. A leggyengébb is rábízhatja magát. Akik magukat a legerősebbnek tartják, a leggyengébbnek bizonyulhatnak, hacsak Krisztusra, mint erősségükre és érdemszerzőjükre nem bízzák magukat. Ő az a kőszikla, melyre eredményesen építhetünk. Isten közel van Krisztus engesztelő áldozatában, közbenjárásában, és szerető, gyengéd kormányzásában, melyet az egyház felett gyakorol. A mennyei trónon ülve élénk érdeklődéssel figyeli egyházát. Amíg az egyház tagjai éltető nedvet és táplálékot nyernek Krisztustól, és nem emberi vélekedésekből és kitalációkból merítik azokat; ha meggyőződnek róla, hogy Isten közel van hozzájuk Krisztusban, és teljes bizalmukat belé helye-

zik, akkor élő kapcsolatuk lesz veled, mint ahogyan az ág kapcsolódik a szőlőtőhöz. Az egyház nem emberi teóriákon vagy hosszadalmas formaságokon nyugszik. Krisztuson, mint a hívők Igazságán áll fenn. A Krisztusba vetett hitre épül, „és a pokol kapui nem vesznek rajta diadalmat”.

A lelkek erőssége Istenben van, nem emberekben. A csendes bizodalom az erőssége mindenkinek, aki szívét Istennek adja. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt... Mindig figyel rád, Isten reszkető gyermekére. A védelme alatt biztonságban vagy. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.

Március 30., csütörtök

Isten Igéje bemutat két egymással konfliktusban álló felet, amelyek befolyásukat és hatalmukat akarják gyakorolni az emberek fölött. Szüntelenül megküzdenek minden egyes emberi lényért. Akik Isten uralma alá helyezik magukat és a mennyei angyalok befolyását élvezik, képesek lesznek felismerni a sötétség láthatatlan erőinek álnok munkálkodását. Akik szeretnének összhangban lenni a mennyei küldöttekkel, vágyakozva és lelkesen igyekeznek eleget tenni Isten akaratának, semmiképp sem szabad meghátrálniuk, egyetlen tenyérnyi területet sem szabad átengedniük Sátánnak és angyalainak. De ha nem örködünk szüntelenül, ha nem vagyunk állandóan figyelmesek, az ellenség le fog győzni. Noha mindenki Isten akaratának ünnepélyes felfedezésében részesülhetett, akaratának ismerete mégsem mentesít attól, hogy buzgón imádkozzunk segítségért, és szorgosan igyekezzünk együtt dolgozni az Úrral, hogy választ kaphassunk imáinkra. – *Manuscript 95*, 1903.

A keresztény reménysege nem alapozhat az érzelmek homokjára. Aki elvszerűen jár el, meglátja Isten dicsőségét a sötétségben, és az ígéret biztos szavára támaszkodik. Bármilyen sötétnek is tűnjön az út, sosem fog lemondani Isten megdicsőítéséről. Számára a próbák és a nehézségek olyan alkalmakat jelentenek, amelyek igazolják őszinte hitét és szeretetét... Szorososan kapaszkodjatok mennyei Atyátok ígéretébe: „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van”. És ne feledjétek el azt, ahogy a múltban gondoskodott rólatok és minden szolgájáról.

A keresztény élet legnehezebb tapasztalata lehet a legnagyobb áldás is. A sötét órák különleges isteni gondoskodásai bátorságot nyújthatnak a léleknek Sátán későbbi támadásaira, és felfegyverezhetik az Úr szolgáját, hogy kibírja a próbák tüzét. Hitünk megpróbáltatása értékeesebb az aranyból. Teljes bizodalmatok legyen az Úrban, akit nem tudnak becsapni a nagy Csaló kísértései és érvei. Bízatok Isten szavában. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. január 24.

Legyen a keresztény alázatos, de ne legyen szomorú, és ne becsülje le önmagát! Mindenkinek kiváltsága, hogy olyan életet éljen, amelyet Isten helyeselhet és megáldhat. Nem mennyei Atyánk akarata az, hogy az elítélt ember gyászos hangulata állandóan ránk nehezedjen. Nem a lehorgasztott fej és a túl gyakori befelé fordulás az igazi alázatosság bizonyítéka. Jézusnál megtisztulhatunk. Szégyen és lelkifurdalás nélkül állhatunk a törvény elé. „Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1)

Ádám elbukott fiai Jézus által „Isten fiai”-vá lehetnek. „A megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni.” (Zsid 2:11) A keresztény embernek a hit, a győzelem és az Istenben való öröm életét kell élnie. „Mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) – *A nagy küzdelem*, 477. o.

2.

VÉGZETES PILLANAT

Április 1., szombat délután

Isten minden korszakban adott isteni kinyilatkoztatásokat emberi lényeknek, hogy így betölthessék céljukat. Fokozatosan feltárja az elme előtt a kegyelem tanítását. Az igazságot azon a módon osztja meg velünk, hogy szavakkal szemlélteti: „Az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal.” Az, aki oda helyezi magát, ahol Isten megvilágosíthatja őt, előre halad a hajnal részleges sötéttségétől a déli nap teljes ragyogásáig. Ahogy a nap kijön a szeretet és irgalom megnyilatkozásaként, ahogy a nap arany sugarai elárasztják az égboltot és megszépíti az erdőket és hegyeket, és az éjszaka sötéttségét eloszlatva felébreszti a világot, Krisztus követőinek is úgy kell kimutatniuk szeretetteljes küldetésüket. – *Isten fiai és leányai*, 335. o.

Az angyalok az ég közepén repülve mutatkoznak a Bibliában, figyelemztető üzenetet hirdetnek a világnak, és közvetlen kihatásuk van a földi történelem végső napjaiban élő emberekre. Az angyalok szavát senki nem hallja, mert azok Istennek a mennyei világgal összhangban munkálkodó népét jelképezik. Isten Lelke által világosságot nyert és az igazság által megszentelt férfiak és nők hirdetik a három, egymást követő üzenetet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 387. o.

Napjainkban is elhívta Isten az egyházát, mint régen Izraelt, hogy világosságul szolgáljon. Az igazság hatalmas kardjával, az első, második és harmadik angyal üzenetével elválasztotta népét az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket magához. Törvényének őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a jelennek szóló prófécia nagy igazságait. Mint a régi Izraelre bízott törvények, ezek is szent megbízatást jelentenek, amelyeket közölnünk kell a világgal.

A Jelenések könyve 14. fejezetében szereplő angyal azokat jelképezi, akik elfogadják Isten üzenetének világosságát, s az Ő követeiként fúj-

nak riadót az egész világon. Krisztus ezt mondta követőinek: „Ti a világ világoossága vagytok.” (Mt 5:14) Mindenki számára, aki csak elfogadja Jézust, ez a Golgota keresztjének üzenete: „Íme az ember értéke. Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16:15) Semmi ne hátráltassa ezt a munkát! Ez korunk legfontosabb feladata. Az emberek iránti szeretet, amelyet Jézus megváltásunkért hozott áldozata nyilvánított ki, ösztönözni fogja minden követőjét. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 455. o.

Április 2., vasárnap

Két út áll előtted – az önzés széles útja és az önfeláldozás keskeny útja. A széles útra magaddal viheted az önzést, a büszkeséget és a világ szeretetét, viszont akik a keskeny úton járnak, azoknak el kell hagyniuk minden terhet és minden megkörményező bűnt. Melyiket választod – az örök halálra vagy a dicsőséges halhatatlanságra vezető utat?

Sosem volt a történelemben ünnepélyesebb idő, mint a mai. Örök érdekeink forognak kockán, ezért fel kellene ébrednünk, és meg kellene értenünk, mennyire fontos elhívásunk van, és milyen fontos döntést kell meghoznunk. Ne merészkedjünk kockára tenni az örök érdekeket a mulandó lehetőségek miatt. Komoly hozzáállásra van szükség. Mindaz, akik vagyunk, amit teszünk, és amely úton járni fogunk, felbecsülhetetlen értékkel bír, ezért nem engedhetjük meg magunknak a közönyt és a hanyagságot. – *Our High Calling*, 8. o.

Amikor Sátán próbálja eltávolítani lelkünk elől a korlátokat, és bűnre csábít, szoros kapcsolatban kell maradnunk Istennel élő hit által. Bízunk kell az Ő erejében, hogy képessé tehet legyőznünk bármilyen akadályt. Meneküljünk a gonosztól, és keressük a feddhetetlenséget, alázatot, szelídséget és szentséget.

Eljött az ideje, hogy minden ember eldöntse, kinek az oldalán áll. Sátán ügynökei fognak dolgozni mindazok elméjében, akik megengedik neki ezt. De a mennyben is vannak ügynökök, akik arra várnak, hogy elhozhassák Isten dicsőségének ragyogó sugarait mindazokhoz, akik készek befogadni Őt.

Mi döntjük el, hogy azok közé soroltatunk, akik Krisztust követik, vagy Sátán szolgálói leszünk. Naponta el kell döntenünk, hogy kinek szolgálunk. – *Our High Calling*, 15. o.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád...

Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek képerre hasonlítani, ha engedelmeskednek vezetésének. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.

Életünk megszentelődését úgy érhetjük el, ha kiéljük a szeretet alapelvét. „Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.” (1Jn 4:16) Aki szívébe fogadta Krisztust, a válását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel. – *Az apostolok története*, 559–560. o.

Április 3., hétfő

Krisztus szeretete nem korlátozódik az emberek egy bizonyos osztályára, csoportjára. Jézus az emberi nemzetség minden egyes gyermekével azonosítja magát. Azért, hogy tagjaivá lehessünk a mennyei családnak, Krisztus tagjává lett a földi családnak. Krisztus az embernek Fia, és így testvére Ádám minden egyes fiának és leányának. Követőinek nem szabad elkülönítettnek érezniük magukat a körülöttük lévő pusztuló világtól. Részei ők az emberiség nagy és népes családjának. A menny és a Föld Ura úgy tekint le rájuk, mint akik éppen úgy testvérei a bűnösöknek, mint a szenteknek. Krisztus szeretete egyaránt körülöleli az elesetteket, az eltévedteket és bűnösöket. A kedvesség minden tettét, amellyel egy elesett lelket felemelünk, irgalmasságunk minden cselekedetét Krisztus úgy fogadja el, mintha azt érette hajtottuk volna végre. – *Jézus élete*, 638. o.

Jézus ismét eljön, de nem úgy, mint egykoron Betlehemben, sem úgy, miként Jeruzsálembé bevonult, midőn a tanítványok ujjongva kiáltottak „hozsanná”-t neki; hanem eljön az Atyának dicsőségében az összes szent angyalokkal egyetemben, akik elkísérik földi útjára. A menny tel-

jesen üres marad, mert az angyalok Mesterüket kísérik el, és a Földön az élő és várakozó szentek a menny felé, Jézus felé tekintenek, amiképpen a galileai férfiak tették, amint az Úr az Olajfák hegyéről a mennybe szállt. Ama napon csak a szentek kiáltanak fel ujjongva, akik igazán alázatosan és szelíden követték Krisztus példáját: „Íme, a mi Urunk, akit vártunk, s aki megszabadít minket!” S a szentek „egyetlen szempillantás alatt” a végső harsonaszóra elváltoznak – ama harsonának a szavára, amely a porban nyugvó szenteket új életre szólítja. Az Úr felruhazza dicső halhatatlansággal szentjeit úgy, hogy örömmel kiáltanak fel: „Győzelem, győzelem a sír és halál felett!” Az elváltozott szentek most a szent angyalokkal együtt az Úr elé ragadtatnak a levegőbe, hogy soha többé el ne váljanak szeretett Uruktól. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Isten úgy döntött, hogy aki emberi testben a szenvedések Fejedelme is volt, Ő legyen a világ ítélőbírája is. Aki lejött a mennyei udvarokból megváltani az embert az örök haláltól, akit földi ítélőszék vádolt meg, és akinek el kellett szenvednie a megalázó kereszthalált, csak Ő hozhat jutalmat vagy büntetést jelentő ítéletet. Aki itt a Földön hordozta a szenvedés és megaláztatás keresztségét, teljes jogot és jutalmat kapott, felemeltetett a trónra, és Őt az egész világegyetem a szentek Fejedelmeként ismerte el. Felvállalta az üdvözítés munkáját, és megmutatta az el nem bukott világoknak, hogy képes befejezni az elkezdett munkát. A végső büntetés vagy jutalom ama napján majd mind a szentek, mind pedig a bűnösök elismerik, hogy Ő a keresztre szegezett Megváltó, minden lény Bírója is. – *In Heavenly Places*, 359. o.

Április 4., kedd

Miközben a tanítványok fölfelé tekintettek, hogy láthassák a menny felé szálló Urukat, ameddig csak lehet, angyalok ujjongó serege fogadta Jézus Krisztust. Ők kísérték fölfelé, és diadalmasan énekelték: „E Földnek országai mind énekeljete Istenhez, zengjete dicséretet az Úrnak! Aki kezdettől fogva az egek egein ül... Tegyetek tisztességet Istennek, akinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van.” (Zsolt 68:33–36)

Mialatt a tanítványok még mindig a menny felé tekintettek, „íme két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, kik szóltak is: Galileabeli

férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok felmenni a mennybe” (Csel 1:10–11).

Jézus Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élénken emlékezetükben kellett tartani. Jézust látták felszállni a mennybe, és Ő ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt a szolgálatára szentelték magukat. – *Az apostolok története*, 32–33. o.

Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembe nézzen a kísértésekkel, és elviselje a megpróbáltatásokat, melyekkel az embereknek kell szembenézniük és elviselniük. Meg kellett tudja, mit kénytelen eltűrni az ember a bukott ellenségtől, hogy a kísértésbe esőknek támasza lehessen.

Krisztus a bíránk. Nem az Atya, nem az angyalok bírálják el minket, hanem aki emberi testet öltött, s tökéletes életet élt a Földön. Csak Ő lehet a bíránk. Testvéreim, ezt ne felejtsetek el. Lelkészeink, ti se felejtsetek. Atyák és anyák, emlékezzetek erre. Krisztus ember lett, hogy bíránk lehessen. Senkit se bíztak meg, hogy mások bírója legyen. Csak annyit tehettek, hogy magatokat neveljétek, fegyelmezzétek, Krisztus nevében kérlek, fogadjátok meg utasításait. Sose üljetek a bírói székbe. Napról-napra ezt az üzenetet hangoztatták előttem: „Szálljatok le a bíró székéből. Szálljatok le alázatosan.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 185. o.

És Isten „hatalmat ada néki az ítélet-tételre is, mivelhogy embernek fia” (Jn 5:27). Mivel mindenestől megízlelte az emberi szenvedést és kísértéseket, megérti az emberi gyengeségeket és bűnöket, mert érdeklünkben győzelmesen ellenáll Sátán kísértéseinek, s igazságosan, szelíden bánik a lelkekkel, akiknek megmentéséért tulajdon vére folyt – emiatt az Emberfia hivatott az ítélet végrehajtására.

Azonban Krisztus küldetése nem az ítélet, hanem a megváltás volt. „Nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (Jn 3:17) A Magas Tanács előtt Jézus kijelentette: „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.” (Jn 5:24) – *Jézus élete*, 210. o.

Április 5., szerda

„És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földre, és alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.”

A gazda, aki „sarlót ereszt... mert az aratás elérkezett”, nem lehet más, mint Krisztus. Ő az utolsó nagy napon betakarítja a föld termését. A magvető azokat jelképezi, akik Krisztus követségében szolgálnak. A magról pedig azt olvassuk, hogy „kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen”. Ez utóbbi nem vonatkozik Isten Fiára. Krisztus nem alszik el, hanem éjjel és nappal figyel, őrzi a reá bízottakat. Nem ismeretlen előtte, hogy miként fejlődik a mag. – *Krisztus példázatai*, 62. o.

Egyedül Isten fakasztja a bimbót, érleli a virágot gyümölcscsé. Az Ő ereje által terem a föld... A növények és virágok nem saját erejükből vagy szorgalmukból, hanem azon adományok elfogadása által növekednek, melyeket Isten életük fenntartására ajándékozott. Amilyen kevésbé növelheti a gyermek saját akaratából vagy erejéből csak egy ujjnyival is termetét, éppoly kevésbé biztosíthatjuk szellemi, lelki fejlődésünket. A kisgyermek éppúgy, mint a növény, csak a szükséges élet-erő, a levegő, a napfény és táplálék által növekedik. A természet ezen adományai éppoly áldásos hatással vannak a növény- és állatvilágra, mint Krisztus azokra, akik benne bíznak. Számukra Ő az „örök világosság” (Ésa 60:19); a „nap és pajzs” (Zsolt 84:12)...

Isten az Ő Fiának felbecsülhetetlen adományozása által körülvette a Földet kegyelmi légkörével, amely olyan valóságos, mint az a légkör, mely a Földet övezi. Mindazok, kik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek.

Valamint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesbítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az igazság Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlóbbá legyen Krisztushoz. – *Jézushoz vezető út*, 67–68. o.

Elménknek meg kell értenie a kegyesség egyszerűségét. Minden másnál jobban kellene vágnunk arra, hogy Urunk, Jézus Krisztus uralkodjon lelkünk templomában, mert lehetetlen, hogy ahol Ő lakik,

ott ne jelenjenek meg a jócselekedetek gyümölcsei... Isten azt akarja, hogy mindannyian segítsétek munkáját. Ha átadjátok magatokat neki, akkor megtanít benneteket, és általatos fog munkálkodni, hogy képesek legyetek másoknak is átadni a tanultakat. Akkor majd elmondhatjátok ti is: „Ó, Uram, a te jóvoltod felmagasztalt engem!” – *Manuscript 91*, 1901. o.

Április 6., csütörtök

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatainak végzésében nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejet össze-vissza szurkálták a töviskorona tövisei. A reszkető ajkak jajkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte – a vércseppeket, amelyek lehullottak fejről és lefolytak kezeiről, lábairól; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: éretted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn ezen terhének az elhordozásához. Éretted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit az, aki lecsendesítette a tenger vad hullámain és járt a tajtékos hullámokon; aki megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halottakat, és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztus, a bűnök elhordozója eltűrte az isteni igazság haragját, és éretted maga lett bűnné...

A szörnyű sötétség közepette Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus az emberi jaj poharát fenékgig kiürítette. Azokban a félelmetes órákban arra a neki korábban adott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus megismerkedett mennyei Atyja jellemével; igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét is megértette. Hitel megnyugodott Istenben, mert az iránta való engedelmesség mindig örömet okozott neki. Mikor alázatos hódolattal és engedelmességgel rábízta magát Istenre, akkor lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Jézus Krisztus hit által győzött. – *Jézus élete*, 755–756. o.

Az aratáskor betakarított termés az elvetett mag újratermelődése. Minden mag a maga fajtája szerint hoz termést. Így van ez dédelgetett jellemvonásainkkal is. Az önzés, önmagunk szeretete, a túlzott önérzet, az önző vágyaink kielégítése mind-mind újratermeli önmagát, aminek vége az összetört élet és a romlás. „Mert aki vet az Ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6:8) A szeretet, a részvét és a jóság áldott gyümölcsöt teremnek, ami romolhatatlan.

Az aratásban a mag megsokszorozódik. Egyetlen elvetett mag, amit újabb és újabb magvetés követ, végül egy egész gabonatóblát beborít aranyló kékével. Ennyire messze terjed egyetlen élet, sőt akár egyetlen cselekedet jótékony hatása is! – *Nevelés*, 109. o.

Ezekről az igazságokról – amelyeket a Jelenések 14. fejezetében található „örökkévaló evangélium” rejt – lehet felismerni Krisztus egyházát az advent idején. A hármas üzenet gyümölcse ez: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Ez az üzenet az utolsó. Az Úr eljövetele előtt nem lesz több. Meghirdetése után látja a próféta az Emberfiát, aki eljön dicsőségben, hogy betakarítsa a föld termését. – *A nagy küzdelem*, 453. o.

Április 7., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Együttműködésre váró angyalok” című alfejezet.

3.

AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM

Április 8., szombat délután

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, ámbar vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígérettől a patriarkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban kiábrázolt Krisztus ugyanaz, mint aki az evangéliumban feltárja magát előttünk. Azok a felhők elvonultak, amelyek beborították isteni formáját; a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai-hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Krisztus, mint aki elmondta a Hegybeszédet.

Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapja, csak megisméltelése azoknak, amiket Mózes útján mondott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:4-5; 3Móz 19:18) Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanazon Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten követelése és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17). – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Krisztus eljön másodszor is, ezúttal üdvözítő hatalommal. Az embereket erre az eseményre felkészítőleg elküldte az első, második és harmadik angyal üzenetét. A három angyal az igazságnak azon elfogadóit képviselik, akik hatalommal hirdetik az örömhírt a világnak. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 978. o.

A hármás angyali üzenet a próbatétel üzenete. Az őszinte szív számára ellenszert képez a világ bűnei és gonoszsága ellen. Hatékonyágát nem csökkentheti sem a környezet, sem a nélkülözés, sem a közöny vagy az előítéletek, mert tökéletesen alkalmazkodik az emberi szükségletekhez.

A nagyon fontos evangéliumi üzenet hirdetése Krisztus tanítványainak a kötelessége. Egyesek egyféleképpen fognak munkálkodni, mások a mű más ágazataiban tevékenykednek aszerint, hogy mire hívta és hová vezette őket az Úr. Nem fogja mindenki ugyanazt a munkát végezni, mégis mindannyian egyesítik erőiket. Isten élő Igéjét kell hirdetni az egész világon. Az evangélium nagy erővel fog terjedni, amit Isten Lelkének megnyilvánulásai kísérnek. Munkásaink mennyei elhívottaként és élő hatalmakként fogják kinyilatkoztatni Isten tervét. A dicsőséges evangélium Igéjét a maga isteni értelmezésében kell hirdetni. Jó- és együtt érző cselekedeteink révén is az evangélium elveit kell magyaráznunk erővel telten. – *The Upward Look*, 277. o.

Április 9., vasárnap

A hamis tanok megvitatása, kényszerítése véleménykülönbségeket eredményezett, és sokak tekintetét elvonta Jézusról, hitük megkezdőjéről és bevezetőjéről. A jelentéktelen pontok megvitatása, valamint az elmélkedés emberi képzelet szülte kellemes mesék felett, sok időt vett igénybe, amelyet az evangélium hirdetésére kellett volna fordítani. Tömegek, amelyeket az igazság meggyőzött és megtérített volna, nem hallhatták az üdvüzenetet. A kegyes élet gyorsan tovatűnt, mindinkább Sátán nyert hatalmat azok fölött, akik állították, hogy Krisztus követői.

Az egyház történelmének válságos időpontjában történt János száműzetése. Az egyháznak sohasem volt nagyobb szüksége János tanítására, mint éppen most. Csaknem valamennyi munkatársa időközben az evangélium szolgálatában mártírhalált szenvedett. A többi híveket is erősen üldözték. Minden arra vallott, hogy már nincs messze az a nap, amelyen Krisztus gyülekezetének ellenségei fognak felette diadalmaskodni.

Az Úr keze azonban a háttérben is láthatatlanul működött. Isten gondviselése megengedte, hogy Jánost odavigyék, ahol Krisztus csodálatosan kinyilatkoztathatta önmagát előtte, és látomásokat adhatott az isteni igazságról a gyülekezetek megvilágosítására.

Az igazság ellenségei János számkivetése által remélték, hogy örökre elnémitják Isten hűséges tanúját; de éppen Pátmosz szigetén kapott ez a tanítvány olyan üzeneteket, amelyek hivatva voltak a gyülekezeteket erősíteni és bátorítani az idők végezetéig. – *Az apostolok története*, 580–581. o.

A Jelenések könyve Dániel könyvével együtt szintén komoly tanulást igényel. Minden istenfélő tanító fontolja meg, mennyire fontos megérteni és másoknak is bemutatni az örömhírt, hogy Megváltónk személyesen jött el szolgáláéhoz, Jánoshoz megismertetni vele „Jézus Krisztus kijelentését, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar” (Jel 1:1). Senkit sem szabad, hogy elcsüggedjen e könyv tanulmányozása közben a látszólag rejtélyes jelképek sokasága. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1:5)

„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírtak abban; mert az idő közel van.” (Jel 1:3)

Amikor a Bibliát igazán megszereti a tanuló, és ráébred arra, milyen hatalmas tér nyílik meg előtte, ahol értékes kincseket találhat, akkor vágyini fog arra, hogy minden alkalmat megragadjon Isten Igéje alaposabb megismerésére. – *Nevelés*, 191. o.

Az egyház történelme e Földön s az üdvözült egyház a mennyben a Kálvária keresztje köré csoportosul. Ez a tárgykör, ez az ének – Krisztus minden mindenkiben – hangzik dicshimnuszokban tízezerszer tízezer és ezerszer ezer és a megváltottak megszámlálhatatlan seregeinek ajkáról az egeknek egein át. Mindannyian éneklük Mózesnek és a Báránynak énekét. Új ének, mert addig még sosem énekeltek a mennyben. – *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 433. o.

Április 10., hétfő

„Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra” – mondta Jézus (Jn 18:37). Mivel a mennyei udvarokban és az égi Szenthelyen lakozott Istennel, az igazság minden eleme Őbenne találtatott. Istennel volt. Korlátozott elme nem értheti meg teljességében, amikor a missziós

törekvések során bemutatják Jézust, a megfeszítettet. „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5) „Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5:21) A bűneinkért keresztre szegezett Krisztus, a halálból feltámadt Krisztus, a mennybe Közbenjárónként felment Krisztus – az üdvösség azon tudományát képezi, amit el kell sajátítanunk, és másoknak is tovább kell adnunk. Ez legyen a missziómunkánk.

Krisztus keresztyét tanítsátok újból és újból minden diáknak! Hány ember hiszi azt a kereszttel kapcsolatosan, amit valóban hinni kellene? Hányan tanulmányozzák és ismerik igazából a kereszty jelentőségét? Egyáltalán élhet-e a keresztyen ebben a világban Krisztus keresztye nélkül? Emeljétek magasba a keresztyet, és tegyétek azt az igazi nevelés alapkövévé. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 22–23. o.

Isten bőséges kegyelmet biztosított annak érdekében, hogy a hívő lélek tiszta maradjon a bűnöktől. Az egész menny rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Merítenünk kell a megváltás kútjából! Krisztus a törvény vége az igazságra mindazok számára, akik hisznek. Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztusban igazak. Miután Isten nekünk tulajdonítja Krisztus igazságát, igaznak jelent ki minket, és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk. Krisztus munkálkodik a bűn hatalma ellen, és ahol a bűn növekszik, a kegyelem megsokasul. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” (Róm 5:1–2) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 394. o.

„Aki megtartott minket, és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, amely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte.” (2Tim 1:9)

A kegyelem célja és terve öröktől fogva létezik. A világ teremtése óta Isten eltökélt szándéka volt az isteni akarat teljesítésének képességével felruházott ember megteremtése. Azonban az ember hibái és annak minden következménye sem volt elrejtve Isten előtt, de mindezek Őt nem akadályozták meg örök célja véghezvitelében. Tudta, hogy az Úr meg fogja alapozni örökkévaló trónját. Isten ismeri a kezdetet

és a véget... A megváltás gondolata tehát nem utólagosan merült fel. A megváltás öröktől fogva létező cél volt, nem csupán parányi világunk, hanem minden, az Isten által teremtett világ áldására. – *Isten csodálatos kegyelme*, 129. o.

Április 11., kedd

Az ég közepén repülő angyal által hirdetett üzenet ugyanaz az örökkévaló evangélium, amelyet Isten az Édenben kijelentett, amikor így szólt a kígyóhoz: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) Ez volt az első ígéret arról a Megváltóról, aki majd a harcmezőre áll, hogy megküzdjön Sátán erejével és legyőzze őt. Krisztus azért jött világunkba, hogy bemutassa Isten jellemét úgy, ahogyan azt a szent törvény bemutatja, hiszen a törvény Isten jellemének vetülete. Krisztus volt a törvény és az evangélium. Az örökkévaló üzenetet hirdető angyal Isten törvényét is hirdeti, mert a megváltás evangéliuma elvezeti az embereket a törvénynek való engedelmességre, amely által jellemük az isteni minta hasonlatosságára változik. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 106. o.

„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg... hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.”

Isten Igéje az a fenséges dokumentum, amely által a megtéretlenek is megtérnek, mert meggyőződnek, hogy szükségük van a bűneiket megbocsátó Megváltóra.

A megváltási terv összekapcsolja a múltbeli szent világosságot a jelenvaló világossággal. A kettő egybefonódva alkotja a szeretet általi engedelmesség aranyfonalát. Amikor az ember elfogadja Krisztust hit által, és engedelmeskedik az Ő akaratának, Isten fiává vagy leányává válik. Az az erő, amivel csak a Megváltó rendelkezik, a megtérő lelket a királyi család tagjává, Isten örökösévé és Krisztus örökostársává teszi.

Szeretni Istent teljes szívből, részesülni Krisztus megaláztatásából és szenvedéseiből, többet jelent annál, amit sokan megérteni vélnek. Krisztus engesztelő áldozata az a központi igazság, amely köré csoportosul a nagy megváltási munkával kapcsolatos összes igazság. Az ember elméje maradjon szoros kapcsolatban Krisztussal. Ez az egység

szenteli meg az értelmet, és ad neki tiszta, erőteljes gondolatokat. – *Lift Him Up*, 229. o.

Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Jézus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy minden keresztényt lelki légkör – világosságot és békességet árasztó légkör – vegyen körül. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyosságot tegyünk a menny öröméről.

A menny szeretetének közvetítésével mutatjuk meg, hogy Isten Lelke bennünk lakik. A menny gazdagsága odaszentelt emberi eszközök által eljut másokhoz. – *Krisztus példázatai*, 419. o.

Április 12., szerda

Isten a zsidó népet tette a szent igazság megőrzőjévé. A farizeizmus azonban az egész világ legfelsőbbrendűnek látszó, legegyedülállóbb álkegyes embereivé formálta őket. Minden, ami a papokkal és a főemberekkel összefüggésben állt – a ruháik, a szokásaik, szertartásaik, a hagyományaik –, alkalmatlanná tette őket arra, hogy a világ világossága legyenek. Úgy tekintették magukat, a zsidó népet, mint magát a világot. Krisztus azonban azzal bízta meg tanítványait, hogy olyan hitet és istentiszteletet hirdessenek, amelynek nincs dolga a kasztokkal vagy az országokkal; olyan hitet, amely elfogadható minden nép, minden nemzet és az emberek minden osztálya számára...

Krisztus megbízta tanítványait, hogy végezzék azt a munkát, amit rájuk hagyott, és Jeruzsálemben kezdjék el tevékenységüket. Jeruzsálem volt a színtere az emberért történt legmélyebb megaláztatásának. Jeruzsálemben szenvedett, itt vetették el, és itt ítélték kereszthalálra. Júdea volt Krisztus szülőföldje. Itt öltötte magára az emberi alakot, itt járt és élt együtt az emberekkel, és csak néhányan ismerték fel, hogy a menny közeljött a Földhöz, mikor Jézus közöttük volt. Ezért a tanít-

ványok munkálkodásának Jeruzsálemben kellett elkezdődnie. – *Jézus élete*, 819–820. o.

Mindazok, akik az evangélium üzenetét szívükbe fogadják, vágyakoznak hirdetésére. Krisztus iránti szeretetüknek, amely a mennyből ered, kifejezést kell adniuk. Azok, akik felöltözték Krisztust, elmondják tapasztalataikat. Elmondják, hogyan vezette éhező, szomjazó lelküket a Szentlélek lépésről lépésre, Isten és Jézus Krisztus ismeretére. Elmondják, mit eredményezett igekutatásuk, imádkozásuk, vívódásuk, és elismélik Krisztus szavait: „Megbocsáttattak néked a te bűneid!” Nem természetes, ha valaki ezeket a dolgokat titokban tartja. Akiket betöltött Krisztus szeretete, nem hallgatják el őket.

Az Úrtól kapott szent igazság nagyságához mérten vágyakoznak arra, hogy mások is részesüljenek ugyanabban az áldásban. Miközben megismertetik másokkal Isten ajándékainak gazdag kincsestárát, Krisztus egyre többet ad nekik ezekből az ajándékokból. – *Krisztus példázatai*, 125. o.

Mielőtt Krisztus visszament a mennybe, utolsó földi szolgálataként azzal a küldetéssel bízta meg követeit, hogy igazságát vigyék el az egész világra. Utolsó szavaival próbálta a tanítványok elméjébe vésni, hogy rájuk lett bízva a világnak szóló mennyei üzenet.

Ha mi, akik a próbaidő végén élünk, felismerjük, hogy milyen lelkesedéssel dolgozott Krisztus az evangélium hirdetése érdekében, fáradhatatlanul kell dolgoznunk azért, hogy a veszendő lelkeknek felkínáljuk az élet kenyerét...

Csupán kevés idő áll a rendelkezésünkre, hogy felkészülhessünk az örökkévalóságra... Istentől nem azért kaptunk világosságot, hogy csak magunknak tartsuk meg. Összhangban kell dolgoznunk Krisztus minden tanítványával, hogy elvigyük az igazság világosságát az egész világra. – *In Heavenly Places*, 317. o.

Április 13., csütörtök

Nagy munka lett ránk bízva: hirdetniünk kell a harmadik angyal üzenetét minden nemzetnek, minden nyelvnek és minden népnek. De csak kevés misszionáriusunk van. Az országból és külföldről is egyre több misszionáriust igényelnek az emberek. Fiatalok és felnőttek egyaránt

az Úr szolgálatába állhatnak, és egyesült erővel tehetnek eleget a szükségleteknek... Ha testünket és elménket az Úr szolgálatába állítjuk, ha engedelmeskedünk törvényeinek, akkor Ő megszentelt erkölcsi erőt ad azon munka végzésére, amit felvállaltunk. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 209. o.

Isten felszólítja egyháza minden tagját, hogy lépjen az Ő szolgálatába. Ha az igazságot nem élük és nem osztjuk meg másokkal, elveszíti életadó, gyógyító erejét. Mindenkinek meg kell tanulnia dolgozni, és a terhek hordozóiként kell megállnia az őrhelyén. Az egyházhoz csatlakozó minden személynek egy újabb munkássá kell válnia, hogy hozzájárulhasson a nagy megváltási terv véghezviteléhez. Az egyház egy-egy egészséges egésként dolgozzon tökéletes összhangban, hogy élő és tevékeny missziós erőt képezhessen...

Mennyei törvényszerűség, miszerint amikor kapunk, akkor tovább kell adnunk másoknak is. A keresztény ember mások áldására kell éljen, és akkor ő maga is áldásban részesül. „A mással jóltevő ember megkövередik; és aki mást felüdített, maga is üdül.” (Péld 11:25) Ez nem csak egy közönséges ígélet, hanem Isten uralmának törvénye, amely által szüntelen bő áldásainak áradatát kínálja fel, hogy azok visszatérhessenek az Áldásadóhoz. Ezen kötelesség betöltése a keresztény miszsió erejét képezi. – *In Heavenly Places*, 317. o.

Tanúim lesztek (Csel 1:8) – Jézusnak ezek a szavai nem veszítettek erejükből. Üdvözítőnk hűséges tanúkat keres a vallási formások napjaiban – azonban még Krisztus hitvalló követői közül is milyen kevesen vannak készen, hogy Mesterükről hűséges, személyes bizonyosságot tegyenek! Sokan elbeszélnek, hogy az elmúlt generációk jó és nagy emberei mit tettek, kockáztattak, szenvedtek és örültek. Ékesszólóan vázolják az evangélium erejét, amely másokat képesített, hogy nagy szomorúságban is boldogok legyenek, és a legádázabb kísértésekben is helytálljanak. Azonban míg más keresztényeket olyan komolyan mutatnak be Jézus tanúiként, nekik nincs saját, friss, időszerű tapasztalatuk, amelyet elmondhatnának.

Krisztus prédikátorai, mit mondhattok magatokról? Milyen lelki harcokat éltetek át, amelyek javatokra, mások üdvére és Isten dicsőségére szolgáltak? Ti, akik állítjátok, hogy közlitek a világgal az utolsó kegyelmi üzenetet, milyen tapasztalatokat szereztek az igazság ismer-

retében, és milyen hatással volt az a szívetekre? Tanúskodik-e jelleme-tek Jézusról? Tudtok-e beszélni a krisztusi igazság finomító, nemesítő, megszentelő befolyásáról? Mit láttok és éreztek Krisztus erejéből?...

Krisztusba, mint személyes Üdvözítőbe vetett hit nélkül lehetetlen, hogy hitetek a kételkedő világban érezhetővé váljon. Ha bűnösöket akartok a sebesen rohanó árból menteni, lábatok nem állhat süppedő talajon. – *Az evangélium szolgálói*, 273–274. o.

4.

FÉLJÉTEK ISTENT ÉS ADJATOK DICSŐSÉGET NEKI!

Április 15., szombat délután

Amint hajdanán Isten megismertette akaratát a rabszolgasorsban levő azon zsidókkal, akik már elszakadtak az egyre züllöttebb világ gyakorlataitól és szokásaitól, úgy fogja világosságát árasztani mindazokra, akiknek fontos az „Így szól az Úr” alapelv. Velük közli elvárásait, mivel ők kevésbé ragaszkodnak a világhoz, a hivalkodáshoz, a büszkeséghez és becsvágyhoz, nem vágnak hírnévre, hanem Isten különleges népeként szilárdan megállnak. Igéjének jelentését ezeknek az embereknek fogja kinyilatkoztatni. Isten a fogságban levő zsidóknak különösen akkor mutatta meg a hatalmát, amikor szemléltette a világ nagy uralkodóinak hiányos bölcsességét is. Előtte az emberi bölcsesség balgaságnak számít...

Most az a feladat hárul ránk, hogy vigyük el a világnak a béke és nyugalom üzenetének világosságát. Kezünkbe olyan zászló adatott, amelyen a következő felirat áll: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Ez egy különleges üzenet, amely majd kiváltja az elkülönülést, ezért nem szabad félreérthetően hangoztatni. Olyan üzenet ez, amelynek el kell fordítani az emberek figyelmét a kiszáradt, repedezett kutaktól az élő Víz kútfeje felé. – *Letter 60, 1898.*

Hát nem elég baj történik körülöttünk ahhoz, hogy felismerjük a ránk leselkedő veszélyt? Emberi roncsokat látunk mindenfelé. Elhagyott családi oltárok, szétdúlt családok. Az igaz elvek érthetetlen felrúgását látjuk és az erkölcsi színvonal süllyedését. A bűnök egyre sokasodnak. Ez hozta a Földre Isten büntetését az özönvíz idején és Sodoma pusztulásakor is. Közeledünk a véghez. Isten régóta túri már az emberek romlottságát, azonban a büntetés bizonyos. Akik a világ világos-

ságának tartják magukat, vessenek el maguktól minden gonoszságot! Ugyanaz a lelkület támad az igazság ellen, mint Krisztus napjaiban. A Biblia-munkások befeketítésére – bibliai érvek hiányában – hamis vádakot koholnak azok, akik elvetik Isten törvényét. Ezt tették a világ Megváltójával, ezt teszik követőivel is. A hazugságokat igazságként fogadják majd el.

Isten megáldotta parancstartó népét. A támadások és a hazugságok csak megerősítik a hitben szilárdakat, akik azt a hitet védik, amelyet a szentek egyszer s mindenkorra megkaptak. De ha a törvény őrei törvénytaposókká válnak, Isten visszavonja védelmező gondoskodását, és sokan elbuknak majd a szabadosság és erkölcstelenség miatt. Akkor pedig valóban nem állhatunk meg ellenségeink előtt. Ám ha Isten népe elkülöníti magát, ha a hívek megkülönböztethetőek lesznek a világtól, mint olyan emberek, akik igazat cselekszenek, akkor Isten lesz védelmük, és semmilyen fegyver nem fog rajtuk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 601. o.

Április 16., vasárnap

A harmadik angyal a menny közepén repül, hirdetve Isten parancsolatait és Jézus hitét. Ez jelképezi az utolsó napokban elvégzendő munkát. Az üzenet semmit nem veszít erejéből terjedése során. János látta, hogy a munka egyre erősödik, amíg az egész Föld megtelik Isten dicsőségével. „Az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsad... mert eljött az ő ítéletének órája!” (Préd 12:15; Jel 14:7) Ezt az üzenetet nagy erővel kell hirdetni. Az Úr munkáját fokozott lelkesedéssel és energiával kell az embereknek tovább folytatni. Otthon, az iskolában és az egyházban a férfiakat, nőket és fiatalokat fel kell készíteni, hogy továbbítsák a világnak az üzenetet... Erős, odaadó, önfeláldozó fiatal férfiakra és nőkre van szükségünk, akik a frontra igyekeznek. – *Isten fiai és leányai*, 207. o.

Krisztus követőinek ma vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és istenfélelem lelkületét. A Szentírás megtanítja az embert arra, hogy alázatosan és áhítattal, a mennyei Közbenjáróba vetett hittel közeledjen Alkotójához. A zsolotáríró kinyilatkoztatja: „Mert nagy Isten az Úr, nagy király minden isten fölött... Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az Úr előtt!” (Zsolt 95:3, 6)...

Isten iránti őszinte tiszteletre késztet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre késztet. „Szent és félelmes az ő neve” (Zsolt 111:9) – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek, micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét! – *Próféták és királyok*, 47–48. o.

Alázatosság és tisztelet jellemezze azok viselkedését, akik Isten jelenlétében állnak. Jézus nevében bizalommal járulhatunk Isten elé, de nem közelíthetjük meg Őt elbizakodottan, mintha egy szinten lenne velünk. Vannak, akik úgy szólítják meg a nagy, a mindenható és szent Istent – aki a megközelíthetetlen mennyei világosságban lakozik –, mintha velük egyenlő vagy alsóbbrendű lény volna. Vannak, akik úgy viselkednek Isten házában, ahogy nem merésznének viselkedni egy földi uralkodó termében. Ezek az emberek gondolják meg, hogy az előtt az Isten előtt állnak, akit a szeráfok magasztalnak, aki előtt még az angyalok is eltakarják orcájukat. Istent nagy tiszteletben kell részesítenünk és mindazok, akik jelenlétének tudatában vannak, alázattal hajolnak meg előtte. Jákóbbal együtt így kiáltanak fel: „Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.” (1Móz 28:17) – *Pátriárkák és próféták*, 252. o.

Április 17., hétfő

„Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Isteni elrendelésével, ki nem érdemelt kedvezése által elrendelte, hogy a jócselekedetek jutalomban részesüljenek. Egyedül a Krisztus érdemei által fogad el minket. S az irgalmasság tettei, a jótékonyosság cselekedetei, melyeket végzünk, a hit gyümölcsei. Áldássá válnak számunkra, mert az embereket cselekedeteik szerint fogja jutalmazni. Jótetteinket Krisztus érdemeinek jó illata teszi Isten előtt kedvessé. A kegyelem képesít minket azokra a jócselekedetekre, melyekért az Úr jutalomban részesít. Magukban a cselekedetekben nincs érdem. Mikor minden

tőlünk telhető megtettünk, még mindig tekintsük magunkat haszontalan szolgának. Nem érdemlünk köszönetet Istentől, csupán kötelességünket teljesítettük, s végezni sem tudtuk volna azokat bűnös természetünk erejével.

Az Úr felszólít bennünket, hogy húzódjunk közelebb hozzá, s Ő is közelebb fog húzódni hozzánk. Hozzá közelebb húzódva kegyelemben részesülünk. Ezzel tudjuk végezni a cselekedeteket, melyeket keze megjutalmaz. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1122. o.

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Krisztushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott böjt vagy ima utálatosság Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind hirdetik, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekinti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget.

Ahogy Krisztus idejében volt, úgy van ma is: a farizeusok nem ismerik lelki szükségüket... Az ilyeneknek Krisztus igazsága egy soha fel nem vett ruha, érintetlen kútforrás...

Az embernek meg kell üresítenie magát énjétől, mielőtt a szó igazi értelmében Jézus híve lehetne. Ha az ember megtagadja énjét, az Úr újjáteremti. Az új edényekbe új bor kerülhet. Krisztus szeretete új életre kelti a hívőt. Aki hitünk Fejedelmére és Bevégzőjére tekint, abban meg fog nyilvánulni Krisztus jelleme. – *Jézus élete*, 280. o.

A Gecsemáné-kertben a testi szenvedés és lelki gyötrellem óráján Krisztusnak nyújtott megerősítésben mindenki részesülhet, aki az Ő nevéért szenved. Isten minden hívő gyermeke, akit lelki gyötrellem vagy szenvedés ér, akit a Sátán eszközei börtönnel vagy halállal fenyegetnek, ugyanolyan kegyelemben részesülhet, mint Jézus. Ugyanabban a vigaszban, ugyanabban az emberfeletti állhatatosságban. Isten még egyetlen Krisztusban bízó lelket sem hagyott magára a pusztulásra. A kínpad, a máglya, a kegyetlenség sok találmánya megölheti a testet, de a Krisztus által Istenben elrejtett életet mégsem érinthetik. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1123. o.

Április 18., kedd

Figyelmeztetést kaptam arra vonatkozóan, hogy minden hívőnek őrködni kellene imában, hogy ne valljon kudarcot a keresztény élet harcaiban. Minden embernek naponta reggel, délben és este kell keresnie az Urat teljes szívvel, és engednie, hogy elméje elmélyüljön Isten Igéjében, hogy megérthesse annak elvárásait.

A legfontosabb dolog szolgálni az Úrnak szívünk teljes erejéből, és keresni, hogy az övéi legyünk lélekkel és értelemmel. Mindazok, akik tanácsért jönnek a Megváltóhoz, megfelelő segítséget kapnak, ha alázatos magatartást tanúsítva bizalommal kapaszkodnak az ígéretbe: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek.” (Mt 7:7)

Tegyétek magasra a mércét. Kezdjétek a teljes odaadással, majd folytassátok az Úr parancsolatai iránti egyszerű engedelmességgel. Az Ige egyetlen fontos kijelentését sem szabad figyelmen kívül hagyni. – *This Day With God*, 128. o.

Uralkodj gondolataidon. Nem könnyű feladat ez, s nem is fog menni neked hatalmas, sőt súlyos erőfeszítés nélkül. Isten mégis ezt várja el tőled. Ez a kötelesség nyugszik minden felelős lényen. Isten felelősnek tart a gondolataidért. Ha belemerülsz a hiú ábrándozásba, ha megtűröd, hogy gondolataid tisztátalan tárgyakon időzzenek, bizonyos fokig olyan bűnös vagy Isten előtt, mintha el is követted volna, amire gondolsz. Csak az alkalom hiánya tart vissza elkövetésétől. A nappali és éjjeli ábrándozás és álmodozás rossz, és rettentően veszélyes szokás. Az ilyen szokásokat, ha megrögződtek, csaknem lehetetlen megtörni, és ártatlan, szent, magasztos tárgyakra irányítani a gondolatokat. Ha uralkodni akarsz gondolataidon, ha meg akarod akadályozni, hogy hiábavaló és romlott elgondolások szennyezzék be lelkedet, válj megbízható örré a szemed, füled és összes érzékszerved felett. Egyedül a kegyelem hatalma képes elvégezni ezt a legkívánatosabb javulást. Mert te magadban gyöngye vagy ehhez. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 561. o.

„Csendesedjétek el, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) A keresztényeknek legyen gondjuk rá, hogy szívesen elmélkedjenek, és birtokában legyenek az odaszentelődés lelkiületének. Úgy

tűnik, sokan sajnálják az elmélkedéssel töltött perceket, és az Írás tanulmányozására, az imádságra szánt időt elpocsékoltnak tekintik. Bár csak Isten szemszögéből látnák ezeket a dolgokat! Akkor a mennyek országának kérdését a legelső, legfontosabb helyre tennék. Ha a menny felé irányítjuk szívünk gondolatait, az éltető erővel tölti el lelkünket és mindennapi teendőinket. Ha a menyeeikre összpontosítjuk elménket, az életet és buzgóságot visz minden törekvésünkbe...

Amikor az elme ilyen dolgokkal töltődik fel..., a Krisztusban hívó jókat tud majd előhozni szívének kincsestárából. – *Isten fiai és leányai*, 109. o.

Április 19., szerda

Istennek adnunk dicsőséget, ez jellemünkben az Ő jellemének a kinyilatkoztatása, s ezzel tesszük Őt ismertté. Bármi módon is tesszük ismertté az Atyát vagy a Fiút, Istent dicsőítjük meg. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 979. o.

A Gondviselés kivezette Isten népét a világ fényűző szokásaiból, az étvágy és szenvedély kielégítéséből, hogy az önmegtagadás és a minden dolgokban való mértékletesség alapzatán foglalják el helyüket. Az a nép, amelyet Isten vezet, különleges nép lesz. Nem lesznek olyanok, mint a világ. Ha követik Isten vezetését, akkor eleget tesznek az Ő szándékainak, és akarata alá rendelik akaratukat. Krisztus lakik majd a szívükben. Isten temploma szent lesz. Testetek, mondja az apostol, a Szentlélek temploma. Isten nem várja el gyermekeitől, hogy testi erejük rovására tagadják meg magukat. Azt kéri tőlük: engedelmeskedjenek a természet törvényének, hogy megóvják testi egészségüket. A természet ösvénye az az út, amelyet Ő jelöl ki, ami elég széles bármely kereszténynek. Isten bőkezűen gondoskodott gazdag és változatos élelemlről, hogy tápláljon és örömet szerezzen nekünk. De hogy örvendezni tudjunk a természetes étvágnak, amely megóvja egészségünket és meghosszabbítja életünket, korlátot szab étvágyunknak. Így szól: Vigyázzatok! Fékezétek meg, tagadjátok meg a természetellenes étvágyat! Ha romlott étvágyat táplálunk, megszegjük lényünk törvényeit. A felelősség ránk hárul, ha visszaélünk testünkkel, és betegséget zúdítunk magunkra. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 160. o.

Az ember Isten alkotása, az Ő fő műve, akit magasztos és szent céllal teremtett. Isten szeretné beírni törvényét az emberi test templomának minden elemébe. Minden idegsejtet, minden izmot, az összes értelmi és fizikai képességet tisztán kell megőriznünk.

Az Úr elvárja, hogy testünk a Szentlélek temploma legyen. Láthatjuk tehát, milyen ünnepélyes felelősség hárul minden emberre! Ha a testünket beszennyezzük, magunknak ártunk, sőt mi több, másoknak is...

Legyetek bátrak, és győzzetek le minden szokást, ami beszennyezhetné a lélek templomát! Teljes mértékben Istentől függünk, és hitünk akkor erősödik, ha még akkor is hiszünk, ha nem értjük teljességében a ránk vonatkozó isteni tervet, vagy azt, hogy mit hozhat ránk az isteni gondviselés. Hitünk eredményeképpen emeljük tekintetünket az ég, az eljövendők felé, és támaszkodjunk az egyedüli erőre, ami tökéletessé tehet bennünket Őbenne. – *Reflecting Christ*, 165. o.

Isten életképes áldozatot vár el. Testünk, mondja nekünk, a Szentlélek temploma, hajléka. Ezért elvárja mindattól, aki az Ő mását viseli magán, hogy őrizze meg a testét Isten szándékaira és dicsőségére. „Nem a magatokéi vagytok – mondja az ihletett apostol –, mert áron vétettek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:19–20) Hogy erre képesek legyünk, adjunk az erényhez tudást, a tudáshoz önuralmat, az önuralomhoz állhatatosságot. Kötelességünk megtanulni, hogyan őrizzük meg testünket a lehető legegészségesebb állapotban. Az is szent kötelességünk, hogy kövessük a tudást, melyet Isten kegyelmesen közöl velünk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 70. o.

Április 20., csütörtök

A bűnös egyedüli reménysége, ha teljes mértékben Krisztusra hagyatkozik. Isten csak szeretett Fia által fogad el bennünket, és a jó cselekedeteink is csak az Ő szeretete által valósíthatók meg, mely szeretet biztosítja a bűneink bocsánatát. Ez nem a mi érdemünk, és semmit sem kell kapnunk jó cselekedeteinkért cserébe, tehát ne gondoljuk, hogy megváltásunk egy részét a jótettekkel valósítottuk meg. A megváltás és az üdvösség Isten ingyen ajándéka, amit annak kínál fel Krisztus érdemei alapján, aki hisz. A zaklatott lélek a Krisztusban vetett hit által

lelhet békére, és jó cselekedeteit nem hozhatja fel érvként megváltása érdekében. – *Our High Calling*, 118. o.

Ma ezreknek van rá szükségük, hogy megtanulják ugyanazt az igazságot, amelyet Nikodémus a felemelt kígyó segítségével tanult meg. A törvény iránti engedelmességükben bíznak, abban, hogy az majd beajánlja őket Isten kegyébe. Ha kéri az embereket, hogy nézzenek Jézusra, és higgyék el, hogy Ő egyedül kegyelme által menti meg őket, így kiáltanak fel: „Hogy volna lehetséges ez?”

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is ugyanúgy kell életre jutnunk, mint aki első volt a bűnösök között. Jézuson kívül „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Csel 4:12). Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, átvesszük érdemeit, mint orvosságot a bűnre. A bűnt megbánni sem tudjuk Isten Lelkének segítségével nélkül. A Szentírás azt mondja Krisztusról: „Ezt az Isten fededlemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Csel 5:31) A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás. – *Jézus élete*, 175. o.

„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4)...

Sátán kísértéseinek azonban nincs hatalma azokon, akik Krisztusra, mint hitük Szerzőjére és Bevégzőjére néznek. Nem tudja rávenni a bűnre azokat, akik hit által elfogadják annak erényeit, aki mindenkiben megkísértetett és mégsem vétkezett...

Aki megbánja bűnét és elfogadja Isten Fia életét ajándéku, azt nem lehet legyőzni. Hit által megragadja az isteni természetet és Isten gyermekévé lesz. Imádkozik és hisz. Amikor kísértés környékezi és megpróbáltatás éri, azt a hatalmat kéri, amelyet Krisztus halála tett elérhetővé számunkra, és kegyelme által győz. Ezt minden bűnösnek meg kell értenie. Meg kell bánnunk bűneinket, hinnünk kell Krisztus hatalmában, és el kell fogadnunk az erőt, amely megszabadít és megtart a bűntől...

Az igazságot be kell fogadni a lélekbe, és ez munkálja majd a jellem megszentelődését. Megtisztítja és felmagasztalja az életet, és alkal-

massá tesz arra, hogy belépjen a hajlékba, amelyekbe Jézus ment, hogy elkészítse azokat az Őt szeretőknél. – *Isten fiai és leányai*, 349. o.

Április 21., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „Krisztus az üldözött szentek oldalán áll” című alfejezet.

5.

AZ ÍTÉLET JÓ HÍRE

Április 22., szombat délután

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1Jn 3:2) Isten népének öröksége az Ő Igéjébe vetett hitében ismerhető fel. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3)

Isten gyermekei hit által juthatnak el Krisztus ismeretére, és táplálhatják a reménységet, hogy Ő meg fog jelenni, és megítéli a világot igazságban, mígnem dicső várakozássá érik bennük, hogy meg fogják látni, amint van, hasonlóvá válnak Őhöz, és örökre az Úrral lesznek. Az alvó szenteket az Úr előszólítja sírjukból a dicső halhatatlanságra. Amikor elérkezik a szabadulás napja, akkor jön el az Úr, hogy különbséget tegyen azok között, akik szolgálták Istent és akik nem. Amikor Krisztus eljön, csodálni fogják Őt mindazok, akik hisznek, és a Föld nemzetségei a mi Urunké és Megváltó Jézus Krisztusunké lesznek. – *Hit, remény, cselekvő szeretet, 115. o.*

„Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Préd 12:16)

Az Úr nemsokára eljön a felhőkön hatalommal és dicsőséggel. De ez az esemény, valamint a fontos felkészülés, amire szükségünk van, talán nincs kellőképpen elének tárva a kinyilatkoztatott igazságokban ahhoz, hogy ünnepélyes kötelességünkre gondoljunk? Népünknek különösen ezt kell határozottan hirdetnünk. „Mikor pedig eljő az embernek Fia az Ő dicsőségében... elébe gyűjtetnek mind a népek.” (Mt 25:31–32)

Mutasd be minden gyülekezetben a cél – vagyis a helyes ítélőképesség és annak örök jutalma – eléréséhez szükséges üzenetet. Isten mindenkit a cselekedete szerint fog megjutalmazni. – *This Day With God, 296. o.*

Az utolsó ítélet a legünnepélyesebb, legfélelmetesebb esemény. Az Atya az Úr Jézusra bízta az ítéletet. Ő fogja kihirdetni a jutalmat azoknak, akik Jehova törvénye iránt hűséget tanúsítanak. Isten megdicsőítetik, és uralma felmagasztaltatik az el nem bukott világok lakói előtt. Ekkor majd bizonyítást nyer az a tény, hogy minden vád hamis volt. Az ítélet nem csak néhány egyénre vagy egy népre fog kiterjedni, hanem az egész világra. Ó, micsoda változást eredményez a teremtett lények felfogásában! Akkor majd mindannyian felismerik az öröklét igazi értékét. – *Letter 131*, 1900. október 14.

Április 23., vasárnap

Krisztus megmutatta tanításaiban, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei mennyire messzehatóak. Életével bemutatta a törvényt, melynek alapelvei mindörökre az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik ama nagy napon, amikor ítélőszékek tétetnek le és könyvek nyitvatnak meg. Krisztus azért jött, hogy minden igazságot betöltsön, és az emberiség fejeként bemutassa – a legkisebb részletig eleget téve Isten kívánalmainak –, hogy az ember is elvégezheti ugyanazt a munkát. Az embernek adott kegyelem mértéke alapján senki számára sem szükségszerű, hogy kimaradjon a mennyből. Mindenki eljuthat a jellembeli tökéletességre, aki küzd érte. Ez az evangélium új szövetségének tulajdonképpeni alapja. Ha Isten törvénye a fa, akkor az evangélium az illatozó virágok és a gyümölcsök. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 211. o.

„És ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék Őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.” (Dán 7:13–14) Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – ad neki az Isten. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálatának utolsó szakaszát: a vizsgálati ítéletet és az engesztelést mindazo-

kért, akikről bebizonyosodik, hogy áldásaiban részesülhetnek. – *A nagy küzdelem*, 479. o.

Figyelmetekbe ajánlom az 51. zsoltárt, mert értékes leckéket tartalmaz. Megtanulhatjuk belőle, milyen ösvényt kövessünk, ha eltávolodtunk az Úrtól. A magas pozíciót betöltő, nagy megtiszteltetésnek örvendő Izrael királyának az Úr dorgáló üzenetet küldött látnoka által. Dávid bevallotta bűnét, megalázta szívét, kijelentve, hogy Isten minden ítéletében igazságos.

A bűn bűn, akár királyi széken ülő, akár szerényebb helyet betöltő ember követi is el. Közeleg a nap, amikor mindenki bűnvallomást fog tenni, aki valaha bűnt követett el, de már akkor késő lesz bocsánatot nyerni. Isten sokáig várakozik a bűnösre, hogy bűnbánatot tartson. Csodálatraméltó türelmet tanúsít irántuk, de végül mégis elszámolásra kell vonnia a törvénszegőt...

Nem biztonságos behunynunk szemünket és megkeményítenünk lelkiismeretünket, hogy ne ismerjük föl bűneinket. Ápoljuk a bűn gyűlöletes voltáról kapott tanítást, hogy megbánjuk és bevalljuk azt. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1147. o.

Április 24., hétfő

Aki nem fogja fel a bűn gonosz voltát, nem képes felfogni az engesztelő áldozat értékét sem, és szükségét sem érzi a bűntől való megtisztulásnak. A bűnös önmagát a hozzá hasonló bűnösökhöz méri, nem Krisztus tisztaságára és szentségére tekint. Ám amikor Isten törvénye meggyőzi a szívét, akkor Pállal együtt kijelenti: „Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn, én pedig meghalék.” (Róm 7:9–10)

Isten az Ő dicsőségére teremtette az embert. Nem fogja megengedni, és nem is engedheti meg, hogy bűn lakozzon ott, ahol Ő uralkodik...

Testvéreim, emeljétek fel a szemeiteket! Talán az evangélium már nem képes hatni a szívre? A szívek már nem tisztulnak és nem szentelődnek meg a Szentlélek által, mert Krisztus Lelkének megújító hatalma megszűnt létezni? Ó, nem! A Lélek kardja, az élő Isten Igéje még velünk van, viszont lelkesen kellene használnunk. Alkalmazzuk úgy, ahogy egykor használták Isten szentjei. Élő és megőrző ereje utat fog törni a szívek felé. – *The Upward Look*, 16. o.

Micsoda rettenetes feljegyzéssel kell majd az emberiségnek szembesülnie az utolsó napon, mivel az emberek óriási többsége vissza-utasította a végtelen áldozatot – elvetette a leggazdagabb ajándékot, amelyet Isten csak e világnak adhatott. Minden áldásunk Krisztus felbecsülhetetlen ajándékán keresztül jut el hozzánk. Élet, egészség, barátok, értelmi képesség, boldogság, mind Krisztus érdeme által a miénk. Ő, bárcsak a fiatalok és az idősek felismernék, hogy minden, amiben részük van, Krisztus életének és halálának eredményeként jut el hozzájuk, és elismernék, hogy Isten a tulajdonos! – *Isten fiai és leányai*, 238. o.

Az általunk ma ápolt jellem és magatartás dönti el jövődöbeli sorsunkat. Döntenünk kell – vagy együtt leszünk a világosság városában az áldott, boldog szentekkel, vagy a városon kívül maradunk a gonoszokkal. A földi cselekedeteinket irányító elvek ismertek a menny előtt, és tetteinket hajszálpontosan feljegyzik az emlékezés könyvébe. A mennyben tudnak arról, ha Krisztus parancsolataival megegyezik a jellemünk...

Krisztus megbocsátásában részesülni nem csak megbocsátást jelent, hanem elménk megújulását is. Az Úr mondotta: „Új szívet adok belétek.” Krisztus képmásának kell kirajzolódnia elménkben, szívünkben és lelkünkben. Az apostol mondja: „Bennünk pedig Krisztus értelme van.” Kizárólag csak a mennyei erő által véghezvitt átalakulási folyamat nélkül a bűnre való hajlam a szívben marad, és olyan új rabláncokat eredményez, amelyektől emberi erő révén sosem lehet megszabadulni. – *Reflecting Christ*, 303. o.

Április 25., kedd

Azok, akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy irányítsa és vezesse őket, észreveszik az általa rendelt események történéseinek biztos haladását.

Látunk kell a próféciák teljeseződését a történelemben. Tanulmányoznunk kell a Gondviselés munkáját a reformáció nagy mozgalmában, és meg kell értenünk az események előre haladását a nemzetek elrendezésében a nagy küzdelem végső harcára.

Isten Igéjének sokkal szorgalmasabb tanulmányozása szükséges, különösen a Dániel és a Jelenések könyvére olyan figyelmet fordítsunk,

mint soha azelőtt... Dániel Istentől kapott világossága különösen az utolsó napokra adatott...

A Jelenések könyvének nem teljesedett jövendölései hamarosan teljesednek. E próféciaikat Isten népének most szorgalmasan kell tanulmányoznia, és világosan értenie. Nem titkolja el az igazságot; érthetően előre figyelmeztet, megmondva, mi történik a jövőben.

A Jelenések könyve sorrendben adott ünnepélyes üzenetei Isten népe elméjében az első helyet foglalják el. – *Az utolsó napok eseményei*, 15–16. o.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

A kételkedők és hitetlenek csak azért vetik el Isten Igéjét, mert nem tudják teljesen megfejtani, de akik vallják, hogy hiszik a Szentírást, még azok sincsenek túl e tekintetben minden veszélyen. Az apostol mondja: „Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (Zsid 3:12) Jól cselekszünk, ha a Szentírás minden egyes pontját tüzetesen tanulmányozzuk, és kutatjuk Isten mélységeit (1Kor 2:10), amennyiben a Bibliában nyilvánvalóak. Ugyanis a „titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké...” (5Móz 29:29). Sátánnak azonban érdeke, hogy kutató szellemi erőinket megrontsa, összezavarja...

Isten szándéka, hogy Igéjének igazsága már ebben az életben is mindjobban feltáruljon népe előtt. Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon szerezhetjük meg: ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat. „Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke..., mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek

mélységeit is.” (1Kor 2:11–10) Az Üdvözítő megígérte tanítványainak és követőinek: „De mikor eljő... az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra..., mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.” (Jn 16:13–14) – *Jézushoz vezető út*, 108–109. o.

Április 26., szerda

A megváltás az igazság és a kegyelem összefonódása által válik teljessé. E kettőnek a kapcsolódása mondatja velünk, amikor a világ Megváltójára és Jahve törvényére tekintünk: a te „kegyelmed nagyra tett engem” (2Sám 22:36). Tudjuk, hogy az evangélium tökéletes és teljes rendszer, amely bemutatja Isten törvényének változhatatlanságát... A kegyelem hívogat bennünket az Isten országának kapuin való bemenetelre, az igazság pedig meghozza áldozatát, hogy minden engedelmes ember teljes értékű kiváltságosaként lehessen a mennyei király gyermeke és a királyi család tagja.

Hittel tekintünk fel a trónt övező szivárványra, amely mögött bevallott bűntetteink felhője lebeg. Az ígélet szivárványa biztosíték minden alázatos, töredelmes, hívó lélek számára, hogy élete Krisztuséval egy, és Krisztus egy az Atyával. Isten haragja egyetlen lélekre sem zúdul, aki benne keres menedéket. Az Úr kijelentette: „Meglátom a vért, és elmegyek mellettetek.” „Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt, és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről.” (2Móz 12:13; 1Móz 9:16) – *Isten csodálatos kegyelme*, 70. o.

Ebben az életben tüzes próbákon kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, ám Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk Jézusért, hogy már csaknem teljesen elfeledtük a keresztet. Ki kell vennünk részünket szenvedéséből, ha majd trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét taposunk, és visszariadunk az áldozattól, addig hitünk nem szilárdul meg, és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. Akik a megváltottak seregéből a legnagyobb dicsőségben részesülnek, akik Isten és a Bárány trónja előtt fehérbe öltözöttek állnak, jól ismerik, mit jelent a küzdelemben felülkerekedni, mert a nagy nyomorúságból jöttek. Akik a küzdelem helyett behódoltak a körülményeknek, nem tudják majd, hogyan álljanak helyt azon a napon, amikor mindenkinek a saját igaz-

ságosságával kell megmentenie önmagát. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 215. o.

Hallgassátok az üdvözültek hozsánnázó énekét! Kezükben a győzelem pálmaágait lengetik. Csodálatos zene tölti be a mennyet, amikor felcsendül énekük: „Méltó a megöletett Bárány, aki feltámadt örökre! Az üdvösség a mi Istenünké és a királyiszéken ülő Bárányé!” A megszámlálhatatlan mennyei angyalsereg, a dicsőséges szeráfok és az oltalmazó kerubok pedig örömteljes, győzedelmes hangon visszahangozzák: „Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké.” (Jel 7:12)

Ő, azon a napon majd beigazolódik, hogy az igazak valóban bölcsen jártak el, és az engedetlen gonoszok balgának bizonyultak. – *In Heavenly Places*, 371. o.

Április 27., csütörtök

János a Megváltót úgy látja, mint „a Júda nemzetségéből való oroszlánt”, és „egy Bárányt, mintegy megölettet” (Jel 5:5; 13:8). Ezek a szimbólumok jelképei a mindenható hatalom és az önfeláldozó szeretet egyesülésének. A júdabeli oroszlán, aki olyan rettenetes a kegyelmét megvetők számára, de engedelmes és hűséges híveinek Isten báránya. A tűzoszlop, amely Isten törvénye áthágóinak haragja félelmetességéről beszél, a világosság, irgalom és szabadítás jelképe azok számára, akik parancsolatait megtartották. Isten karja, amely elég erős, hogy a lázadókat szétzúzza, elég erős arra is, hogy a hűségeseket megszabadítsa. Akik hűek, valamennyien megmenekülnek. „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24:31) – *Az apostolok története*, 589. o.

Krisztusban mindent megkaphatunk, amire szükségünk van ebben az életben, ugyanakkor azt is, ami örömmel fog betölteni az eljövendő világban. A világ összes pénzével sem vásárolhatunk békességet, nyugalmat és szeretet. Ezek az ajándékok csak a Krisztusba vetett hit által biztosítottak számunkra. Istentől nem vásárolhatók meg ezek az ajándékok, mert megfizethetetlenek. Isten tulajdona vagyunk, mivel elménk, lelkünk és testünk meg lett váltva Fiának élete árán...

Jézus levetette királyi koronáját, lemondott parancsnoki pozíciójáról, és istenségére öltötte az emberi természetet, hogy felemelhesse az emberi nemzetséget. Olyannyira fontosnak tartotta az emberiség rendelkezésére álló lehetőségeket, hogy az ember helyettesévé lépett elő. Érdemeit hozta fel mellettünk, hogy felemelhessen azon erkölcsi magasságokba, amelyeket Ő is értékel...

Isten kegyelme által megerősödhetünk és fejlődhetünk, hogy a hiányosságaink ellenére is tökéletessé válhassunk Őbenne. Életünket Sátánnak adtuk, de Krisztus eljött, hogy kiragadjon a kísértő kezéből, és megváltson bennünket. Istennek semmit sem fizethetünk vissza. Csak kegyelemből nyerünk üdvösséget, és ez a kegyelem Isten ingyen ajándéka Jézus Krisztus által. – *That I May Know Him*, 83. o.

Levonja-e népünk a tanulságot a múltból a jelenre és a jövőre, ahogyan az most világunk elé tárul? Figyelembe veszik-e a nekik adott figyelmeztető üzeneteket? A legnagyobb törekvésünk tárgya az legyen, hogy életünk finomodjon, tisztuljon, és visszatükrözzük az isteni képmást. Ennek mindazok tapasztalatává kell válnia, akik ahhoz a néphez csatlakoznak, melynek tagjai megtisztíttatnak és megfehéřítetnek a Bárány vérében. Fel kell öltözniük Krisztus igazságát, a nevét pedig a homlokukon viselni. Örvendezniük kell Isten dicsőségének reményében. Krisztus tenyerébe metszette a népéhez tartozók nevét. Egyetlen ráhagyatkozó lelket sem téveszt szem elől. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 56. o.

Április 28., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 4. köt., 1174. o.; *Isten csodálatos kegyelme*, „A bűn zsoldja és Isten ajándéka” című fejezet.

6.

ISTEN ÍTÉLETÉNEK ÓRÁJA

Április 29., szombat délután

A nagy emberi családhoz tartozunk, és különböző befolyások érnek. Nem csak a gyülekezet, hanem a mennyei és földi család is azért egyesül, hogy Krisztus igazi hatalommá léphessen elő a világban. Az igazság pátriárkáknak és prófétáknak adatott igazgyöngyei az évszázadokon és a nemzedékeken át igazi örökségként halmozódtak fel számunkra...

Isten ma élő népe haszonélvezője a korábbi nemzedékeknek adott összes áldásnak, s így még nagyobb világossággal rendelkezik, hogy erőteljesen végezhesse Ura munkáját. Ezek az előnyök azonban nagyobb felelősséget is jelentenek. A ránk bízott mennyei kincsekkel arányosan kell dolgoznunk, hogy mások előtt is megnyíljanak az áldások útjai.

Az Úr az ajtóban áll. Mennyei lényekkel egyesült földi szenteknek kell hirdetniük a hármasság üzenetét és a figyelmeztetést: Minden dolognak vége elközelgett! „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik.” (Zsid 10:37) Egy népet kell felkészíteni, hogy győztesként állhasson meg az Úrnak napján. – *This Day With God, 170. o.*

„Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.” (Róm 13:12)

Közel van az Úr eljövételének napja. Már csak kevés idő áll a rendelkezésünkre, hogy felkészüljünk. Ha eltékozoljuk a jó alkalmakat, örök veszteségek érnek. Szoros kapcsolatban kell lennünk az Úrral. Egyetlen pillanatig sem vagyunk biztonságban, ha nem Isten Lelke vezérel és ural...

Az élet rövid. A világ dolgai elmúlnak. Legyünk bölcssek, és építsünk az örökkévalóságra. Nem engedhetjük meg kihasználatlanul elmúlni az értékes pillanatokot, és nem foghatunk olyan tevékenységekbe, amelyek nem az örökkévalóságra teremnek gyümölcsöt. Igyekezünk megismerni a Szentírást, amely szebbé és szentebbé teheti

az életünket, áldást hozhat, nemessé formálhatja a saját lelkünket és a másokét is. Ez a tevékenység elnyeri az Úr beleegyezését, hogy megkaphassuk a mennyei áldást: „Jól vagyon jó és hű szolgám.” – *Our High Calling*, 187. o.

A Szentlélek mindenható hatalma minden bűnbánó lélek védelmezője. Krisztus senkit nem enged át az ellenség hatalmának, aki töredelmesen és hittel igényli védelmét. Az igaz, hogy Sátán nagyhatalmú lény, de Istennek hála, nekünk hatalmas Megváltónk van, aki kivetette a gonoszt a mennyből. Sátánnak tetszik, ha eltúlozzuk hatalmát. Miért nem beszélünk Jézusról? Miért nem magasztaljuk az Ő hatalmát és szeretetét? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 94. o.

Április 30., vasárnap

Sátán sok emberrel elhitheti, hogy Dániel és János írásainak profetikus részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígélet világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciák tanulmányozását. „Az okosok megértik” (Dán 12:10) – mondta Isten Dániel látomásairól. Az utolsó napokban lepattan róluk a pecsét. Krisztus szolgájának, Jánosnak adott kinyilatkoztatásokról pedig így hangzik az ígélet, melyek Isten népét századokon át vezették: „Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétai igéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük...” (Jel 1:3). – *Próféták és királyok*, 547. o.

Az angyal legelső szava – miután Dánielt arra szólította, hogy „Vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást!” – ez: „Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra.” Az itt „szabatott”-nak fordított szó betű szerint azt jelenti, hogy „levágni”. A hetven hét, amely 490 évet jelent, az angyal kinyilatkoztatása szerint „leszabatik”, és első-sorban a zsidókra vonatkozik. De miből szabatik le? Mivel a 2300 nap a 8. fejezetben említett egyetlen időszak, minden bizonnyal ez az az időszak, amelyből a hetven hét „leszabatik”. A hetven hét tehát része a 2300 napnak, és a két időszaknak egyszerre kell kezdődnie. Az angyal kijelentette, hogy a hetven hét Jeruzsálem helyreállítási és felépítési parancsának kiadásakor kezdődik. E dátum megtalálása esetén a 2300 napos hosszú időszak kiindulási pontja is megállapítható. – *A nagy küzdelem*, 326. o.

Az év folyamán bemutatott bűnázatokban a bűnös helyett helyettest fogadtak el; az áldozati állat vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amellyel a bűnt átvitték a szentélybe... Az engesztelés napján a főpap – miután átvette a gyülekezetért való áldozatot – bement a szentek szentjébe a vérrel, és ráhintette azt a törvény táblái felett lévő kegyelem trónjára. Így a törvény követelése, amely a bűnös életét követelte, elégtételt kapott. Azután a főpap közbenjárói jellegének megfelelően magára vette a bűnöket, és miután elhagyta a szentélyt, magával vitte Izrael bűnének terhét. A szent sátor ajtajánál kezeit a kecskebak fejére tette és megvallotta „felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit”, és ráarkta azokat a bak fejére (3Móz 16:21). Amikor a kecskebakot, amely ezeket a bűnöket hordozta, elküldték, úgy tekintették, hogy magával vitte minden bűnüket, és a nép megszabadult azoktól. Így végezték a szolgálatot a „mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” (Zsid 8:5) mintájára. – *Pátriárákák és próféták*, 355. o.

Május 1., hétfő

Isten meghagyta hírnökének: „Értesd meg ezzel a látást!” Ezt a megbízatást teljesíteni kellett. Ennek engedelmességgel az angyal később visszatért Dánielhez, és így szólt: „Most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak.” „Vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást!” (Dán 8:27, 16; 9:22–23) A 8. fejezetben leírt látomásban volt egy olyan fontos pont – nevezetesen az idő, a 2300 napos időszak –, amely megmagyarázatlan maradt. Ezért az angyal, amikor folytatta magyarázatát, főleg az idő kérdésével foglalkozott...

Isten azzal a kifejezett céllal küldte az angyalt Dánielhez, hogy megmagyarázza neki azt a pontot, az időre vonatkozó kijelentést, amelyet nem értett meg a látomásban: „kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága”. – *A nagy küzdelem*, 325–326. o.

Amiképpen régen az emberek bűneit jelképesen áthárították a földi szenthelyre a bűnért való áldozati állat vére által, úgy a valóságban a mi bűneinket is áthárítja a mennyei szenthelyre Krisztus vére által. Ahogy a földi szenthely megtisztítását a bűn eltávolítása által végezték el, amely megfertőzte azt, úgy a mennyei szenthely megtisztítását is az ott feljegyzett bűnök eltávolítása vagy kiirtása által kell elvégezni.

Ez szükségessé teszi a feljegyzések könyveinek átvizsgálását, hogy megállapíthassák, ki tarthat igényt Krisztus engesztelő szolgálatának áldásaira bűnbánata és Krisztusban való hite által. A szenthely megtisztítása ennél fogva magában foglalja a vizsgálati ítélet munkáját. Ezt a munkát Krisztus eljövetele előtt kell elvégezni, hogy megváltsa népét, mert amikor eljön, már „jutalma vele van, hogy megfizessen mindenkinek az ő cselekedete szerint” (Jel 22:12).

Így akik követték a prófétai ige növekvő világosságát, látták, ahelyett, hogy Krisztus a Földre jött volna 1844-ben, a 2300 nap lejártakor, bement a mennyei szenthely szentjébe, hogy engesztelő szolgálatának befejező művét elvégezze eljövételének előkészítésére. – *A megváltás története*, 378. o.

Addig kell dolgoznunk, amíg nappal van, mert ha eljön a nyomorúság és félelem sötét éjszakája, többé nem dolgozhatunk Istenünkért. Jézus az Ő szent templomában van, s elfogadja áldozatainkat, bűnvallomásainkat és imáinkat. Kész megbocsátani Izrael minden vétkét, hogy kitörölhesse azokat, mielőtt elhagyja a szentélyt. Amikor Jézus elhagyja a szentélyt, akkor azok, akik szentek és igazak, továbbra is szentek és igazak maradnak, mert bűneik eltöröltettek, s ők maguk elpecsételtettek az élő Isten pecsétjével. Ellenben azok, akik igazságtalanok és tisztátalanok voltak, ezután is azok maradnak; mert többé nem lesz a szentélyben a jóságos Főpap, aki bűnvallomásaikat, imáikat és áldozataikat a mennyei Atya királyi széke elé vigye. Ezért amit a bűnösök megmen-téséért megtehetünk, hogy megszabadítsuk őket az eljövendő haragtól, meg kell tennünk, még mielőtt Jézus elhagyná a mennyei szentek szent-jét. – *Tapasztalatok és látomások*, 48. o.

Május 2., kedd

A menny lehajolt, hogy hallgassa a próféta buzgó könyörgését. Még mielőtt Dániel befejezte bocsánatért és helyreállításért való esede-zését, Gábiel, a hatalmas angyal megjelent neki, és felhívta figyel-mét arra a látomásra, amelyet Babilon bukása és Belsazar halála előtt látott. Majd az angyal részletezte a hetven hétig tartó időszakot, mely „Jeruzsálem újjáépüléséről” „elhangzott kijelentés”-től kezdődik (Dán 9:25).

Dániel ezt az imáját „Dáriusnak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dán 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círusz elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogaát. Dáriushoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábiel angyalt, hogy támogassa és segítse (Dán 11:1). Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círusz lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdeából Babilonba vitte. – *Próféták és királyok*, 556. o.

„Az idő” – a Dániel 9. fejezetében meghirdetett hatvankilenc hét – lejártával, amelynek a Messiásig kellett nyúlnia, Krisztust jelképezte, miután János megkeresztelte a Jordánban, a Lélek felkente. És az „Isten országa”, amelynek közeledtét a tanítványok hirdették, Krisztus halála által jött létre. Ez az ország, a hiedelemmel ellentétben, nem földi birodalom volt. Nem is az eljövendő halhatatlan ország, amelyet Isten felállít, amikor „az ország... és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének”; az az örökkévaló ország, amelyben „minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik” (Dán 7:27). – *A nagy küzdelem*, 346. o.

Napjainkban, miként Krisztus napjaiban, félreolvashatják és félremagyarázhatják az Írásokat. Ha a zsidók az Írásokat komolyan, imádkozó szívvel tanulmányozták volna, kutatásuk jutalmaképpen felismerték volna az időt, s nemcsak az időt, hanem Jézus Krisztus megjelenésének körülményeit is. Kezükben volt Dániel bizonyágtétele; kezükben volt Ésaiás és a többi próféta bizonyágtétele; kezükben volt Mózes tanítása. Jézus Krisztus pedig ott állt közöttük, de ők még mindig kutatták az Írásokat, keresték az eljövételére vonatkozó bizonyítékokat...

Sokan éppen így cselekszenek napjainkban, mert nem voltak tapasztalataik a próbára tevő üzenetekkel, nevezetesen az első, a második és a harmadik angyal üzenetével. Vannak, akik az Írásokból arra keresnek bizonyítékokat, hogy ezek az üzenetek még csak a jövőre vonatkoznak. Összegyűjtik az üzenetek bizonyítékait, de a profetikus történelemben nem tudják kellőképpen beilleszteni... Mit sem tudnak Krisztus eljövételének jeleiről vagy a világ végéről. – *Evangelizálás*, 612–613. o.

Május 3., szerda

Az első advent idejét, valamint a Megváltó élete és szolgálata köré sorakozó események közül néhány nagyon fontosnak az idejét Gábrriel angyal közölte Dániellel. „Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés és megszűnik a véték, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét.” (Dán 9:24) ... A hetven hét, illetve négyszázkilencven nap négyszázkilencven évet jelent. Ennek az időszaknak kiindulópontja adott. „Tudd meg azért, és értsd meg. Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét, és újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben” (Dán 9:25) – összesen hatvankilenc hét, vagyis négyszáznyolcvanhárom év. A rendelet, amellyel Artaxerxes Longimanus a Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére kiadott rendeleteket kiegészítette, Kr. e. 457 őszen lépett hatályba. (Lásd Ezs 6:14; 7:1, 8!) Innen kiindulva a négyszáznyolcvanhárom év i. sz. 27 őszéig terjed. A prófécia szerint ez az időszak a Messiásig, a Felkentig tart. Jézus Kr. u. 27-ben – keresztségekor – megkapta a Szentlélek kenetét, és nemsokára ezután megkezdte szolgálatát. Ekkor nyilatkozhatta ki, hogy „betelt az idő” (Mk 1:15). – *Próféták és királyok*, 698. o.

Miután a Megváltó megkezdte szolgálatát, az evangéliumot hét évig különösen a zsidók számára kellett prédikálni. Három és fél évig Krisztus maga prédikált, majd azután az apostolok. „De a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak” (Dán 9:27). Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat feláldozta önmagát a Golgotán. Ekkor a templomban kettéhasadt a kárpit, jelezve, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Ezzel lezárult a földi áldozatok bemutatásának ideje.

Az egy hét – hét év – Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövetésével a zsidók végleg elvetették az evangéliumot. – *Próféták és királyok*, 699. o.

A Kálvária szégyent és haláltusát hozó keresztjén túl Jézus előretekintett az utolsó nagy napra, mikor a gonosz hatalmak fejedelmét utoléri pusztulása azon a Földön, melyet oly régóta rongált lázadásával...

Ettől fogva Krisztus követőinek legyőzött ellenségként kellett Sátánra tekinteniük. A kereszten Jézus elnyerte értük a győzelmet, azt a győzelmet, melyről azt szeretné, ha sajátjuknak fogadnák el. „Ímé – mondotta – adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)...

A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk általa, aki megerősít. – *Jézus élete*, 490. o.

Május 4., csütörtök

A 2300 nap lejártakor, 1844-ben nem létezett szenthely a Földön már évszázadok óta (mert Kr. u. 70-ben lerombolták a rómaiak), azért a mennyei szenthelyet tárja elénk e kijelentés: „Kétezer háromszáz este és reggel, azután megtisztul a szenthely.” De hogyan lehet az, hogy a mennyei szenthelyet meg kell tisztítani? A jövődölések tanulmányozói a Szentírásból megtudták, hogy a megtisztítás nem a fizikai tisztátalanságok eltávolítását jelentette, mert a szenthelyet vérrel kellett megtisztítani, azért a bűntől való megtisztításból állt. Így szól az apostol: „Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal (Jézus vérével).” (Zsid 9:23)

Abból a célból, hogy további ismeretet nyerjenek a megtisztításra vonatkozólag, amelyre a jövődölés utal, meg kellett érteniük a mennyei szenthelyben folyó szolgálatot, amelyet azonban csak a földi szenthelyen folyó szolgálatból érthettek meg, amiképpen Pál kijelenti, hogy a papok, akik ott szolgáltak, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgáltak” (Zsid 8:5). – *A megváltás története*, 319. o.

Most abban a helyzetben vagyunk, mint az izraeliták a nagy engesztelés napján. A főpap belépése a szentek szentjébe lényegében azt a helyet jelképezi, ahol most Jézus mint Főpapunk közbenjár érettünk. Régen a főpap engesztelő vérrel hintette meg a kegyelem trónját, közben pedig a sátoron kívül egyetlen engesztelő áldozatot sem mutathattak be. Amikor a főpap Isten elé járult közbenjárói szolgálatával, minden szívet meg kellett alázni, és úgy kellett bűnbocsánatért könyörögni.

Krisztus halálakor a jelkép találkozott a világ bűneiért megöletett Báránnyal. Nagy Főpapunk egyedül hozta meg üdvösségünk érdekében az áldozatot. Amikor önmagát adta a keresztre, elvégezte a legtokéletesebb engesztelést népe bűneiért. És most mi a külső pitvarban várakozunk ama boldog reménységre, Urunk, Üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenésére... A bűnökért mondott imákat és a bűnvallomásokat csak hozzá kell küldenünk, aki örökre belépett a szentek szentjébe, és aki tökéletesen üdvözítheti mindazokat, akik hittel járulnak elé. – *Lift Him Up*, 319. o.

Mindazoknak, akiknek neve benne marad az élet könyvében, most, megpróbáltatásuk néhány visszamaradó napján, igaz bűnbánattal kell bánkódnuk lelkükben Isten előtt a bűn miatt. A szív mély, hűséges kutatására van szükség. Az oly sok hitvalló keresztény részéről dédelgetett könnyed, könnyelmű lelkületet félre kell tenni. Komoly küzdelem vár mindazokra, akik szeretnék meg fékezni uralomra törő gonosz hajlamaikat. Az előkészület műve egyéni munka. Nem szabadulhatunk meg csoportosan. Valakinek a tisztasága és odaadása nem pótolja e tulajdonságok hiányát másokban... Mindenkit próbára kell tenni, hogy folt, ránc vagy valami afféle nélkül találtasson.

Az elfedezés lezáró művével kapcsolatos jelenetek ünnepélyesen komolyak. Nagyon fontos az ebben való érdekeltségünk. Az ítélet most folyik a mennyei szentélyben... Isten félelmetes jelenlétében kerül áttekintésre az életünk. – *Isten fiai és leányai*, 355. o.

Május 5., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „A bűntelenség és üdvösség kérdései” című fejezet.

7.

A TEREMTŐ IMÁDÁSA

Május 6., szombat délután

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélysegebb imádatot igényel, ott mindenütt hivatkozik Isten teremtői hatalmának bizonyítékára is. „A nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.” (Zsolt 96:5) „Kihez hasonlítok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat?” „Így szól az Úr, aki az egeket teremt és Ő az Isten, aki alkotá a Földet és teremté azt... Én vagyok az Úr és több nincsen!” (Ésa 40:25–26; 45:18) A zsoltáríró így nyilatkozik: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket és nem magunk.” „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 100:3; 95:6) – *A nagy küzdelem*, 436. o.

Isten... amikor eljött az időnek teljessége, elküldte Fiát. Az, akit a mennyei tanács kinevezett, tanítóként jött a Földre. Nem kisebb lény volt Ő, mint a világ Teremtője, a végtelen Isten Fia. Isten csodálatos jóindulata adta Őt világunknak, és azért, hogy az emberi nem szükségleteit betöltse, magára vette emberi természetünket. Az örök Ige a mennyei sereg megdöbbenésére jött el a Földre, járt itt köztünk. A királyi udvart teljesen felkészülten hagyta el, és egy bűntől lepusztult, megfertőzött világba szállt alá. Rejtélyes módon eggyé lett az emberi természettel. „...az Ige testté lett és lakozott miközöttünk.” (Jn 1:14) Isten túlaradó jósága, nagylelkűsége és szeretete, amit a világ iránt kegyelmében tanúsított, meglepetésként hatott. Felfoghatjuk, de elmondani nem lehet. – *A keresztény nevelés alapjai*, 399. o.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből részesül. Bármennyire tehetséges és sokra

is képes valaki, életét a minden élet Forrásától nyeri. Ő a forrás, az élet kútfeje... Emberi természetben letett életét újra felvette és az emberiségnek ajándékozta. „Én azért jöttem – mondja –, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Krisztus egygé vált az emberiséggel, hogy az emberiség is egygé váljon vele lélekben és életben. Ennek a kapcsolatnak az ereje révén, az Isten Igéjének való engedelmességben az emberek élete azonosul Krisztus életével. Jézus így szól a bűnbánóhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) – *Isten fiai és leányai*, 237. o.

Május 7., vasárnap

Jánost forró olajjal telt üstbe dobták, az Úr azonban megőrizte hűségét szolgálójának életét, miképpen hajdan megőrizte a három héber ifjú életét az izzó kemencében...

Csakhamar azonban ismét súlyos üldöztetés nehezedett az apostolra. A császár parancsára Pátmosz szigetére száműzték „az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért” (Jel 1:9). Ellenfelei úgy képzelték, hogy befolyását megszüntetik, végül is a szenvedések és a nélkülözések végeznek majd vele.

Pátmosz, az Égei-tenger puszta sziklás szigete, amelyet a római kormány a gonosztevők száműzetési helyéül jelölt ki. Isten szolgálója számára azonban ez a szomorú hely a menny kapujává vált. A nyilvános élettől, az elmúlt évek lüktető tevékenységétől elzárva, János szoros közösségben élt Istennel, Krisztussal és a menny angyalaival. Tanítást, utasításokat kapott tőlük az egyház számára az idők végezetéig. – *Az apostolok története*, 570. o.

Szombatnapon történt, midőn a dicsőség Ura megjelent a száműzött apostolnak...

„Mikor pedig látám őt” – írja János –, „leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobb kezét, mondván nékem: Ne félj!” (Jel 1:17)

János erőt nyert, hogy megdicsőült Urának színét elviselhesse. Azután ámuló szemei előtt feltárult a menny dicsősége. Láthatta Isten trónját. Az Örökkévaló megengedte neki, hogy láthatta minden földi küzdelmen túl a megváltottak fehér ruhás tömegét. Hallhatta a menny angyalainak dicséneket és azok diadaléneket, akik győzedelmeskedtek a Bárány vére és bizonyágtételük szava által. A kinyilatkoztatásban, amelyben részesült, szemlélhette Isten népének megrázó tapaszt-

talatait, a jövő megrendítő eseményeit. Láthatta a gyülekezet jövő sorsát egészen az idők végezetéig. Számokban és jelképekben kifejezett nagy fontosságú eseményeket látott János azért, hogy megörökítse. Ezek által kortársai, sőt később, az elkövetkező korszakokban Isten gyermekei érthető felvilágosításokat kapnak a reájuk váró veszélyekről és küzdelmekről. – *Az apostolok története*, 581–582. o.

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő olyan hitet igényel, amely nem ingadozik. Isten gyermekeinek meg kell mutatniuk, hogy egyedül Őt imádják, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet rábírní őket, hogy akár a legkisebb engedményt tegyék a hamis vallásosság javára.

Ekkor az arany különválnak a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni az igazi kegyességet annak látszatától és hamisítványától. Sok „csillag”, akiknek ragyogását megcsodáltuk, eltűnik a sötétben. Akik magukra vették a templom ékességét, de nem öltötték fel Krisztus igazságát, azok meztelenségük rútságában jelennek majd meg. – *Mara-natha*, 196. o.

Május 8., hétfő

Az első angyal által Isten arra szólítja fel az embereket, hogy féljék Őt, neki adjanak dicsőséget, és benne a menny és Föld Teremtőjét imádják. Hogy ezt megtehessék, engedelmeskedniük kell törvényének. Bölcs Salamon ezt mondja: „Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek fő dolga!” (Préd 12:15) Isten parancsolatainak megtartása nélkül semmiféle imádat nem lehet kedves Istennek. „Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait.” (1Jn 5:3)...

A Jelenések könyve 14. fejezetének üzenete a Teremtő imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatát. E parancsolatok egyike közvetlenül utal Istenre, mint Teremtőre. – *A nagy küzdelem*, 436. o.

A természet tanúsítja, hogy az a Valaki, akinek hatalma végtelen, jósága, irgalma, szeretete nagy, teremtette a Földet, és betöltötte élettel és boldogsággal. Megrontott állapotában is minden a Mester, a nagy

Művész keze munkáját hirdeti. Bármerre fordulunk, Isten hangját hallhatjuk, és jóságának tanújeleit láthatjuk...

Aki az igazgyöngyöt az óceánba helyezte, az ametisztet és a krizolitot pedig a sziklák közé, az szereti a szépet. A felkelő nap Őt jelképezi, aki minden alkotásának élete és világossága. A Földet ékesítő és az eget bevilágító minden szépség és ragyogás Istenről beszél...

Minden az Ő szerető, atyai gondoskodásáról tesz bizonyosságot, és arról, hogy a gyermekeit boldoggá akarja tenni. – *A nagy Orvos lábnymán*, 411–412. o.

A teremtés emlékünnepeként a szombatban találjuk meg annak igazi okát, amiért imádattal tartozunk Istennek, és ez nem más, mint hogy Ő a Teremtőnk, és mi az Ő alkotásai vagyunk. A szombat tehát az Isten által elvárt imádat alapját képezi, hiszen a legcsodálatosabb módon tanított meg bennünket erre az igazságra, úgy, ahogy semmi és senki más nem tehetné. Az imádat alapja a Teremtő és az általa teremtett lények közötti különbségben rejlik. Ez az igazság sosem avul el, és ezt sosem szabad elfelejteni. – J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, 510. o.

Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele, ahhoz az Istenhez, „aki teremtette a mennyet és a Földet és a tengert és a vizek forrásait”. Tehát az Isten imádására és parancsolatai megtartására felhívó üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

Május 9., kedd

Gyalázattal illetjük Istent, ha azt gondoljuk, hogy Ő egy kegyetlen bíró, aki alig várja, hogy ítélkezessen fölöttünk. Elfelejtjük, hogy Ő a mi szerető Atyánk. A teljes lelki életünket az Istenről alkotott felfogásunk alakítja, és ha helytelen meglátásokat táplálunk jellemére vonatko-

zóan, akkor a lelkünk kárt szenved. Olyannak kellene látnunk Istent, aki epekedve vágyódik az ember után, és szeretne jót tenni vele. A teljes Szentírás úgy mutatja be Őt, mint aki gyöngéd szeretetével hívja és kérleli tévelygő gyermekeit. Egyetlen földi szülő sem tud annyira türelmes lenni gyermekei hibái láttán, mint amit tanúsít Isten azok iránt, akiket megmenteni vágyik. Senki sem tud olyan szeretetteljesen kiállni a bűnös mellett, mint Ő. Egyetlen ember ajkát sem hagyták el kitartóbb és gyöngédebb kérések a tévelygők felé. Ő, hogyan is szerethetnénk még jobban Istent, hogyan fejezhetnénk ki még alázatosabb engedelmisséggel a szeretetünket iránta? Őrködünk a gondolataink, a tapasztalataink és a magatartásunk fölött, mert Isten összes ígérete a kimondhatatlan szeretet hangjával szól hozzánk. – *That I May Know Him*, 263. o.

Krisztus eljött, hogy megtanítsa az embereket arra, amit Isten a tudtukra kívánt adni. Odafenn az égen, ideleln a Földön s a tengerek széles vizein Isten keze művét látjuk. Minden teremtett dolog Krisztus hatalmáról, bölcsességéről és szeretetéről tanúskodik. De sem a csillagokból, sem a tengerekből vagy vízésésekből soha meg nem ismerhetjük annyira Isten személyiségét, ahogyan Krisztusban kijelentette magát.

Isten látta, hogy a természetnél világosabb kijelentésre van szükség, hogy feltárja személyiségét és jellemét. Elküldte hát Fiát a világra, hogy kijelentse a láthatatlan Isten természetét és tulajdonságait – már amennyit emberi szem elviselhet belőle. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 265. o.

„Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden.” (2Kor 5:17)

Előfordulhat, hogy az ember nem emlékszik pontosan megtérésének helyére és idejére és a vele összefüggésben lévő körülményekre, de ez a tény még nem igazolja, hogy az illető megtéretlen. Krisztus így szólt Nikodémushoz: „A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3:8) Bár a szél láthatatlan, hatása mégis látható és érezhető; ilyen a Szentléleknek az emberi szívre gyakorolt hatása is. Noha az emberi szem nem láthatja ezt az újjáteremtő erőt, mégis új lényé teremt bennünket: Istennek képmására. A Szentlélek munkája csendes és észrevétlen, de eredményei mégis nyilvánvalóak. Ha szívünk Isten

Lelke által megújult, az életünk bizonysgot tesz erről a tényről. Bár önmagunk nem változtathatjuk meg a szívünket, nem állíthatjuk vissza az Istennel való összhangot, s bár jó cselekedeteinkre nem építhetünk, és bennük nem bízhatunk, az életünk mégis kinyilvánítja, hogy Isten kegyelme bennünk lakozik. Változás áll be életünkben és szokásainkban. Tisztán, határozottan látható a különbség a között, amik voltunk, és amik újjászületésünk óta vagyunk. A jellem nem az alkalomadtán való jó vagy rossz cselekedetekben nyilvánul meg, hanem a mindennapi megszokott szavakban és cselekedetekben. – *Jézushoz vezető út*, 57. o.

Május 10., szerda

Miközben Isten szava beszél Krisztusról, aki emberi testben e Földön élt, határozottan szól a földi születése előtti létéről is. Az Ige isteni személyként létezett az Atya mellett. Az örökkévalóságtól kezdve Ő volt a szövetség közbenjárója, akiben a Föld minden nemzetei – zsidók és pogányok egyaránt – megáldatnak, amennyiben elfogadják Őt...

A világ általa lett, „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Ha Krisztus teremtett mindent, akkor léteznie kellett a teremtett dolgok megléte előtt. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy senkinek sem kell kétségben maradnia felőlük. Krisztus lényegében és a szó legmagasabb értelmében Isten volt. Az örökkévalóság óta Istennel volt, mindenek fölötti, örökké áldott Isten.

Az Úr Jézus Krisztus, Isten szent Fia, öröktől fogva különálló személyként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny túláradó dicsősége, a mennyei lények parancsnoka, és az angyalok imádó hódolata joggal illette meg. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., 247. o.

A világ Megváltója átment ugyanazon a próbán, amelyben Ádám elbukott, amikor áthágta Isten kijelentett törvényét. Egyszülött Fia emberként jött Földünkre, hogy megmutassa a világnak, hogy az ember képes Isten törvényének megtartására...

Isten Fia a bűnös helyére lépett, és átment azon a próbán, melyben Ádám elbukott. Krisztus kiállta a pusztai megkísértést, mely százszorta olyan erőteljes volt, mint ami az emberi fajt valaha is érthette és érheti. Jézus ugyanúgy utasította vissza Sátán kísértéseit, mint aho-

gyan minden egyes megkísértett lélek is teheti: az ihletett Igét idézte neki, és így szól: „Meg van írva...”

Krisztus emberként győzedelmeskedett Sátán kísértései felett. Jézushoz hasonlóan minden ember legyőzheti a kísértéseket. Krisztus érettünk aláta meg magát. Hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. Jóvátette Ádám szégyenletes bukását, és győzelmével bizonyosságot tett az el nem bukott világok és a bukott emberiség előtt, hogy a mennyből nyert isteni erő segítségével az ember képes megőrizni Isten parancsolatait. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 136. o.

A kereszt az a hely, ahol a könyörület és az igazság összetalálkozik, s az igazságosság és békecsókot váltottak. [Lásd Zsolt 85:11 versét: „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békeesség csókolgatják egymást” (a ford. megjegyzése).] Minden kutató és munkás vegye újra meg újra fontolóra, hogy megfeszített Urunk hirdetésével ezt tegyék friss érdeklődéssé az emberek előtt. Mutassatok rá, hogy Krisztus élete tökéletes jellemet tár elénk. Tanítsátok, hogy „valakik befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (Jn 1:12). Ezt hirdessétek újra meg újra. Isten fiaivá, a királyi család tagjaivá, a mennyei király gyermekeivé válhatunk. Hirdessük, hogy ha valaki elfogadja Krisztust, s a kezdetől táplált szilárd bizalmában mindvégig állhatatosan kitart, akkor Isten örököse, Krisztus örökostársa lesz. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 59. o.

Május 11., csütörtök

Krisztus a következő üzenetet bízta rám: „Újjá kell születnetek, különben nem léphettek be a mennyek országába!” Következésképpen mindazok, akik helyesen értették meg ezt az üzenetet, lemondanak zavarteltő lelkületükről, és teljes szívvel keresik az Urat. Ha így tesznek, akkor megtalálják Krisztust, és lelki életük elkülönül a világtól. Minden prédikációjuk szüntelenül és határozottan az igazi kegyesség egyszerűségét hirdeti, ami majd helyet talál minden éhező és szomjazó lélekben, aki keresi a reménység és a hit biztonságát, s a teljes bizonyosságot Istenben a mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Különösen ezt a határozott igazságot kell hirdetnünk, mely szerint a teremtett lény érdemei semmit sem változtathatnak Isten előtti álla-

potunkon, sem azon az ajándékon, amit Isten ad nekünk. Ha a cselekedetek és a hit által szerezhették meg bárki is az üdvösséget, akkor a Teremtő mintegy adósa lenne a teremtett lénynek. Fennáll a veszélye, hogy ezt a hamis tanítást egyesek igazságként fogadják el... Ha az ember a jó cselekedeteivel nem érdemli meg az üdvösséget, akkor az csak kizárólag kegyelemből nyerhető el, ha elfogadja Jézust és hisz benne. Az üdvösség tehát teljes mértékben ajándék. – *Faith and Works*, 19–20. o.

Jézus, az Atya dicsőségének tündöklése, Istenhez való hasonlóságát nem tekintette olyan dolognak, amihez feltétlenül ragaszkodjon, „hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlónak lévén” (Fil 2:7). Nem hódolatot követelő uralkodóként járt az emberek között, hanem kész volt átélni, megtapasztalni az élet minden nehézségét, mint akinek mások szolgálata a küldetése. Jézus módorában nyoma sem volt a szentesedésnek, sem a hideg, szigorú, zord, barátságtalan keménységnek...

Jézus megüresítette magát, s bármit cselekedett is, az énje sohasem ütközött ki. Ellenkezőleg. Mindenben az Atya akaratának vetette alá magát. Amikor földi küldetése már-már lezárult, nyugodtan elmondhatta: „Én dicsőítettelek téged e Földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy végezzem azt.” (Jn 17:4) Nekünk is megparancsolja, hogy „tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mt 11:29). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 14. o.

Jézus mondotta: „Ha felemeltetem e Földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) A bűnösnek Krisztust, mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűneiért életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztyén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus a szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, a szíve megálgyul, az elméje fogékonyra lesz, s a lelkét töredelemre készíti...

A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni, de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt tövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűségűs Fiának szenvedéseit okozták. – *Jézushoz vezető út*, 26–27. o.

8.

A SZOMBAT ÉS A VÉG

Május 13., szombat délután

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzasköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtevesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szívárványa övez.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egyé kovácsol (Lásd Gal 3:28; Ef 2:13).

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, ott személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Jézus –, ingyen adjátok!” (Mt 10:8) – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Isten megmutatta mélységes szeretetét az embernek, mégis csak nagyon kevesen értékelik! Krisztus meghalt a golgotai kereszten, hogy a bűnösöket megváltsa a bűn rabságából, és Isten előtt elfogadható pozícióba helyezze őket. Gondoljatok arra a csodálatos szeretetre, amit tanúsított irántunk az Atya ezen áldozatvállalásával! A mi részünk pedig az, hogy a kívülállóknak is mutassuk be ezt a szeretetet. Kötelességünk elmondani a bűnösöknek mindazt, amit Krisztus értünk tett, és mivé válhatnak az Ő átformáló ereje által. – *This Day With God*, 269. o.

Pál apostol páratlanul szép és kedves szavakkal tárta Athén bölcsei elé, hogy mi volt Isten célja a teremtéssel, valamint a fajok és népek felosztásával. „Az Isten, aki teremtette a világot – mondta az apostol –, ...az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a Föld egész felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják...” (Csel 17:24, 26–27)

Isten világossá tette, hogy akik akarnak, „a szövetség kötelékébe” (Ezék 20:37) léphetnek. A teremtéssel az volt a szándéka, hogy a Föld benépesüljön olyan lényekkel, akiknek a léte áldás lesz önmaguk és egymás számára, Teremtőjüknek pedig dicsőségére. Mindenki, aki akar, azonosulhat ezzel a szándékkal. Róluk szól, hogy „a nép, amelyet magamnak formáltam... hirdesse dicséretemet” (Ésa 43:21)! – *Próféták és királyok*, 500. o.

Május 14., vasárnap

Pál mondta: „Mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.” Isten megmutatta igazságát az apostolnak, s így azokat bízta rá, akik a sötétségben vannak, hogy mutassa meg nekik is a világosságot. De sokan nem fogják fel, hogy felelősséggel tartoznak Istennek. Ha jó célra használod fel talentumaidat és képességeidet, Krisztusnak és angyalainak munkatársakat szerezhetsz. Nagyon sok lelket lehetne megmenteni, akik csillagokként ragyoghatnának a koronáinkban. De sokan elhanyagolják ezt a munkát. A világ vonzalmával Sátán igyekezett megláncolni őket és erkölcsi képességeiket, ami sikerült is neki. – *Counsels on Stewardship*, 212. o.

Függetlenül attól, hogy milyen kevés anyagi forrás áll valakinek a rendelkezésére, nem szabad elfelejtenie, hogy mindenét az Úrtól kapta. Számot kell adnia Isten előtt az erőért, a képességekért, az időért, a talentumokért, a lehetőségekért és az eszközökért. Itt egyéni munkáról van szó. Isten azért kínálja fel mindezt számunkra, hogy továbbadjuk, és így hozzá hasonlóvá válhassunk nagylelkűség és irgalmasság tekintetében. Aki megfedkezik szent kötelességéről, és saját büszkeségét vagy önzését táplálva próbál félretenni vagy akár költekezni, még ha sikerül is bebiztosítania magát evilági nyereségekkel és gyönyörök-

kel, Isten szemében azonban lelki szegénynek, nyomorultnak, nyavalyásnak, vaknak és mezítelennek lesz nyilvánítva. – *Counsels on Stewardship*, 22. o.

Jézus Krisztus hatalmat nyert mennyei Atyánktól, hogy isteni kegyelmét és erejét az embernek adja, és lehetővé tegye számunkra a győzelmet az Ő neve által...

Jézus nem akarja, hogy azok, akiket ilyen nagy áron váltott meg, az ellenség kísértéseinek célpontjai legyenek. Nem akarja, hogy az ellenség legyőzzön bennünket és elveszünk. Ő, aki a lángok között járt hú tanúival, és megfékezte az oroszlánokat, éppen úgy kész most is munkálkodni értünk, hogy megfékezze a gonoszt a mi természetünkben. Ma ott áll a kegyelem oltáránál, és bemutatja Isten előtt azok imáit, akik a segítségét kérik. Nem küldi el a bűnbánó, megtört szívű bűnöst. Azokat, akik Őhöz fordulnak menedékért, a rágalmazó nyelvek vádjai és a viszályok fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vádolhatja Isten gyermekeit. Krisztus egyesíti őket az Ő isteni-emberi természetével. – *Az én életem ma*, 317. o.

A sátáni eszközökkel való viaskodásban vannak percek, melyek vagy Isten vagy a világ fejedelme oldalára döntik el a győzelmet. Ha a harc résztvevői nem teljesen éberek, lelkiismeretesek, figyelmesek, ha nem esedeznek bölcsességért vigyázva és imádkozva... az ellenfél ragadja el a győzelmet, amikor az Úr seregei legyőzhették volna... Isten hú őrállói ne adjanak előnyt a gonosznak...

Aki győzni akar, ragadja meg szilárdan Krisztust. Ne tekintsen vissza, hanem mindenkor felfelé nézzen. Állj fel a Közbenjáró mellé, Őt ragadd meg. Ne adjunk teret a testnek, hogy kielégítse bűnös kívánságát. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1094. o.

Május 15., hétfő

Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepe. A szombat rá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és Földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel... A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkin megadatik, akit Krisztus

megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének...

Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. S a természetben minden az Ő hívását ismétli: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28) – *Jézus élete*, 288–289. o.

Az első négy parancsolat célja az, hogy megmutassa az embereknek Isten iránti kötelességeiket. A negyedik parancsolat az összekötő kapocs Isten és az emberek között. A szombat elrendelése különösen az ember áldására és Isten dicsőítésére történt...

A szombat örök jel Isten és népe között. Ez a jel a szombat megtartóit megpecsételi, megkülönbözteti, mint az élő Isten, az ég és Föld Teremtője imádóit. A szombat jel Isten és az övéi között mindaddig, ameddig csak népe lesz a Földön, hogy szolgáljon neki. – *A megváltás története*, 141. o.

Az igazi szombatot kell ismét felmagasztalnunk méltó helyére Isten nyugalomnapjaként. Ézsaiás 58. fejezete írja le ezt a feladatot, mely Isten népére vár. Fel kell magasztalniuk és tiszteltté tenniük a törvényt. Fel kell építeniük a régi romokat, az emberöltők alapjait felrakniuk. Akik ezt végzik, azokról mondja Isten: „Megépitik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgadoidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a Föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt.” (Ésa 58:12–14) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 352. o.

Május 16., kedd

Isten szólt, és szava létrehívta a természet világának műveit. Isten teremtett világa a javak és eszközök tárháza, melyet az Úr tetszése szerinti, azonnali igénybevételre készített magának.

Végtelen szeretet – mily mérhetetlen is ez! Isten azért teremtette a világot, hogy kiterjessze a mennyet. Értelmes lények népesebb családja volt a célja.

Az egész menny mély és örömteli figyelemmel kísérte a világ és az ember teremtését. Az ember új és különálló lény lett. Az Úr a maga képére teremtette őket, s az volt az Alkotó terve, hogy betöltsék a Földet...

A bibliai történetírásban feljegyzett és megőrzött hat munkanap és a hetedik nyugalomnap heti körforgása az első hét nap jelentőségéből ered. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1081. o.

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök.” „Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:6, 9) A Biblia nem ismeri el, hogy a Föld lassan, hosszú korszakok alatt alakult ki a káoszból. A teremtés minden egymást követő napjáról a szent feljegyzés kijelenti, hogy az estéből és reggelből állt, akárcsak minden utánuk következő nap. Minden nap végén beszámol a Teremtő munkájának eredményéről. Az első hét krónikája végén ez a kijelentés szerepel: „Ez az égnek és a Földnek eredete, amikor teremtettek” (1Móz 2:4). De itt szó sincs arról, hogy a teremtés napjai különböztek a valóságos napoktól. Isten minden nap egy-egy új részletét alkotta meg művének. – *Pátriárkák és próféták*, 112. o.

Sátán egyik eszköze, hogy elfogadtatja az emberekkel a hitetlenek meséit, s ezzel homályba burkolhatja Isten törvényét, amely önmagában világos, és Isten kormányzata elleni lázadásra készíthet embereket. Támadása különösen a negyedik parancsolat ellen irányul, mert az érthetően rámutat az élő Istenre, az ég és Föld Alkotójára.

Állandóan akadnak olyanok, akik természetes okokkal magyarázzák a teremtés művét. Még vallásos keresztények is elfogadják a Szentírás világos tényeivel szembeni emberi okfejtést. Sokan ellenzik a próféciák tanulmányozását, különösen a Dániel és a Jelenések könyvét, mondván, azok oly homályosak, hogy nem tudjuk megérteni. De pontosan ezek az emberek készséggel elfogadják a geológusok mózesi fel-

jegyzéssel ellentétes feltevéseit. De ha az isteni kinyilatkoztatást olyan nehéz megérteni, következetlen dolog elfogadni pusztá feltevéseket azzal kapcsolatban, amit Isten nem nyilatkoztatott ki!

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mind örökké.” (5Móz 29:29) Hogy Isten miként valósította meg a teremtés művét, azt Ő soha nem nyilatkoztatja ki az embereknek; az emberi tudomány nem tudja kikutatni a Magasságos titkait. Teremtői hatalma éppoly megfoghatatlan, mint létezése. – *Pátriárkák és próféták*, 113. o.

Május 17., szerda

Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Isten ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt eléink a Biblia. Jeremiás próféta ezt mondja: „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király... Az istenek, akik az eget és Földet nem alkották, el fognak veszni e Földről és az ég alól! Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével.” (...) A szombat teremtő hatalmának az emlékeként úgy mutat Istenre, mint a mennynek és a Földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyága Isten létezésének, és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. – *Pátriárkák és próféták*, 336. o.

Ez az egyetlen parancsolat az egész Tízparancsolatban, amely elmondja, hogy kicsoda Isten.

Megkülönbözteti Istent minden más istentől. Azt mondja, hogy az eget és Földet teremtő Isten, aki a fákat, a virágokat és az embert alkotta. Ő az Isten, akit gyermekeid elé állíts. Csak mutass a virágokra, és mondd el nekik, hogy Isten alkotta ezeket, és a hetedik napon megpihent minden munkájától... A hetedik nap az Isten által adott emlékezés napja.

Azzal, hogy Istenre, mint a menny és Föld teremtőjére mutat, megkülönbözteti Őt a hamis istenektől. Mindazok, akik a hetedik napot ünneplik, e tetteikkel bizonyítják, hogy Jahve tisztelői. Így tehát a szombat az ember Isten iránti hűségének a bizonyítéka, amíg csak a Földön él azért, hogy Őt szolgálja. – *Isten fiai és leányai*, 59. o.

A szombathoz hasonlóan a hét is a teremtéskor keletkezett; a bibliai történelem pedig megőrizte azt és átörökítette nekünk. Az első hét, amelyet Isten mért ki, az egymást követő hetek mércéje az idők végéig. Minden más héthez hasonlóan ez a hét is hét valóságos napból állt. Isten hat napot fordított a teremtés munkájára, a hetedik napon pedig megpihent, azután megáldotta ezt a napot, és az ember pihenőnapjaként elkülönítette...

Miután megparancsolta, hogy „megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”, és megszabta, mit kell a hat nap alatt tenni, és mit nem a hetediken, saját példáját idézve kijelentette, miért kell így viszonyulni a héthez: „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a Földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.” (2Móz 20:8–11) Az indokot akkor látjuk szépnek és súlyosnak, ha megértjük, hogy a teremtés napjai valóságos napok voltak. Minden hét hat napját az ember munkára kapta, mert Isten az első hétnek ugyanezt a szakaszát a teremtés munkájára használta. A hetedik napon az embernek tartózkodnia kell a munkától a Teremtő pihenésének emlékére. – *Pátriárkák és próféták*, 111. o.

Május 18., csütörtök

A teremtéskor az Atya és a Fiú megnyugodott teremtő munkája után. Mikor „elvégezteték az ég a Föld és azoknak minden serege” (1Móz 2:1). A Teremtő és az összes mennyei lények ujjongtak a dicsőséges jelenet szemlélése közben. „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai vigadozának.” (Jób 38:7) Most Jézus pihent meg a megváltás munkájától; bár a Földön szomorkodtak azok, akik szerették Őt. A mennyben azonban mégis örvendeztek. A mennyei lények szeméi dicsőségesnek látták a jövő ígétét. A helyreállított teremtés, a megváltott emberi nemzetség, amely soha nem bukhat el többé, mert legyőzte a bűnt – Isten és az angyalok, így látták azokat az eredményeket, amelyek Krisztus elvégzett munkájából áradtak és áradnak ki. Ezzel a jelenettel örökre összekapcsolódott az a nap, amelyen Jézus megnyugodott... Hasonlóképpen azon a napon, amelyen „újja teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Csel 3:21).

A teremtés szombatja – az a nap, amelyen Jézus József sírjában pihent – lesz a békének és az örömnök a napja. A menny és a Föld magasztalásban, dicséretmondásban egyesül, miközben a megmentett népek „szombatról szombatra” (Ésa 66:23) örvendező imádatban hajolnak majd meg Isten és a Bárány előtt. – *Jézus élete*, 769–770. o.

Egész héten tartsuk szem előtt a Teremtőnk által megszentelt szombatot, hogy ezt a napot az Úr szolgálatára szenteljük.

Tegyük a szombatot a hét legkedvesebb, legáldottabb napjává! A szülők foglalkozzanak a gyermekeikkel, olvassák fel nekik a legvonzóbb bibliai történeteket. Tanítsuk meg gyermekeinket a szombat iránti tiszteletre, hogy Isten parancsolata szerint tartsák meg ezt a napot. A szombatot gyönyörűséggé tehetjük, ha figyelünk Teremtőnk szavára. Felkelthetjük iránta gyermekeink érdeklődését jó olvasmányok által, és az üdvösségükről beszélgetve. – *Az én életem ma*, 287. o.

Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet.

Mégis Isten magasabb követelményeket állít szombaton, mint más napokon. Népe felhagy szokásos tevékenységével, és imádkozással, elmélkedéssel tölti az időt. Nagyobb kegyet kérhetnek tőle szombaton, mint a többi napon. Isten különös figyelmét igénylik. Áldásának legjaváért könyörögnek. Isten nem várja meg a szombat elmúltát e kérések teljesítésével. A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek munkálásában. A szombat nem a haszontalan semmittevés idejéül rendeltetett. A törvény megtiltja a világi munkát az Úr pihenőnapján; a megélhetés érdekében végzett mindennapi tevékenységet szüneteltetni kell, a világi örömkért vagy haszonért való munka sem törvényes e napon – de ahogyan Isten megszűnt teremtő munkájától, megpihent szombaton és megáldotta azt, úgy kell az embernek is elhagynia napi elfoglaltságát, és az egészséges pihenésnek, az imáadásnak és a szent cselekedeteknek szentelnie e szent órákat. – *Jézus élete*, 207. o.

A VÁROS, AMINEK ZÚRZAVAR A NEVE

Május 20., szombat délután

A „Babilon” kifejezés a „Bábel” szóból ered, és zúrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. A Jelenések könyve 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

A Jelenések sorrendben közölt ünnepélyes üzenetei fő helyet foglaljanak el Isten népe gondolkodásában. Ne kösse le más a figyelmet. Rohan a drága idő. Fennáll a veszély, hogy sokan megfosztják magukat az időtől, amelyet arra kellene fordítaniuk, hogy hirdessék Isten üzenetét a bukott világnak. Sátán örül, ha látja, hogy más köti le őket, holott az örök valóságokról szóló igazságok tanulmányozásával kellene foglalkozniuk.

A legkomolyabb bizonyágtételt, Krisztus bizonyágtételét kell közölnünk a világgal. A Jelenések könyvén a legdrágább, legmagasztosabb ígéretes és a legfélelmetesebb, komoly figyelmeztetések húzódnak végig. Akik állítólag ismerik az igazságot, kutassák fáradhatatlanul az Úr Jánosnak adott bizonyágtételét. Nem találgatás ez, sem álokoskodó ámitás, hanem a jelen és jövő jólétünkhöz elengedhetetlen igazságokat tartalmazza. Mi köze a polyvának a búzához? – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 302. o.

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen kell foglalkoznunk az utolsó időket érintő proféciaikkal. Az újtestamentumi iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket. Sátán sok ember lelki látását annyira elhomályosította, hogy örülnek, ha bármilyen indokkal elkerülhetik a Jelenések könyve tanulmányozását. Krisztus azonban szolgálja, János által kinyilatkoztatta, hogy mi

lesz az utolsó időben, és ezt mondta: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratkában.” (Jel 1:3)

„Az pedig az örök élet – mondta Krisztus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek az értékét? Miért nem égnek izzón szívünkben ezek a dicsőséges igazságok, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük őket remegő ajakkal? – *Krisztus példázatai*, 133. o.

Szüntelenül tudatában kell lennünk annak, hogy az idő rövid. A törvénytelenység egyre inkább terjed. Az igazak világosságként lettek a világba helyezve. Átjuk kell megmutatkozzon Isten dicsősége a világnak. Szemeitek előtt folyton lebegjenek a jövő ünnepélyes eseményei: a vizsgálati ítélet és Krisztus Urunk visszajövetele. Családokkal együtt készüljétek erre a napra! – *This Day With God*, 322. o.

Május 21., vasárnap

Az Úr rövidesen megbünteti a világot gonoszságáért. Megbünteti a valóságos testületeket, amiért visszautasították a felkínált világosságot és igazságot. Hirdetnünk kell a világnak a három angyal együttes, fontos üzenetét. Ez legyen legfőbb kötelességünk. Akik valóban hisznek Krisztusban, azok nyíltan az Úr törvénye mellé állnak. A szombat a jel Krisztus és népe között, s nekünk a szombat megünneplésével kell láthatóvá tennünk a jelet. A szombat az Isten választott népét és a világot megkülönböztető jel. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 949. o.

A Jelenések 17. fejezetében említett asszony (Babilon) „bíborba és skárlátba” öltözve jelenik meg, aki „megékesítettetett vala arannyal és drágakövel és gyöngyökkel, kezében egy arany pohár vala, tele utalosságokkal... és az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak... anyja”...

Róma az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnokoskodott a kereszténység uralkodóin. A bíbor és a vörös szín, az arany, a drágakövek és a gyöngyök elevenen ábrázolják a Szentszék fényűzését és a királyokét is túlszárnyaló pompáját. Egy hatalomra se illik rá ennyire pontosan az a kijelentés, hogy „részeg vala a szentek véréből”, mint erre

az egyházra, amely oly kegyetlenül üldözte Krisztus követőit. Babilon ellen még az a vád is felmerül, hogy törvénytelen viszonyt tart „a Föld királyai”-val. A zsidó egyház azért lett parázna, mert elfordult az Úrtól, és szövetségre lépett a pogányokkal. Rómát, amely világi hatalmak támogatását keresve hasonlóképpen megromlott, az Ige ugyanígy ítéli meg. – *A nagy küzdelem*, 382. o.

Az utolsó nagy csata két szembenálló sereget mutat. Az egyik oldalon az ég és Föld Teremtője áll. Az Ő oldalán állókon rajtuk a jele. Engedelmesekek parancsolatai iránt. A másik oldalon a sötétség fejedelme áll a hitehagyást és lázadást választókkal.

Komoly, félelmetes idő ez a gyülekezetnek. Az angyalok készen állnak Isten parancsára várva, hogy kitöltsék a világra a hét poharat. Pusztító angyalok kezdik el megtorló munkájukat, hiszen Isten Lelke fokozatosan vissza van vonva a világból. Sátán is gyűjti a gonoszság hadait, kimenve a Föld királyaihoz és az egész világra, hogy zászlaja alá gyűjtse őket, kiképezve a mindenható Isten nagy napjának viadalára. Az ördög a lehető legnagyobb erőfeszítéseket teszi az utolsó csatában való fölülkerekedésre. Alapvető elveket fognak előhozni, döntések születnek velük kapcsolatban. Hitetlenség lesz úrrá mindenfelé. Elszaporodott az istentelenség. A gyülekezet tagjainak hite egyéenként próbára kerül, mintha sohasem lett volna más személy a világon. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 982–983. o.

Május 22., hétfő

Heves a harc. Hallatlan jelentőségű kérdések állnak előttünk, sőt taposás sarkunkat. Könyörögjünk Istenhez, hogy a négy angyal tartsa vissza a Föld négy szelét, hogy ne ártsanak és ne is pusztítsanak, míg nem közöltük a világgal az utolsó figyelmeztetést. Majd tevékenykedjünk imánk szerint. Semmi se gyengítse a jelen igazság erejét. Legyen a jelen igazság a felelősségünk. A harmadik angyal üzenetének meg kell tennie a magáét: olyan népet válasszon ki az egyházakból, akik az örök igazság alapzatán vetik meg lábukat.

Üzenetünk az élet vagy halál üzenete, s hagynunk kell, hogy annak látsszon, ami: Isten nagy hatalmának. Hirdessük azt teljes elsőprő erejével, akkor az Úr majd hatásossá teszi. Kiváltságunk nagy horderejű dolgokat elvárni, még Isten Lelkének megnyilvánulásait is. Ez az a hata-

lom, mely meggyőzi, megtéríti az embereket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 61. o.

Sátán ugyanazt az ámító hatalmat fogja gyakorolni az emberek gondolkodásán. Képzett ügynököket állít munkába, és hajszol sürgős, erőteljes tevékenységre. Az élet Fejedelme elleni küzdelemben az emberi eszközök hadseregét szervezi, hogy megdöntse Isten törvényét, vagyis Isten trónjának alapzatát. Az ősellenfél csodadolgokat fog művelni, kápráztató magyarázatokkal előáll, hogy megerősítse az embereket abbeli hitükben, hogy ő valóban az, aminek mondja magát – a világ fejedelmének; sőt mi több, övé a győzelem. Az Istenhez hűségesek ellen fogja fordítani seregeit, noha fájdalmat, nyomorúságot, gyötrelmet okozhat nekik, mégsem tudja beszennyezni lelküket. Bár lesújthatja Isten népét, amint Krisztust is súlyosan bántalmazta, mégsem érheti el, hogy Krisztus kicsinyei közül akár egy is elkárhozzon. Isten népe ezekben az utolsó napokban várhatja, hogy a harc legnagyobb forгатagába kerüljön bele, hiszen a látnok szava mondja: „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék magva maradékával, akik megtartják Isten parancsolatait és náluk van Jézus Krisztus bizonyágtétele.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1153. o.

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő megingathatatlan hitet igényel. Meg kell mutatniuk, hogy imádatuknak Ő az egyedüli tárgya, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet őket rábírní arra, hogy akár egy kicsit is kiegyezzenek a hamis imádatall. A hűséges szív számára az örök Isten Igéje mellett bűnös, halandó emberek parancsai elvesztik jelentőségüket. Az igazságnak engedelmeskednek, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye...

Sátán a gonoszság minden seregével sem tudja elpusztítani Isten leggyengébb szentjét sem. Hatalmas erejű angyalok megoltalmazzák őket, és az érdekükben Jahve kinyilatkoztatja önmagát, mint az „istenek Istene”, aki mindenképpen meg tudja menteni a benne bízókat. – *Próféták és királyok*, 512–513. o.

Május 23., kedd

Amint a Föld újra benépesedett, az emberek újrakezdték az Istennel szembeni ellenségeskedésüket. Átadták ellenséges érzületeiket utó-

daiknak, mintha az emberek félrevezetésének művészete és fogásai, valamint ez a természetellenes háború szent hagyaték lenne.

Ez az összefogás Isten elleni lázadásból született. Sineár síkságának lakosai nem Isten dicsóságára, hanem a maguk nagyvárosi tételére alapították meg országukat. Ha sikerrel jártak volna, erős hatalom tartotta volna kézben a gyepelét, eltörölve az igazságosságot, és új vallást vezetve be. A világ megromlott, lehanyagolt volna. A vallásnak hamis eszmékkel elegyítése bezárja az ajtót a béke, boldogság és biztonság előtt. Ha ezeket a téves elméleteket megvalósították és tökéletesítették volna, elterelnek az Isten utasításai iránti hűségéről.

Isten törvényét semmibe vették, el is felejtették volna. Az első nagy lázadó ihlette elszánt emberek ezzel ellene szegültek a terveikbe és gonosz útjukba való bármilyen beleavatkozásnak. Az isteni elvek helyébe önző szívüknek megfelelő törvényeket állítottak volna, hogy meg tudják valósítani terveiket. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1091. o.

Akik győzelemre törekednek, az ellenség kísértéseivel szembesülnek. Sátán próbálja megrontani azokat az elveket, amelyeket igyekeznek megőrizni azok, akik az Isten által eléjük állított magas mércét szeretnék elérni. A kísértő örül, ha téves elgondolások felé tudja vezetni a lelkeket, mígnem a nevüket kitörlik az élet könyvéből, és a gonoszok közé sorolhatják. Csak úgy győzhetünk, ahogy Jézus Krisztus is győzött – teljes szívvel engedelmeskedve Isten összes parancsolatának. Az igazi vallás a parancsolatok iránti engedelmességet jelenti.

Minden megmentett léleknek le kellene mondania saját terveiről, és azon az úton járnia, amelyre Krisztus vezet. Tudását alá kell vetnie Krisztusnak, hogy Ő tisztítsa, nemesítse meg az elmét. Ez akkor valósul meg, amikor helyesen fogadjuk a krisztusi tanításokat. Ő, mily nagy szükségünk van hozzá közeledni, hogy még jobban megismerjük Őt! Mélyrehatóan tanulmányozzuk az Ő tervét, az akaratát kell teljesítenünk, és teljes szívvel kérdeznünk: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” – *This Day With God*, 322. o.

Magunkra kell öltöznünk a teljes fegyverzetet, s úgy kell szilárdan helytállnunk. Az Úr megtisztel minket, mert harcosainak választott. Küzdjünk hát bátran érte, minden lépésnél fönntartva, ami helyes. A lélek jólétéhez elengedhetetlen a mindenben való erősség. Amint hajlamaid fölötti győzelemért küzdesz, az Úr Szentlelkével segít minden

cselekedetedben körültekintőnek lenned, hogy ne adj ürügyet az ellenségnek gonoszt szólni az igazságról. Öltsd magadra mellvédként azt az Isten által védelt igazságosságot, életszentséget, melyet mindenkinek előjoga viselni. Ez védelmezni fogja lelki életedet.

Ha rajtunk a mennyei fegyverzet, látni fogjuk, hogy az ellenség támadásainak nincs hatalma rajtunk. Isten angyalai járnak körülötünk védelmezve minket. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1119. o.

Május 24., szerda

Isten egyházát nem emberi hatalom és képesség alapította, ezért elpusztítani sem tudja. Nem az ember erejéhez mért sziklára épült az egyház, hanem Krisztus Jézusra, a korszakok Sziklájára, „...és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta” (Mt 16:18). Ha Isten jelen van, ügye állandó és szilárd lesz. „Ne bízzatok az előkelőkben; egy emberben sem” (Zsolt 146:3) – szól hozzánk az üzenet. „A megtérés és higgadság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek.” (Ésa 30:15) Isten dicsőséges műve, amely az igazság örök elveire épült, soha nem semmisül meg, hanem egyre jobban megacélosodik, „nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4:6). – *Próféták és királyok*, 595. o.

Isten egyháza a gonoszsággal folytatott hosszú küzdelme legsötétebb napjaiban kinyilatkoztatásokat kapott Jahve örökérvényű szándékáról. Isten a jelen megpróbáltatásain túl megláttatja a jövő győzelmeit és örömeit, amikor a harc már véget ér, és a megváltottak belépnek az ígért földjére. A dicső jövő látomásait, az Isten keze által rajzolt jelene-teket tartsa egyháza nagy becsben ma, amikor a korszakok küzdelmének záró jelenetei gyorsan peregnek, és a megígért áldások nemsokára a maguk teljességében megvalósulnak.

Az egyház sok vigasztaló üzenetet kapott a régi prófétáktól. „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet” (Ésa 40:1) megbízatással Isten Ézsaiásnak csodálatos látomásokat is adott, amelyek századok során a hívőknek reménységet és örömet adtak. Isten megvetett, üldözött, elhagyatott gyermekeinek minden korban a menny biztos ígéretei adtak erőt. Hit által tekintettek a jövőbe, amikor Isten teljesíti egyházának adott ígértét: „Örökre fenségessé teszlek, és örvendezővé nemzedékről nemzedékre.” (Ésa 60:15) – *Próféták és királyok*, 722. o.

Minden léleknek meg kell értenie, hogy Krisztus a személyes Megváltója, s akkor a szeretet, a lelkesedés és a kitartás láthatóvá fog válni az életében...

Krisztust sosem szabad szem elől téveszteni. Őröla mondták az angyalok: „nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből”. Jézus, a drága Messiás! Biztonság, segítség, oltalom és béke van Őbenne. Szétosztatja kételyeinket, Ő a mi legforróbb reménységünk. Micsoda értékes gondolat, hogy valóságosan az isteni természet részeseivé válhatunk, és győzhetünk, amint Krisztus is győzött! Jézus minden elvárásunk teljesítője. Ő képezi énekeink dallamát, Ő az aszott földön az árnyat nyújtó Szikla. A szomjazó lélek számára élő Víz. Ő a mi menedékünk a viharban. Ő a mi feddhetetlenségünk, szentségünk és megváltásunk. Ha Jézus a mi személyes Megváltónk, dicsőíteni fogjuk Őt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. – *Reflecting Christ*, 21. o.

Május 25., csütörtök

A bálványimádás és mindazok a bűnök, amelyek ebből következtek, utálatosak voltak Isten előtt. Ezért megparancsolta népének, hogy ne vegyüljön el ezekkel a népekkel, és „ne cselekedjék az ő cselekedeteik szerint”, és ne feledkezzenek meg Istenről. Megtiltotta nekik a bálványimádókkal való házasságkötést, nehogy a szívük elforduljon tőle. Éppen olyan szükséges volt akkor, mint most is, arra ügyelni, hogy Isten népe tiszta legyen, „szeplő nélkül megtartva magát a világtól” (Jak 1:27). Szabadnak kell lennünk a világ lelkületétől, mert az ellentétben áll az igazsággal és a jogossággal. Isten azonban nem azt akarta, hogy népe az öngazultság zártkörűségében éljen, kirekesztve magát a világból, semmiféle befolyást sem árasztva többé arra.

Mesterükhöz hasonlóan a tanítványoknak is a világ világosságává kell lenniük minden korszakban. Az Üdvözítő ezt mondta: „Nem rejtetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak” – a ház a világ. Azután hozzáteszi: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14–16) Éppen ez az, amit Énókh, Noé, Ábrahám és Mózes cselekedtek. – *Pátriárkák és próféták*, 369. o.

A szívek vizsgálója mindennemű bálványimádástól szeretné elfordítani népét. Isten szavának, az élet áldott könyvének kellene feküdnie azokon az asztalokon, melyek most tele vannak díszekkel. Költsétek pénzeteket olyan könyvekre, melyekből világosságot nyerhettek a jelenvaló igazságra nézve... Ragadjátok meg az Úr szavát, mint a végtelen bölcsesség és szeretet kincsét. Az Ige az az útmutató, mely megmutatja a menny felé vezető utat. Rámutat a bűnbocsátó Megváltóra, és így szól: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29)

Bárcsak alázatos szívvel és az Istennek alávetettség lelkületével kutatnátok a Szentírást! Bárcsak úgy vizsgálnátok szíveteket, mintha meggyújtott gyertyával kutatnátok még a legvékonyabb szálak után is, mely világi szokásokhoz köt benneteket, és elfordítja figyelmeteket Istentől! Kérleljétek Istent, hogy mutasson rá minden olyan gyakorlatra, mely elvonja tőle gondolataitokat és érzéseiteket! Isten a jellem zsinórmértékeként adta törvényét az embernek. Ez által a törvény által felismerhetitek és legyőzhetitek minden jellemhibátokat. Elszakíthatjátok magatokat minden bálványtól, a kegyelem és igazság aranybilincsel pedig Istenhez köthetitek magatokat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 318. o.

Noé nemzedékében nem volt minden ember bálványimádó a szó szoros értelmében. Sokan Isten imádóinak vallották magukat. Azt állították, hogy bálványaik Isten különböző megnyilatkozásai, melyek által a nép jobb megértésre juthat a mennyei lényekkel kapcsolatosan. Ezek az emberek azon csoport élén álltak, akik elutasították Noé prédikálását. Mivel tárgyakkal próbálták ábrázolni Istent, az elméjük elvakult Isten magasztosságával és hatalmával szemben, így többé már nem foghadták fel szent jellemét és változhatatlan elvárásait.

Az ember sosem fog magasabbra jutni annál, amit felfog az igazsággal, a feddhetetlenséggel és a szentséggel kapcsolatosan. Ha elméje és egész lényé nem tud felülkerekedni a földi természetén, ha hit által nem képes csodálni Isten végtelen bölcsességét és szeretetét, akkor egyre mélyebbre süllyed. A hamis imádók emberi tulajdonságokkal és szenvedélyekkel öltöztették fel isteneiket, s így jellemük egyre inkább a bűnös emberi természetéhez hasonult. – *Conflict and Courage*, 50. o.

Május 26., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „Minden egyén vagy Krisztus, vagy Sátán seregébe áll” című alfejezet.

SÁTÁN VÉGSŐ MEGTÉVESZTÉSEI

Május 27., szombat délután

Közvetlen előttünk állnak a sorsdöntő küzdelem záró tusái, amikor az ellenfél mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel, hamis csoda és mindenféle gonosz csábítás segítségével igyekszik majd félreमारगारázni Isten jellemét, hogy ha tudja, „tévedésbe ejtse még a választottakat is” (Mt 24:24). Ha volt valaha nép, melynek szüksége volt az égi világosság szüntelen növelésére, akkor ez az a nép, amelyet ebben a veszélyes időben hívott el Isten, hogy őrködjön szent törvénye felett, s tisztázza jellemét a világ előtt. Akikre ilyen szent megbízatás hárult, azoknak lelkieknek, emelkedetteknek, életrevalóknak kell lenniük az által az igazság által, melyről vallják, hogy hiszik. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 746. o.

Jézus mondotta: „A te Igéd igazság!” Ezért tehát meg kell ismernünk Isten Igéjét, tanulmányoznunk és alkalmaznunk kell azt az életünkben. A világ bűneit magára vevő Jézust tagadjuk meg, ha az igazság elfogadása után nem mutatjuk be a világnak azokat a megszentelő hatásokat, amelyeket az igazság gyakorol a jellemünkre. Ha nem leszünk jobb emberek, jobb szívűek, irgalmasabbak, jó magaviseletűek, kedvesebbek és szeretetteljesebbek, és ha nem tanúsítunk mások iránt olyan szeretetet, amely késztette Jézust is, hogy eljöjjön erre a világra kegyelemmel teljes küldetését teljesíteni, akkor nem vagyunk Jézus Krisztus tanúi az emberek előtt...

Krisztus a mi példaképünk, de ha nem Őrá tekintünk, ha nem csodáljuk jellemét, a gyakorlati életünk nem fogja jellemét tükrözni. Istennek nem tetszik, ha érzéketlenül, durván és meg nem értően bánunk embertársainkkal. Az önzésnek eme cselekedeteit el kell távolítanunk a jellemünkből, és magunkra kell vennünk Krisztus igáját. Csak így állhatunk meg együtt a mennyei angyalokkal... Úgy kell elmennünk a világba

Jézust képviselni, ahogyan eljött az élet és dicsőség Fejedelme is képviselni az Atyát ezen a Földön. – *That I May Know Him*, 306. o.

Türelemmel fusd végig a kereszténység pályáját, emelkedj felül minden téged érő kísértésen, bármilyen erős is legyen. Állj ellent az ördögnek, és elfut tőled. Húzódj közel Istenhez, és ha igazán vágyakozol megtenni az első lépést, Ő kinyújtja kezét, hogy segítsen rajtad. Egyénileg rajtad múlik, hogy az igazság Napjának fényében vagy a tévelygés sötétségében jársz-e. Isten igazsága áldásul lesz számodra, ha engeded, hogy befolyása megtisztítsa és meglágyítsa lelkedet. – *Isten fiai és leányai*, 79. o.

Május 28., vasárnap

Csak egyszer kerekedjen az ösztön és az érzelem a higgadt ítélőképesség fölé, a sebesség annyira felfokozódhat, hogy az még a legmegfelelőbb úton is átlépi a határt. Aki túl gyorsan közlekedik, kárát fogja látni. Talán nem sok idő kell ahhoz, hogy letérjen a helyes útról.

Egyszer sem szabad megtörténni, hogy az érzés az értelem fölé kerekedjen. Veszélyes túlzásba vinni azt, ami egyébként törvényszerű; ami pedig a törvény ellen való – minden bizonnyal hamis ösvényekre vezet. Lelkek romlását fogja okozni, ha nem munkálkodunk körültekintően, odaadóan és értelmesen, sziklaszilárdan állva minden elgondolás, alapelv és üzenet megvizsgálását illetően...

Sokan úgy gondolják, hogy egy érzelmi villanás vagy elragadottság a Szentlélek jelenlétének bizonyítéka. Az a veszély fenyegeti őket, hogy nem fogják megérteni az igaz kijelentéseket, és Krisztus következő szavai elvesztik számukra jelentőségüket: „Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek.” (Mt 28:20) Veszélyes felcserélni a Szentírást eredetiségre törekvő koholmányokkal és babonás képzelődésekkel. Mondjátok meg Isten népének, hogy járjanak szorosán Krisztussal, és ne akarjanak mindenáron valami olyat sorainkba hozni, amelyről az Ige nem beszél. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 17–18. o.

Jézus felemelte figyelmeztető hangját: „Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jőnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. Gyümölcszeikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről

szednek-é szólót, vagy a bojtorjánról fügét?” (Mt 7:15–16) „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívüknek látását szólják, nem az Úr szájából valót.” (Jer 23:16) „Ha pedig akkor ezt mondja néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé amott, ne higyjétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitesseék, ha lehet, még a választottakat is. Ti pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek mindent.” (Mk 13:21–23) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 341. o.

Isten nem engedi meg, hogy valaki önhatalmúlag megmásítsa rendelkezéseit. Izraelnek már Mózes által megparancsolta: „Ne cselekedjétek ott... mindenik azt, ami jónak látszik néki”, hanem „vigyázz és hallgasd meg mindezeket az igéket, amelyeket én parancsolok néked” (5Móz 12:8, 28). Ha az ember valamire elhatározza magát, nem azt kell néznie, hogy kellemes-e az rá nézve, hanem hogy az megfelel-e Isten akaratának. Mert „van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út”. (Péld 14:12)...

Sátán megtévesztő hatalmának legfényesebb bizonyítéka, ha pártfogoltjai közül sokan azzal áztatják magukat, hogy Isten szolgálatában állnak. Amikor Kóré, Dáthán és Abirám fellázkodtak Mózes ellen, először azt hitték, hogy csak az emberi vezetővel ellenkeznek – olyan emberrel, mint ők maguk. Később már egyenesen isteni szolgálatot véltek gyakorolni... És ezt teszik mindazok, akik dacolva Isten akaratával, saját útjaikon járnak. – *Pátriárkák és próféták*, 634–635. o.

Május 29., hétfő

Sátán megparancsolta angyalainak, hogy különös gonddal és buzgalommal terjesszék azt a hazugságot, amellyel Évát a paradicsomban félrevezette: „Bizony, nem haltok meg.” Amikor az emberek ezt a csalást elfogadták, és már mindnyájan elhitték, hogy halhatatlanok, Sátán azt is elhíteti velük, hogy a bűnös örök gyötrelemben él tovább. Ez a hiedelem kellő módon előkészítette Sátán számára az utat, és lehetővé tette, hogy helyettesei dolgozhassanak, és a nép előtt úgy tüntessék fel Istent, mint bosszúvágó zsarnokot, mivel a pokolba taszítja azokat, akik nem élnek tetszésére, és ott örök gyötrelmek által érezteti haragját; és miatlant kimondhatatlan kínokat szenvednek és gyöttrődnek az örök tűzben,

az Atya kielégülve tekint le rájuk. Sátán jól tudta, hogyha ezt a csalást elhiszik, igen sokan fogják gyűlölni Istent, ahelyett, hogy szeretnék és imádnák; és arra a meggyőződésre jutnak, miszerint az Isten Igéjében foglalt fenyegetések nem fognak szó szerint beteljesedni, mert hiszen ellentmondana Isten jóságának és szeretetteljes jellemének, hogy az általa teremtett lényeket örökkévaló, sohasem végződő gyötrelembe taszítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 218. o.

A spiritizmus szomorú következményei jórészenek felelőssége korunk lelkészein nyugszik, mert lábbal tapossák az igazságot, és jobban kedvelik a kitalálásokat. A beszédet, melyet Sátán Évának mondott a lélek halhatatlanságáról – nem haltok meg – a szószékről ismétlik el, és az emberek tiszta bibliai igazsággént fogadják. Ez a spiritizmus alapja. Isten Igéje sehol sem tanítja, hogy az ember lelke halhatatlan. Csakis Isten halhatatlan. „Aki egyedül halhatatlan, s megközelíthetetlen világosságban lakik, akit senki nem látott és nem is láthat, tisztelet neki, és örök hatalom! Ámen.” (1Tim 6:16)

Isten helyesen megértett és alkalmazott szava az egyetlen védőfal a spiritizmus ellen... Ez az elterjedt tanítás ezeket tett az egyetemes üdvözülés, hitetlenség és az istentagadás híveivé. Isten szava világos. Az igazság egyenes láncolata horgonynak bizonyul azoknak, akik készek befogadni, még ha fel is kell áldozniuk kedvenc meséiket. Ezekben a veszedelmes időkben megóvjá őket e rémséges csalódástól. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 344. o.

A természetes halhatatlanság tana előkészítette a legújabbkori spiritizmus útját... Itt van egy mód, amely által Sátán munkálkodik, hogy keresztülvigye céljait. A bukott angyalok, akik az ő parancsát cselekszik, megjelennek a szellemi világ követeiként. Miközben azt állítják, hogy az élőket kapcsolatba hozzák a halottakkal, Sátán gyakorolja megrontó hatalmát a lelkükön...

Sokan úgy igyekeznek megmagyarázni a szellemi megnyilvánulásokat, hogy teljesen a médiumok szemfényvesztésének tulajdonítják. Miközben igaz az, hogy a csselfogások és csalások eredményeit is gyakran valódi megnyilatkozásoknak állították be, a természetfeletti erő kifejezett megnyilatkozásai is megtörténhetnek. A titokzatos kopogtatások, amelyekkel a legújabbkori spiritizmus megkezdődött, nem emberi csalás vagy ravaszság következménye volt, hanem

a gonosz angyalok közvetlen munkálkodása, akik így vezették be egyik legeredményesebb lélekromboló csalásukat. Sokan törbe esnek, mivel azt hiszik, hogy a spiritizmus csupán emberi ámtítás. Amikor azonban szembe kerülnek azokkal a megnyilatkozásokkal, amelyeket csak természetfelettieknek tekinthetnek, akkor ezek a jelenségek megcsalják és arra bírják őket, hogy úgy vegyék, mint „Istennek nagy erejét”. – *A megváltás története*, 393–394. o.

Május 30., kedd

Sedékiás uralkodásának hatodik évében az Úr megmutatott Ezékielnek látomásban néhányat azokból az utálatosságokból, amelyeket Jeruzsálemben, az Úr házának kapuin belül, sőt még a belső udvarban is cselekedtek...

Látta, hogy azok, akiknek lelki vezetőknél kellett volna lenniük a nép között, „Izrael háza vénei”, szám szerint hetvenen, tömjéneznek a bálványistenek előtt, amelyeket bevitték a templom udvarának szent területén levő rejtett csarnokokba...

„Más nagy utálatosságokat” is kellett látnia a prófétának. A külső udvarból a belsőbe nyíló ajtónál „Tammúzt” sirató asszonyokat látott. „Az Úr háza belső udvará”-ban pedig „az Úr temploma bejáratánál, a csarnok és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, háttal az Úr temploma felé, arccal kelet felé fordulva, és kelet felé leborulva imádták a napot.” (Ez 8:13–16) – *Próféták és királyok*, 448. o.

Konstantin császár még pogány korában kibocsátott egy rendeletet, amelyben megparancsolta a vasárnap általános megtartását az egész Római Birodalomban. Áttérése után is a vasárnap makacs védője maradt, és pogány rendeletét ekkor az új hit érdekében megerősítette. E nap iránt tanúsított tisztelete azonban még nem volt elég ahhoz, hogy megakadályozza a keresztényeket, hogy a valódi szombatot tekintsék az Úr napjának, azért újabb lépéseket kellett tenniük. A hamis szombatot egyenlő fokra kellett emelni az igazival. Néhány évvel Konstantin rendeletének kiadása után Róma püspöke a vasárnapot az „Úrnak napja” elnevezéssel ruházta fel. Így fokozatosan arra vezette az embereket, hogy bizonyos mértékben szentnek tekintsék. Az eredeti szombatot azonban még mindig megtartották. – *A megváltás története*, 329. o.

Az őscaló... elhatározta, hogy zászlaja alá gyűjti a keresztény világot, és helyettese, a büszke főpap által gyakorolja hatalmát, aki Krisztus képviselőjének vallotta magát. Félig megtért pogányok, becsvágyó prelátusok és világszerető egyháztagek által hajtotta végre célját. Időnként nagy zsinatokat tartottak, amelyeken összegyűltek az egyházi méltóságok az egész világból. Az Isten által rendelt szombatot majdnem minden zsinaton egy kicsit lejjebb nyomták, míg a vasárnapot ennek megfelelően feljebb emelték. Végül e pogány ünnepet úgy tisztelték, mint isteni intézményt; a bibliai szombatot pedig zsidó maradványnak nyilvánították, és megtartóit átkozottaknak bélyegezték meg...

A protestánsok most azt hangoztatják, hogy Krisztusnak vasárnap történt feltámadása keresztény szombattá tette a vasárnapot. De bizonyítékuk nincs a Szentírásból. Krisztus és az apostolok nem részesítették ilyen tiszteletben a vasárnapot. A vasárnap megünneplése, mint keresztény intézmény „a gonoszság titkában” találja eredetét, amely már Pál apostol idejében megkezdte munkáját. – *A megváltás története*, 329–330. o.

Május 31., szerda

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról.” (Lk 16:2) A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon lesznek megjutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (lásd Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást. – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

Krisztus hú képviselőjének nem kell szégyellnie az igazság zászlaját. Ne szűnjön hirdetni az igazságot, bármilyen népszerűtlen legyen is az. Mindenhová vigye el az üdvösség jó hírét alkalmas vagy alkalmatlan időben is. Isten misszionáriusai arra hívtak, hogy szálljanak szembe a veszélyekkel, a nélkülözéssel, a gúnyolódással az igazságért, de épp a veszélyek, nehézségek és megvetés közepette kell magasba emelniük a zászlót.

A harmadik angyal nem suttogva vagy tétován hirdeti az üzenetet. Hangos szóval kiált, miközben gyorsan áthalad az égboltozaton. Mindez azt mutatja, hogy Isten szolgálainak komolysággal és gyorsan kell végezniük a munkát. Az igazság megfélemlíthetetlen tanúként kell megállniuk. Elmennek a világba, hogy hirdessék az irgalom utolsó üzenetét, s teszik ezt szégyenkezés nélkül, felemelt fejvel hirdetve a feddhetetlenség Napjának világosságát, hangot adva azon örömüknek, hogy közeleg az üdvösségük. – *Reflecting Christ*, 347. o.

Isten világában minden ember az Úr kormányzatának törvényei alatt áll. A szombatot Isten a Tízparancsolat középebe helyezte, és az engedelmisség ismérvévé tette. Átala fogalmat alkothatunk hatalmáról, amint műveiben és szavában megnyilatkozott...

Sokan állítják azt, hogy megszentelődtek, miközben figyelmen kívül hagyják Isten szent nyugalomnapját egy hamis ünnepnap kedvéért. De Isten kijelenti, hogy azokat szenteli meg, akik parancsai iránti engedelmisséggel tisztelik Őt. Nem valódi megszentelődés az, amit azok igényelnek maguknak, akik állandó törvényszegésben élnek. A vallásos világot Sátán csalja meg, aki ellensége Istennek és embernek.

Az emberek sokféle dolgot találtak ki. Vettek egy közönséges napot, melyet Isten egyáltalán nem szentelt meg, és szent előjogokkal ruházták fel. Szent napnak jelentették ki, de ez nem ad neki valódi szentséget. Nem becsülik és nem tisztelik Istent, mert emberi intézményeket fogadtak el, és keresztény nyugalomnapként mutattak be a világnak egy olyan napot, amelynek megünneplése nem az „így szól az Úr” tekintélyén alapszik. – *Maranatha*, 238. o.

Június 1., csütörtök

Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot világi romlottságaitól. Szolgálatának utolsó tettei között még egyszer megtisztította a templomot. Ennek megfelelően a világ figyelemztetésének végső munkájában szintén két nevezetes felhívás történik az egyházakhoz. A második angyal üzenete és az égből hallható hang: „Fussatok ki belőle én népem...”, mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:4–5)

Ahogy Isten hívta Izraelt Egyiptomból, hogy megtarthassák a szombatot, úgy hívja ki népét most is Babilonból, hogy ne a fenevadat és annak képét imádják. A bűn embere, aki meg akarta változtatni az időket és a törvényt, Isten fölé magasztalta magát a hamis szombat világnkba való bevezetésével. A keresztény világ befogadta a pápaságnak eme szülöttét. Bölcsőben ringatta és táplálgatta azt, s az emlékünnepe elvételével és a hamis szombat felállításával szembeszegült Istennel. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 405–406. o.

Akik elnyerték Krisztust, azoknak meg kell mutatniuk otthon, milyen kegyelmes volt hozzájuk. „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1:12) Krisztusban tudatos hatalom hatja át az igaz hívőt, és ez láthatóvá teszi befolyását egész otthonában. Ez kedvezően hat az otthonban mindannyiuk jellemének tökéletesedésére.

A rendezett keresztény otthon hatalmas érv a keresztény vallás valósága mellett – olyan érv, amelyet a hitetlen nem tud megcáfolni. Mindenki láthatja, hogy a családban jó légkör munkálkodik – mely befolyásolja a gyermekeket –, és hogy Ábrahám Istene velük van. Ha a hitvalló keresztények otthona helyes vallásos példát mutat, akkor hatalmas befolyást áraszt a jóra. Ők valóban a „világ világossága” lennének. – *Boldog otthon*, 36. o.

Az isteni természet részesei összhangban élnek az igazság normájával, Isten nagy mércéjével: a szent törvénnyel. Ez az a norma, amellyel Isten az emberek cselekedeteit megméri, és jellemüket az ítéletben fémjelzi...

Sátán azt állította, hogy az ember képtelen engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Az igaz, hogy saját erőnkől nem tudunk engedelmeskedni. Krisztus azonban eljött emberi alakban, és tökéletes engedmességével bebizonyította, hogy az emberi az istenivel egyesülve a törvény minden egyes előírásának engedelmeskedni tud.

„Valakik pedig befogadák Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Jn 1:12) Ez a hatalom nem az emberé. Ez Isten hatalma. Amikor valaki befogadja Krisztust, erőt kap ahhoz, hogy Krisztus életét élje. – *Krisztus példázatai*, 314. o.

Június 2., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek lelkészeknek, „A küzdelem, a harc fokozódik” című alfejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., „A dicsőséges feltámadás reggele” című alfejezet.

11.

ISTEN PECSÉTJE ÉS A FENEVAD BÉLYEGE, 1. RÉSZ

Június 3., szombat délután

Sátán szüntelen kifogásokat kínál Isten választott népének, hogy elvonja figyelmüket a komoly felkészüléstől a közvetlen előttünk álló eseményekre. Csaló ő, a szó valamennyi értelmében, s gyakorlott elbűvölő. Mennyből kölcsön vett fénnel álcázza terveit és csapdáit. Azzal kísértette meg Évát, hogy egyen a tiltott gyümölcsből, és rábeszélte arra a meggyőződésre, hogy haszna lesz abból... Sátánnak sok olyan finoman szőtt veszélyes hálója van, melyek ártatlannak látszanak, de melyeket ügyesen felállít, hogy elcsábítsa Isten népét. Ott... a szórakozás végtelen változatai bukkannak elő szüntelen, azzal a hátsó gondolattal, hogy a világ és a világ dolgainak szeretetére vezessék Isten népét. A világhoz csatlakozva hitük meggyengül. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 550. o.

Ha valóban mennyei polgárságunk van és jogosultságunk a halhatatlan örökségre, az örök vagyona, akkor olyan hittel rendelkezünk, ami szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. A mennyei család tagjai vagyunk, a mennyei király gyermekei, Isten örökösei, Krisztus örököstársai. Eljövetelekor megkapjuk az élet koronáját, amit soha nem veszítünk el...

Az Isten gyermekeinek biztosított előjogok korlátlanok. Kapcsolatban lehetünk Jézus Krisztussal – akit a menny és az el nem bukott világok végtelen kiterjedésében mindenütt, minden szív imád és minden nyelv az Ő dicséretét énekl; Isten gyermekei lehetünk; nevét hordozhatjuk; a királyi család tagjaivá válhatunk; a királyok királyának és urak Urának, Immánuel Fejedelmének zászlaja alá tartozhatunk. – *Isten fiai és leányai*, 372. o.

Nem a büntetéstől való félelem, sem nem az örökkévaló jutalom reménye készíteti Krisztus tanítványait, hogy Őt kövessék. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútjában a betlehemi bölcsőtől a Kálvária keresztségig, s az Ő látványa vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred a szemlélők szívében. Hallják hangját és követik Őt.

Ahogy a pásztor nyája előtt jár, s elsőnek találkozik az út veszélyeivel, úgy tesz Jézus is népével. „Mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy.” (Jn 10:4) A mennybe vezető utat megszentelik a Megváltó lábnyomai. Lehet az ösvény meredek és rögös – Jézus végigment rajta. Lábai taposták a kegyetlen töviseket, s tették az ösvényt könnyebbé számunkra. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott...

Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosán tartja őket. – *Jézus élete*, 480. o.

Június 4., vasárnap

Két nagy alapelv létezik: a hűség és a hűtlenség alapelve. Mindnyájunknak szükségünk van nagyobb keresztény bátorságra, hogy felemelhesük a zászlót, amelynek felirata: Isten parancsolatai és Jézus hite (Jel 14:12). Az engedelmisség és az engedetlenség közötti határvonal valójában világos és jól megkülönböztethető. Szilárdan el kell határoznunk, hogy mindenkor és mindenütt Isten akaratát cselekedjük.

Keresztény erőt nyerünk, ha hűségesen szolgáljuk az Urat. A fiatalok ismerjék fel, hogy Krisztussal egynek lenni a legnagyobb megtiszteltetés. A legodaadóbb kitartással törekedjenek erkölcsi függetlenségre, és tartsák is fenn minden befolyással szemben, hiszen az ellenségük folyton megkísérli, hogy eltérítse őket a helyes alapelvektől. – *Az én életem*, 73. o.

Ha könnyedén adod fel jelenlegi hitedet, akkor soha nem gyökerezél meg a hitben. Hited túlságosan kevésbe került neked. Ha nem táplál és vigasztal a próbák és nehézségek idején, akkor nem vált erőssé és tisztává az igyekezet és áldozatok révén. A Krisztusért készséggel

szenvedőknek nagyobb örömük lesz az érte való szenvedésben, mint a Krisztus értük való szenvedésében, mellyel azt mutatta meg, hogy szereti őket. Azok, akik elnyerik a mennyet, a legnemesebb erőfeszítéseket teszik, és hosszútűréssel fáradoznak, hogy majd learathassák munkájuk gyümölcsét.

Van egy kéz, mely szélesre fogja tárni a Paradicsom kapuit azok előtt, akik kiállták a kísértések viharát, s a világtól kapott tisztelet és elismerés feladása által megőrizték jó lelkiismeretüket. Ezt Krisztus szeretetéért tették, s ekképp megvallották Őt az emberek előtt. Türelemmel várták, hogy Krisztus is megvallja őket az Atya és a szent angyalok előtt. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 166. o.

„Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4)... A gonoszságot hittel lehet legyőzni. Aki a harcmezőre lép, öltse fel Isten teljes fegyverzetét. A hit pajzsa jelenti a védelmét, és teszi őt győztesse. A seregek Urába vetett hiten és a parancsolatok iránti engedelmisségen kívül minden más hasztalan. Az utolsó nagy küzdelemben a legjobban felszerelt hadsereg sem segíthet rajta. Hit nélkül az angyalok sem fáradozhatnak érte. Csak a hit gyakorlása teszi az embert legyőzhetővé és képessé arra, hogy mindvégig megőrizze reménységét és bizalmát. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 182. o.

Június 5., hétfő

Úgy tűnik, nagyon sok ember nem tudja, mit is jelent a hit. Panaszkodnak, hogy sötétségben vannak, és elveszítették a bátorságukat. Megkérdeztem tőlük: Jézusra szegeződik a tekintetetek? Őt, a fedhetetlenség Napját szemlélitek? Határozottabban kell a gyülekezetek elé tárnotok a hit és a Krisztus fedhetetlenségére hagyatkozás kérdéskörét. Keveset beszélnek Jézus Krisztusról, az Ő semmihez sem fogható szeretetéről, az értünk hozott nagy áldozatáról, mivel Sátán már-már teljesen elhomályosította a Jézusról alkotott felfogásunkat. Kevésbé kellene az emberekben bízunk, amikor lelki segítségre van szükségünk, és sokkal közelebb húzódnunk Jézus Krisztushoz, a mi Megváltónkhoz.

Elménk időzőn Jézus Krisztus isteni tulajdonságain, beszéljünk szeretetéről, beszéljünk és énekeljünk irgalmáról, és fogadjuk el Őt személyes Megváltónknak. Így eggyé válunk Krisztussal. Azt fogjuk sze-

retni, amit Ő szeret, és gyűlölni fogjuk a bűnt, amit Ő is gyűlöl. Ezekről kellene beszélnünk és elmélkednünk. – *Reflecting Christ*, 82. o.

A harmadik angyal üzenete Isten parancsolatainak és Jézus Krisztus hitének a hirdetése. Isten parancsolatait hirdették is az adventisták, de Jézus Krisztus hitének nem tulajdonítottak hasonló jelentőséget, s így nem adtak lehetőséget arra, hogy a törvény és az evangélium kéz a kézben járjon. Nem találok szavakat ennek a témának a kimerítő kifejezésére.

Jézus hitéről sokat beszélnek, de nem értik annak mibenlétét. Mit jelent Jézus hite a harmadik angyal üzenetének fényében? Jézus Krisztus a bűneink hordozójává vált, hogy bűnbocsátó Megváltónk lehessen. Úgy bántak vele, ahogyan mi érdemeltük volna. Eljött világunkba, és magára vette bűneinket, hogy magunkra vehessük igazságosságát. A Krisztus képességében való hit a teljes, a mindenre kiterjedő a megmentésünkre – ez jelenti a Jézus hitét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 172. o.

Mire ez a nyomorúságos idő eljön, addigra mindenki felől döntöttek már, véget ért a próbaidő, véget ért a megátalkodottak iránti kegyelem. Az élő Isten pecsétje ott lesz már népén. Ez a kis maradék nem tudja megvédeni magát a világ hatalmasai ellen vívott halálos küzdelemben, Sátán seregei ellen, ezért Istent választják védelmüknek. A Föld legtekintélyesebb hatóságai törvényt hoznak: üldözés és halálbüntetés terhe mellett a fenevadat kell imádni és pecsétjét felvenni. Most segítse meg Isten az Ő népét, mert mit is tehetnének ilyen félelmetes összecsapásban a segítség nélkül?

A bátorság, a lelkerő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre törekvéssel és az igazsághoz való elszánt ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számptalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. S ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 212–213. o.

Június 6., kedd

Jézus figyelmeztette tanítványait, mi vár rájuk, mint az evangélium üzenetének hirdetőire. Tudta, milyen szenvedések állnak előttük, milyen megpróbáltatásokat és nehézségeket kell elviselniük. Nem titkolta el, mivel kell szembeszállniuk, nehogy a váratlan nehézségek megingassák a hitüket: „Előre megmondom, mielőtt megtörténik – mondta –, hogy amikor megtörténik, higgyetek.” A bajok beköszöntével hitüknek erősödni és nem gyöngülni kellett. Így szóltak egymáshoz: Megmondta előre, hogy ez lesz, s azt is, hogy mit tegyünk a bajok leküzdésére.

Krisztus mondta: „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.” „Gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig állhatatos marad, az megtartatik.” (Mt 10:16, 22) Bár ok nélkül, de gyűlölték Krisztust. Nem csoda hát, ha azokat is gyűlölik, akik Krisztus jelét viselik, az Ő szolgálatát végzik. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 235. o.

Isten imádóinak különös ismertetőjele a negyedik parancsolathoz való ragaszkodásuk lesz, mert ez teremtői hatalmának jele, valamint az emberek részéről kifejezhető tisztelet és hódolat eszköze. A gonoszok megkülönböztető jele az a törekvésük lesz, hogy lerombolják a teremtés emlékünnepeit, és felmagasztalják Róma intézményét. A harc két táborra osztja a kereszténységet. Az egyikbe azok tartoznak, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét, a másikba pedig azok, akik imádják a fenevadat vagy annak képét, és felveszik annak bélyegét. Noha az állam és az egyház összefog, hogy kicsinyeket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket arra kényszerítsenek, hogy vegyék magukra a fenevad bélyegét, ezt Isten népe nem fogja megtenni...

Félelmetes próbák és nehézségek várnak Isten népére. Háborús lelökület forrong a nemzetekben a Föld egyik szélétől a másikig. De a ránk váró nyomorúság idején – amilyen nem volt attól a naptól fogva, hogy nép kezdett lenni a Földön – Isten választott népe biztosan fog állni a hitben. Sátán és angyalai nem semmisíthetik meg őket, mert hatalmas erejű angyalok védelmében lesznek. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 55. o.

Életünknek minden egyes pillanata valóságos. Az élet nem játék, hanem félelmetes jelentőséggel bír, mivel örök következményekkel

járó felelősségek hárulnak ránk. Ha ilyen szemszögből tekintünk az életre, akkor felismerjük, milyen nagy szükségünk van Isten segítségére. Meggyőződünk, hogy a Krisztus nélküli élet teljes kudarchoz vezet, de ha Jézus bennünk lakozik, akkor életünk célt és értelmet nyer. Akkor értjük meg igazán, hogy Isten kegyelme és a Szentlélek ereje nélkül nem érhetjük el az elénk állított magas mércét. – *That I May Know Him*, 85. o.

Június 7., szerda

A [Jelenések könyve] 13. fejezetben (1–10. v.) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adá az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát”. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi Római Birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: „Adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetesen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dániel könyve 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat. – *A nagy küzdelem*, 439. o.

Istennek ezen a Földön van egy népe, amely követi a Bárányt bárhová megy. Sok ezer hűséges gyermeke van, akik nem hajtottak térdet Baál előtt. Ők fognak majd megállni a Sionon. Addig azonban ezen a Földön kell megállniuk, felölteniük a teljes fegyverzetet, és vállalniuk kell a veszendő lelkek érdekében végzett munkát.

Nem várhatunk arra, hogy elragadtassunk a mennybe, és majd ott kövessük Krisztust. A mennyei udvarokban akkor követjük Isten Bárányát, ha már itt is követjük Őt... Nem a szeszélyeinktől vezérelve kell Krisztus nyomában járnunk, és nem csak akkor, amikor jónak látjuk, vagy ha földi előnyeink származnak belőle. Választanunk kell az Ő követését. A mindennapi életben kövessük az Ő példáját, ahogy a nyáj követi pásztorát. Kövessük Őt szenvedve az Ő nevéért, és mondjuk szüntelen: „Ha meg is öl engem, én akkor is bízom benne!” – *In heavenly Places*, 298. o.

A világban sokan szemtanúi ez életért folyó versenynek – a keresztény hadviselésnek. S ez még nem minden. A mindenség Uralkodója és a mennyei angyalok milliárdjai a nézői e versenyfutásnak; aggódva, szorongva figyelik, ki lesz a győztes, ki nyeri el a dicsőség hervadhatatlan koronáját. Isten és a mennyei angyalok leírhatatlan érdeklődéssel figyelik a lemondást, önfeláldozást és azok gyötrelmes erőfeszítéseit, akik a keresztény versenyt futják. Minden ember aszerint a szívós erőfeszítés és állhatatos buzgalom szerint nyer jutalmat, mellyel kiveszi részét a fárasztó futásból.

Az előbb említett versenyekben csak egyetlen versenyző lehetett biztos a díjban. A keresztény futásban – írja az apostol – én is futok, de nem céltalanul! Nem szabad megcsalatkoznunk a versenyfutás végén. Mindazok számára, akik eleget tesznek Isten szava feltételeinek... nem bizonytalan a verseny. Valamennyien elnyerhetik a díjat; kivívhatják azt, majd viselhetik a dicsőség hervadhatatlan koronáját. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 34–35. o.

Június 8., csütörtök

A menny Ura megengedi a világ lakóinak, hogy saját belátásuk szerint válasszanak vezetőt maguknak. Olvassa el mindenki alaposan a Jelenések könyve 13. fejezetét, mert az minden élő emberre, nagyra és kicsire egyaránt vonatkozik! Minden embernek állást kell foglalnia valamelyik oldalon. Vagy az igaz és élő Isten mellett, aki a hetednap szombattal a teremtés emlékünnepeát adta a világnak, vagy a hamis szombat mellett, melyet olyan emberek vezettek be, akik Sátán jellemvonásait magukra öltve Isten fölé emelik magukat, és elnyomják az Úr hűséges és igaz, parancsolattartó gyermekeit. Ez az üldöző hatalom az általa bevezetett szombat megtartásának előírásával a fenevad imadására fogja kényszeríteni az embereket. „Maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” (2Thessz 2:4), s így káromolja Istent. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 424. o.

Veszélyes helyzetben van az, akit már többször megszólított az Üdvözítő, mégis semmibe veszi a kapott figyelmeztetéseket, nem alázza meg magát, s nem fogadja meg a megbocsátás és kegyelem keresésére felszólító tanácsokat. Jézus magához vonzza őt, a Szentlélek pedig buzdítja, hogy Isten akaratát helyezze saját akarata fölé, de ha nem hallgat

a hívásra, akkor a Szentlélek megszorodik és távozik. Ha a bűnös úgy dönt, hogy a bűnben és a megtéretlenségben marad, noha számos bizonyíték áll a rendelkezésére, amelyek bátoríthatnák a hitét, akkor még újabb bizonyítékok sem segíthetnek rajta.

Az ilyen ember már csak Sátán hívására válaszol. A sötétség hatalmának engedelmessé válik. Ez az út a halálra visz, mert a lélek megmarad a hitetlenségében és megátalkodottságában. Ez a legelterjedtebb emberi bűn, mely alattomosan dolgozik, míg nem a bűnös már nem érez lelkiismeret-furdalást, nem bánja bűnét, következőképpen számára már nincs bűnbocsánat. – *That I May Know Him*, 244. o.

A római egyház hatalomra jutása jelezte a sötétség korszakának kezdetét. Amint hatalma növekedett, a sötétség fokozódott. A Krisztusba vetett hitet igazi alpjáról, Krisztusról áthelyezték a római pápára. Ahelyett, hogy Isten fiára bízták volna bűneik megbocsátását és örök üdvösségüket, az emberek a pápára, prelátusokra és papokra néztek, s tekintéllyel ruházták fel őket. Arra tanították őket, hogy közbenjárjuk a pápa, és az emberek csak általa közeledhetnek Istenhez, és mivel Isten helyét tölti be értük, azért feltétlenül engedelmessé kell nekik. E követelménytől való elhajlás elegendő okot szolgáltatott arra, hogy a legszigorúbb testi és lelki büntetést szabják ki a vétkezőkre.

Így az emberek gondolatait elterelték Istentől az esendő, tévedő, kegyetlen emberekre, sőt mi több, magára a sötétség fejedelmére, aki hatalmát általuk gyakorolta. A bűn a szentség álruhájába öltözött. Ha a Szentírást háttérbe szorítják, és az ember a legfelsőbbnek tekinti magát, akkor csak csalást, rászedést és aljas bűnöket fogunk látni. Az emberi törvények és hagyományok felemelésével megszilárdult a romlottság, amely Isten törvénye félretevésének mindenkor következménye. – *A megváltás története*, 331–332. o.

ISTEN PECSÉTJE ÉS A FENEVAD BÉLYEGE, 2. RÉSZ

Június 10., szombat délután

1885. szeptember 26-án White testvérnő Baselből Torre Pelliccebe, Olaszországba utazott... és három hétig maradt ott. Tízszer beszélt az emberekhez, és meglátogatta azokat a híres helyeket, hol felkutatták, elfogták, kínozták a valdenseket, akik üldözöik elől oda menekültek. Ezekről a tapasztalatairól így írt:

„Ha hangjukat hallhatnánk, milyen történetet beszélnének el a völgyeket koszorúzó hegyek Isten népének a hitéért elszenvedett kínjáról? Milyen történetet mondhatnának az angyalok látogatásáról, akik ezen keresztény menekülők előtt ismeretlenek maradtak? Az angyalok ismételten beszéltek emberekkel úgy, mint az emberek a barátaikkal szoktak, és biztonságba helyezték őket. Többször az angyalok bátorító szavai öntöttek lelket a szomorú hűségeseinkbe, és emelték lelkületüket a legmagasabb hegyek orma fölé, hitben megmutatva nekik a fehér ruhákat, a koronákat és a győzelmi pálmákat, melyeket a győztesek fognak hordani, amikor a fehér trón körül állnak.” – *Életünk és munkánk*, 290. o.

Valahányszor egy ember az Isten Bárányába vetett hit által felhagyja a bűn szolgálatával, Sátán haragja fellángol. Ábel szent élete cáfolta Sátánnak azt az állítását, hogy az ember képtelen megtartani Isten törvényét. Amikor Kain a gonosz lélek befolyására rájött arra, hogy nem tudja Ábelt irányítani, annyira felbőszült, hogy megölte. Ha valaki Isten törvényének igazságosságos volta mellett lándzsát tör, bárhol legyen is az, ugyanez a lelkület jut kifejezésre. Mindig ez a lelkület állította fel és gyújtotta meg a máglyát Krisztus tanítványai alatt. Sátán és seregei azért szítanak halmozott kegyetlenkedéseket Jézus követői ellen, mert nem tudják őket hatalmuk előtt meghódoltatni. Ez a legyőzött ellenség

dühe. Jézus minden mártírja győzőként halt meg. Ezt mondja a próféta: „ők legyőzték azt (ama régi kígyót, aki nevezetik ördögnek és Sátánnak) a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mindhalálíg” (Jel 12:11, 9). – *Pátriárkák és próféták*, 77. o.

A Föld lakói között – szétszórtan minden országban – ott vannak azok, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt. Mint az ég csillagai, amelyek csak éjszaka tűnnek elő, ezek a hűségesek akkor fognak felragyogni, amikor „sötétség borítja a Földet és éjszaka a népeket”... A legsötétebb hitehagyás órájában, amikor Sátán a legnagyobb erőfeszítéseket teszi azért, hogy halálbüntetés terhe mellett „mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkával” (Jel 13:16) felvétesse a hamis nyugalomnap hűségjelét, akkor a Jézus Krisztushoz hűségesek, „feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei... fénylenek, mint csillagok e világon” (Fil 2:15). Minél sötétebb az éjszaka, annál fényesebben tündökölnék. – *Maranatha*, 196. o.

Június 11., vasárnap

Róma, hogy teljessé tegye szentségtörő munkáját, Isten törvényéből kivéste a második parancsolatot, a faragott képek imadásának tilalmát, azért a tizedik parancsolatot kettéosztotta, hogy megőrizze számukat.

A pogányság iránti engedékenység lelkülete a menny tekintélyének további megvetése felé nyitotta meg az utat. Sátán lábbal taposta a negyedik parancsolatot, a szombatot is, és megkísérelte, hogy félretegye az ősi szombatot, azt a napot, amelyet Isten megáldott és megszentelt, hogy helyette azt az ünnepet magasztalja fel, amelyet a pogányok a „Nap isten” tiszteletre méltó napjaként ünnepeltek. Eleinte ezt a változtatást titokban akarták végrehajtani. Az első évszázadokban az igazi szombatot az egész kereszténység megtartotta. Féltve őrizték Isten tiszteletét. Hitték, hogy törvénye változhatatlan, azért buzgón megőrizték előírásainak szentségét. Sátán azonban nagy ravaszsággal munkálkodott eszközei által, hogy elérje célját. Azért, hogy az emberek figyelmét felhívják a vasárnapra, Krisztus feltámadásának emlékére rendelt ünneppé tették, és istentiszteleteket tartottak azon a napon.

Mégis inkább pihenőnapnak nyilvánították, és a szombatot még mindig szentül megtartották. – *A megváltás története*, 328. o.

„Adaték néki [a leopárdhoz hasonló fenevadnak] hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” A próféta ezt is mondja: „Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettett.” Majd így szól: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni.” A negyvenkét hónap ugyanaz, mint Dániel 7. fejezetében „az ideig, időig és fél időig”, azaz három és fél év vagy az 1260 nap – az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az előző fejezetek ismertetik, i. sz. 538-ban, a pápaság főhatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebét. Teljesedett ez a jövődőlés: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy.” – *A nagy küzdelem*, 439. o.

Azonban világunkban az egyetlen dolog, amelyben bízhatunk: Isten szava. „Keressétek először Isten országát, és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6:33) Földi életünkben sem válik javunkra, ha eltávolodunk mennyei Atyánk akaratától. Ha megismerjük szavának hatalmát, akkor nem fogjuk követni Sátán sugallatait, hogy élelmet szerezzünk, vagy életünket megmentjük. Csak ezt fogjuk kérdezni: Mit kíván Isten? Mit ígér? Ennek tudatában engedelmeskedünk akaratának és bízunk ígéreteiben.

A Sátánnal való küzdelem végső nagy összecsapásában azok, akik hűségesek Istenhez, minden földi ellátást nélkülözni fognak. Mivel nem hajlandók Isten törvényét áthágni, hogy engedelmeskedjenek a földi hatalmaknak, nem vehetnek és nem adhatnak. Végül halálra ítélik őket (lásd Jel 13:11–17). Ám az ígéret így szól az engedelmeseknek: „Az magasságban lakozik, kőszálok csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” (Ésa 33:16) Ez az ígéret teljesedik Isten gyermekeinek életében. – *Jézus élete*, 121. o.

Június 12., hétfő

„Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást.” (Mt 24:10)

Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de nem engedelmeskedtek az igazságnak, s ezért nem szentelődtek meg, elhagyják helyüket, és az ellenség soraiba lépnek. Mivel egyesülnek a világgal, azonosulnak szellemével, s szinte egészen magukévá teszik a világ szemléletét. És amikor a próba jön, csak a könnyű és népszerű utat tudják választani. Tehetséges, kellemes emberek, akik valamikor szívesen követték az igazságot, képességeiket megtévesztésre és félrevezetésre használják. Korábbi testvéreik legelkeseredettebb ellenségeivé válnak. Amikor a szombatünneplőknek a törvény előtt kell megvédeniük hitüket, ezek a hitehagyók Sátán legaktívabb eszközeiként fogják meghazudtolni és vádolni őket. Rágalmakkal és gyanúsítgatásokkal ellenük hangolják a hatalmasságokat. – *Maranatha*, 196. o.

Csak az igazság teljes fegyverzete képesíti az embert, hogy legyőzze a sötétség hatalmasságait. Sátán teljesen hatalmába kerítette az egyházakat, mint testületeket. Az egyházak az emberek cselekedeteivel és kijelentéseivel foglalkoznak ahelyett, hogy a Szentírás igazságainak kétélű kardjával hadakoznánk. A világ szelleme és szeretete ellenséges viszonyban van Istennel. Ha a Jézusban való igazság a maga egyszerűségében és tisztaságában szembekerül a világ lelkületével, azonnal felébreszti az üldözés szellemét. Igen sokan, akik keresztényeknek tartják magukat, még egyáltalában nem ismerték Istent. Az érzéki, természetes szív nem változott meg, és a testies érzület ellenségeskedésben áll Istennel. Mindnyájan hűséges szolgálói Sátánnak, ámbár más nevet viselnek. – *Tapasztalatok és látomások*, 274. o.

Ne feledjük, hogy semmilyen körülmények között sem szabad kihívnunk az üldözést. Nem szabad kíméletlen és éles szavakat használnunk. Tartsátok ezeket távol minden cikktől, hagyjátok ki minden beszédből. Bízátok Istenre, hogy Ő vágjon és feddjen. A véges ember rejtőzzön el, s lakozzon Jézus Krisztusban. Hagyjuk Krisztus lelkületét érvényesülni. Szóljunk elővigyázatosan, nehogy halálos ellenségünkkel tegyük azokat, akik nem osztoznak hitünkben. Ne adjunk lehetőséget Sátánnak, hogy meggondolatlan szavainkat utunk elvágására használja.

Olyan szorongatás ideje következik, amilyen még nem volt soha, amióta nemzetek vannak. Kötelességünk kigyomlálni beszédünkben és fej-

tegetésünkből mindent, ami bosszú és kihívás ízű, vagy ami támadja az egyházakat és egyéneket, mert ez nem Krisztus eljárása és módszere.

Mivel Isten igazságot ismerő népe nem tette meg kötelességét Isten szavának világossága szerint, szükséges, hogy óvatosabbak legyünk, nehogy megbántsuk a hitetleneket, mielőtt meghallanák hitünk okait a szombatra és vasárnapra vonatkozóan. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 244. o.

Június 13., kedd

Amint közeledünk a végső válsághoz, rendkívül fontos, hogy az Úr követői között összhang uralkodjon. A világ háborúkkal és ellenségeskedéssel van tele, mégis egyetlen vezető – a pápai hatalom – alatt egyesülnek majd a nemzetek, hogy Isten tanúi ellen fordulva a Teremtővel szálljanak szembe.

Mi adja Babilon uralmának erejét? A protestantizmus, amely azt vallja, hogy a Bárány természete és lelkülete lakik benne, és a mennyei áll szövetségben, de valójában a sárkány hangján szól. Sötét hatalom mozgatja őt.

Egy lesz a gondolatuk. Egyetemes szövetség jön létre, amely hatalmát és erejét a fenevadnak adja. Így nyilvánul meg ugyanaz az erőszakos elnyomó hatalom a vallásszabadság ellen – annak szabadsága ellen, hogy a lelkiismeretünk parancsa szerint imádjuk Istent – mint amilyet a pápaság tanúsított, amikor a múltban üldözte azokat, akik vissza merték utasítani a római vallás szertartásait. – *Maranatha*, 187. o.

Ugyanaz a mesteri elme, amely az elmúlt korokban hadat viselt a hűségesek ellen, most is el akarja pusztítani azokat, akik félik Istent és engedelmeskednek törvényének. Sátán felháborodást szít majd az alázatos kisebbség ellen, akik lelkiismeretesen visszautasítják a népszerű szokásokat és hagyományokat. Befolyásos és tekintélyes emberek fognak össze, hogy megvetéssel áraszák el Isten népét... Mivel a Szentírás nem szól a bibliai szombat megtartói ellen, ezért elnyomó rendszabályokkal pótolják majd ezt a hiányt. – *Maranatha*, 198. o.

Igen komoly események zajlanak a természetben és a világban. Sátán a gonosz angyalaival és a gonosz emberekkel mindent meg fog tenni, hogy újra győzelmet arasson, és látszólag sikerrel is jár. Csak-

hogy ebben a küzdelemben az igazság és a fedhetetlenség fog győzedelmeskedni. – *Manuscript 24, 1891*

Az isteni türelem határának átlépése szörnyű következményekkel jár, mert Isten haragja olyan jelleggel és erővel tör majd ki, amelyet a Biblia kegyelemmel elegyíthetetlennek nevez, és amely hatására pusztává lesz az egész Föld. A nemzeti hitehagyás idején, amikor az ország vezetői Sátán irányelvét követve a bűn embere oldalán sorakoznak fel, a bűn mértéke be fog telni. A nemzeti hitehagyás a nemzeti romlás előjele lesz.

Isten a törésre helyezte népét, hogy megújítsák az ösvényeket, és felrakják az emberöltők alapjait. A mennyei lények, a hatalmas erejű angyalok engedelmesen várakoznak az Úr parancsára, hogy egyesítsék erejüket az emberi eszközökkel. Amikor a dolgok olyan messzire jutnak, hogy már csak isteni hatalom lesz képes a sátáni munka ellensúlyozására, Isten közbelép. Amikor népe a legnagyobb veszélyben lesz, és látszólag képtelen lesz megállni Sátán erejével szemben, Isten közbelép érettük. Az ember végső határai – Isten lehetőségei. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 372–373. o.*

Június 14., szerda

Voltak azonban a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják; és ma is vannak minden egyházban igaz keresztények – beleértve a Római Katolikus Egyházat is –, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, és olyan parancsnak engedelmeskedjen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni az általa elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képét imádjá.

Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez, és helyette a Róma által választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben – ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét: „a fenevad bélyegét”. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés vilá-

gosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi „a fenevad bélyegét”. – *A nagy küzdelem*, 449. o.

Isten imádóinak különös ismertetőjele a negyedik parancsolathoz való ragaszkodásuk lesz, mert ez teremtői hatalmának jele, valamint az emberek részéről kifejezhető tisztelet és hódolat eszköze. A gonoszok megkülönböztető jele az a törekvésük lesz, hogy lerombolják a teremtés emlékünnepeit és felmagasztalják Róma intézményét. A harc két táborra osztja a kereszténységet. Az egyikbe azok tartoznak, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét, a másikba pedig azok, akik imádják a fenevadat vagy annak képét, és felveszik annak bélyegét. Noha az állam és az egyház összefognak, hogy kicsinyeket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket arra kényszerítsenek, hogy vegyék magukra a fenevad bélyegét, ezt Isten népe nem fogja megtenni.

Pátmosz prófétája így szól: „És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevaden és az ő képén és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái” (Jel 15:2), akik Mózes és a Bárány énekét éneklék. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 55. o.

Június 15., csütörtök

Sokan vannak, még a vasárnap kötelezővé tételének mozgalmában részt vevők között is, akik nem látják előre, mi is lesz e törekvés következménye. Nem döbrentek rá, hogy a vallásszabadság ellen küzdenek. Sokan soha meg nem értették a Biblia szombatjának kívánalmait, sem a vasárnap intézményének hamis alapzatát. A vallásos törvényhozást sürgető bármelyik mozgalom valójában engedmény a pápaságnak, amely pedig annyi század óta szívósan küzd a lelkiismeret szabadsága ellen.

A vasárnapünneplés mint keresztény intézmény a „gonoszság titkának” (2Thessz 2:6) köszönheti létrejöttét. A vasárnap kötelezővé tétele azoknak az elveknek a tényleges elismerése lesz, amelyek a pápaság sarokkövei. Amikor nemzetünk elárulja kormányzata elveit, mert elfogadja a vasárnap törvényét, akkor a protestantizmus kezét fog a pápasággal. Nem lesz ez más, mint új élet lehelése abba az önkényuralomba,

amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy tetteles elnyomást zúdítsen ránk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 711. o.

Az utolsó napok küzdelmeiben Isten népével szemben összefognak az összes romlott hatalmak, amelyek elpártoltak Isten törvényétől. Ebben a harcban a negyedik parancsolat szombatja lesz a fő kérdés, mivel a törvény szerzője a szombat parancsában nevezi magát az ég és a Föld Teremtőjének...

Az Egyesült Államok protestánsai elsőként nyújtanak kezét a szakadékon át a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezét fogjanak. E hármasszövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismereti jogok sárba tiprásában. – *Maranatha*, 187. O.

Isten követői elpecsételtetnek a homlokukon – ez a pecsét vagy jel nem látható, de kifejezi értelmi és lelki megállapodottságukat az igazságban: nem lehet megingatni őket. Amint Isten népét elpecsételik, és felkészültek a rostálásra, a rostálás be is fog következni. Valójában már el is kezdődött. Isten büntetései már elérték a Földet, hogy tudhassuk, mi következik...

A tanítás mindenféle szele fúj majd, s ránk akarják erőszakolni a fenevad bélyegét. Akik általában meghajoltak a világ követelményei előtt, és a világi szokásokhoz szabták magukat, azok könnyebben behódnak majd a földi hatalmaknak, minthogy kitegyék magukat a gúnynak, sértegetésnek, a börtönnel és halállal fenyegetésnek. Küzdelem dül majd Isten és az emberek parancsai között, s ekkor választják el a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Akkor világosan meg lehet különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól. Sok ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord majd a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta bűzát látunk. Mindazok, akik magukra öltik ugyan a szenthely díszzeit, de nem öltöznek Krisztus igazságos tetteibe, szégyenteljes meztelenségükben mutatkoznak majd meg. – *Maranatha*, 200. o.

Június 16., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások, „Az állat jele” című fejezet.

ISTEN DICSŐSÉGÉNEK RAGYOGÁSA

Június 17., szombat délután

Az ember bukása miatt az egész menny gyászolt. Az Isten által alkotott világot, amelyet szenvedésre és halálra ítélt lények laktak, a bűn átka sorvasztotta. A törvényszegők számára nem látszott semmi menedék...

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Az elveszett világ keservei láttán végtelen szájalomra indult. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására... Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától és hozhatta ismét összhangba a mennyel...

Már a Föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus „a Bárány” „megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ó, a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

A Krisztusba vetett reménységünk alapja, hogy ismerjük el bűnös voltunkat és azt, hogy szükségünk van megújulásra és megváltásra. Mivel bűnösök vagyunk, bátran kérhetjük, legyen a mi Megváltónk. Vigyázzunk tehát, hogy a tévelygőkkel való kapcsolattartásunkban ne viselkedjünk úgy, hogy azt mondhassák rólunk, nincs szükségünk megváltásra. Ne ítélkezzünk, ne vádoljunk és ne bántunk, mintha tökéletesek lennénk. Krisztus szolgálata a helyreállítás és a gyógyítás. Isten a szeretet. Ő nem ad alkalmat Sátánnak, hogy győzedelmeskedjen és pellengérré állítsa a rossz oldalunkat vagy gyengeségünket az ellenségeink előtt.

Krisztus azért jött, hogy minden ember rendelkezésére bocsássa a megváltást. Figyelmét nem kerülte el még a legtevélygőbb bűnös sem. Különösen azokért munkálkodott, akiknek a legnagyobb szükségük volt az általa hozott megváltásra. Minél nagyobb szükségük volt a helyreállításra, annál mélyebb érdeklődéssel és kedvességgel fordult hozzájuk, és annál nagyobb lelkesedéssel dolgozott. Szeretetteljes szívét teljesen megindította azok helyzete, akik reménytelenek voltak, és nagy szükségük volt az Ő átformáló kegyelmére. – *In Heavenly Places*, 291. o.

Június 18., vasárnap

Az emberek ültetnek és építenek, esznek, isznak, és senki nincs tudatában annak, hogy a végső, visszavonhatatlan döntést már kihirdették a mennyei szentélyben. Az özönvíz előtt, miután Noé belépett a bárkába, Isten kizárta az istenteleneket, akik hét napig – nem tudva, hogy végétük megpecsételődött – folytatták a gondtalan, élvezetszerető életet, és gúnyolódtak a figyelmeztetéseken. Az Üdvözítő azt mondta, hogy így lesz az Emberfiának eljövetele is. Csendben, észrevétlenül, mint az éjjeli tolvaj jön el a döntő óra, amely jelzi, hogy minden ember sorsa eldőlt, és a bűnösöknek felkínált irgalom végérvényesen visszavonatot.

A népet – amely biztonságban érezve magát szendereg – csak Isten haragjának kitöltése fogja felébreszteni. – *Maranatha*, 264. o.

Krisztus minden hű követőjének kiszabott feladata van. Isten munkát adott minden embernek. Néhányan utalnak a gyorsan terjedő próféciákra, és hirdetik: Legyetek készen, legyetek engedelmesek, tartások meg Isten parancsolatait...

Akik Istent szeretik, mindannyian fontolják meg, hogy most élünk a munka idején, amíg nappal van, dolgozzunk, de ne a már beteretl nyáj között, hanem menjünk, keressük az elveszetteket, a veszendőket. Ezeknek különösen szükségük van a segítségre, hogy a nyájhoz visszerüljenek. Itt az ideje, hogy a gondtalanok felébredjenek szunnyadásukból. Itt az ideje, hogy ne csak kérjük a lelkeket Isten szavának hallgatására, hanem szerezzenek olajat edényeikbe a lámpásuk számára. Ez az olaj Krisztus életszentsége. A jellemet jelképezi, a jellem pedig át nem ruházható. Senki sem szerezheti meg más számára. Mindenkinek tiszta szent, bűntelen jellemet kell fejlesztenie. – *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 232–233. o.

„Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.” (Mt 24:44)

Nem tudjuk pontosan az időt, amikor Urunk megjelenik az ég felhőin, de Ő mondta, hogy a saját biztonságunk érdekében minden pillanatban készen kell lennünk, vigyázzunk és várakozzunk. Akár egy, akár öt vagy tíz év van még előttünk, őrizzük meg a mai hitünket. Lelkiismeretesen tegyünk eleget mindennapi kötelességeinknek, mintha ez volna az életünk utolsó napja.

Nem Isten akaratát cselekedjük, ha lustálkodva várakozunk. Az Úr minden emberre feladatot helyezett, és elvárja, hogy mindenki hűséggel tegyen eleget kötelességének. Úgy álljunk ellen a bűnnek és a sötétség hatalmainak, ahogy korábban sosem tettük. Az idő, amelyben élünk, energikus és határozott munkát vár el azoktól, akik hiszik a jelenvaló igazságot. Tanításuk és életpéldájuk által mutassák be másoknak is az igazságot. – *That I May Know Him*, 358. o.

Június 19., hétfő

Akik meg akarják találni az igazság kincseit, azoknak le kell ásniuk értük, mint a bányásznak a földben rejtőző kincsért. A lagymatag, közömbös munka hiábavaló. Mind idősnek, mind fiatalnak fontos, hogy ne csak olvassa Isten szavát, hanem teljes szívvel, buzgón kutassa, és imádkozva keresse az igazságot, mint elrejtett kincset. Aki így cselekszik, jutalmat kap: Krisztus fogékonyabbá teszi értelmét.

Üdvösségünk függ a Szentírásban foglalt igazság ismeretétől. Isten azt akarja, hogy megismerjük az igazságot. Kutasd, ó, kutasd a drága Bibliát szomjas szívvel! Tárd fel Isten Igéjét, mint a bányász a földet az aranyért! Kutass, míg megtapasztalod, mit jelent Istennel kapcsolatban lenni, és amíg megtudod, mi az akarata veled! Krisztus kinyilatkoztatta: „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14:13–14) – *Krisztus példázatai*, 111. o.

Aki Istenhez kiált, mert szabadulni szeretne Sátán rettenetes vonzásából, különös értékének a Szentírást tartja. Egyedüli biztonságunkat az jelenti, ha elfogadjuk a teljes Bibliát, és nem csak egyes részleteit, és elhisszük a teljes igazságot. Lábaitok futó homokon állnak, ha az írott Ige akár egyetlen szavát is alábecsülitek. A Bibliát Isten adta

igazi üzenetként a lélek számára, mintha mennyei hang szólna hozzánk. Ezért tiszteletet, hódolatot és alázatot kell tanúsítanunk, amikor tanulmányozni kezdünk, hogy tanuljunk az örök valóságokról! Mindenkinek abban a tudatban kell tanulmányoznia a Bibliát, hogy az Isten szava, mely éppen olyan örök, mint az örök trón. Ha alázattal tanulmányozzátok a Bibliát, és vezetésért imádkoztok, Isten angyalai föltárják előttetek az élő igazságokat, amelyeket ha megtartotok, védőfalat fognak képezni számotokra Sátán kísértései és csábításai ellen. – *Our High Calling*, 210. o.

A menny felé utazóknak biztos vezetésre van szükségük. Nem emberi bölcsességre hagyatkozva kellene haladnunk. Nagy előjogunk hallani Krisztus hangját, amint felszólít, hogy menjünk előre az életúton. A szavai mindig bölcsességgel vannak tele.

Sátán nagy igyekezettel próbálja romba dönteni az emberi lelkeket. Leszállt nagy hatalommal, tudva, hogy kevés ideje van. Egyedüli biztonságunk, ha Krisztus közelében maradunk, az Ő bölcsességétől engedjük magunkat vezetetni, és éljük az Ő igazságát. Nem vagyunk képesek minden esetben észrevenni Sátán ügyködését, és nem tudjuk, hová helyezte ki a csapdáit. De Jézus jól ismeri az ellenség álnok csalásait, és biztos ösvényen tarthatja lépteinket. Krisztus mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14:6) – *Our High Calling*, 16. o.

Június 20., kedd

„Ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a Föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18:1)

Jelenések könyve 18. fejezetének jövendölései nemsokára beteljesednek. A harmadik angyal üzenetének hirdetése során egy másik angyal száll majd le az égből, akinek nagy hatalma van, és a Föld fénylik a dicsőségétől...

Ebben az időszakban az események sorozata nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten a helyzet ura. Az igazság tiszta, félreérthetetlen nyelven hirdettetik. Mint népek, elő kell készítenünk az Úr útját a Szentlélek teljhatalmú vezetése alatt. Az evangéliumot a maga tisztaságában hirdessük. Az élő vízfolyamnak mélyülnie és szélesednie kell. Mindenfelé, közel és távol embereket hív el Isten a leghétköznapibb munkáktól, üzleti vállalkozások mellől, amelyek addig teljesen lefoglalták az elmé-

jüket, és tapasztalt férfiak nevelő, példaadó befolyása alá rendeli őket. Amint megtanulnak hatékonyan munkálkodni, hatalommal hirdetik az igazságot. Az isteni gondviselés csodálatos megnyilatkozásai által óriási nehézségek szűnnek meg. Az üzenet, amely oly sokat jelent a Föld lakosainak, világosan hallható és érthető lesz. Az emberek megtudják, hogy mi az igazság. Egyre csak előre halad a munka, amíg az egész Föld figyelmeztetésben részesül. És akkor jön el a vég. – *Maranatha*, 218. o.

Isten Lelkének nagy kiárasztása – amely dicsőségével beragyogja az egész Földet – nem történik meg addig, amíg népünk meg nem világosodik, és nem ismeri meg tapasztalatból, hogy mit jelent Isten munkatársának lenni. Ha egészen és teljes szívből odaszenteltük magunkat Krisztus szolgálatára, Isten ezt a tényt Lelkének teljes kiárasztásával ismeri el – azonban ez nem történik meg addig, amíg a gyülekezet legnagyobb része nem munkálkodik együtt Istennel. Teremtőnk nem áraszthatja ki Lelkét, amikor az önzés ilyen nagymértékű, és a kaini lelkelet uralkodik...

Amikor a hívők szívében lángol az Isten iránti szeretet, akkor örömmel munkálkodnak Krisztusért. A szelídségét mutatják be, nem vallanak kudarcot és nem csüggednek el. Isten nagy szólója munkásokért kiált, alázatos embereket használ fel munkája végzésére...

A hívők minél közelebb húzódnak Istenhez, annál világosabban és hatásosabban tesznek bizonyosságot Megváltójuk szeretetéről és mentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldözés és a próbák hosszú évszázadai során a Lélek nagymértékű kiárasztásának örülhettek, jelként és csodaként álltak a világban. – *Az én életem ma*, 59. o.

Június 21., szerda

Ne csupán magunk szemléljük Jézus dicsőségét, hanem hangos szóval is hirdessük az Úr tökéletességét! Ézsaiás nemcsak csodálta, hanem hirdette is Krisztus tökéletességét. Dávid szíve elmélkedés közben áttüzesedett, kénytelen volt szólni róla. Amint Isten csodálatos szeretetéről gondolkodott, nem tehetett mást, csak beszélt, beszélt arról, amit látott és érzett. Aki hit által szemlélheti a megváltás csodálatos tervét, Isten egyszülött Fiának szépséges, vonzó jellemét, hogyan állhatná meg, hogy maga is ne szóljon róla? Ki tudna elgondolkodni a mérhetetlen szeretetről, amely Krisztus halálával a Golgota keresztyén megnyilvá-

nult – hogy ne kelljen elvesznünk, hanem örökké élhessünk –, ki tudná szemlélni ezt anélkül, hogy maga is ne zengené az Üdvözítő dicsőségének magasztalását? – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 43. o.

Isten lénye az Igéjében nyilatkozik meg. Amikor Mózes kérte: „mutasd meg nékem a te dicsőségedet” (2Móz 33:18), az Úr így válaszolt: „Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el...” (2Móz 33:19). Ez az Ő dicsősége. „És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.” (2Móz 34:6–7) Jónás hasonló szavakkal juttatta kifejezésre érzelmeit, mondván: „Tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú.” (Jón 4:2)

Az Úr bennünket eget és Földet betöltő szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékával von magához. A természet művei és a legbensőségesebb lelki kötelék által, melyeket az emberi szív átérezhet és átélhet, igyekezett magát kijelenteni nekünk; ám mindezek csak tökéletlenül mutatják be végtelen szeretetét. – *Jézushoz vezető út*, 10. o.

Isten fátyolozatlan dicsőségét ember nem viselheti el úgy, hogy meg ne haljon; de Mózeset biztosítja az Úr, hogy annyit fog látni az isteni dicsőségből, amennyit jelen, halandó állapotában elviselhet. A kéz, mely a világot alkotta, és a hegyeket helyükön tartja, felfogja a por embert, ezt a nagyhitű embert – s könyörületesen eltakarta őt a szikla hasadékában, miközben Isten dicsősége és egész jósága elvonul előtte. Csodálkozhatunk-e, hogy a Mindenhatóról tükröződő magasztos dicsőség olyan tündökléssel ragyogott Mózes arcán, hogy a nép nem bírt ránézni? Isten nyomát viselte magán, olyannak téve őt, mintha Isten királyi székétől érkezett, tündöklő angyal lenne.

Ez az élmény, s mindenek fölött a biztosíték, hogy Isten hallja könyörögését, és jelenléte őt kíséri, többet ért Mózesnek vezéri tisztje betöltésénél, mint Egyiptom műveltsége vagy a haditudományban elért minden sikere. Semmiféle földi hatalom, tudás vagy szakképzettség nem tudja kitölteni Isten jelenlétének helyét. Mózes történetében megláthatjuk, hogy az ember Istennel milyen közvetlen közösség előjogának örvendezhet. Félelmetes a vétkesnek az élő Isten kezébe esni. Mózes mégsem rettegett, hogy egyedül legyen annak a törvénynek szerzőjével, melyet olyan félelmetes jelenésben harsogott el az Úr a Sínairól,

mert lelke összhangban állt Alkotója akaratával. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 533. o.

Június 22., csütörtök

Nem sok út vezet a mennybe. Senki sem választhatja meg a maga útját. Krisztus azt mondja: „Én vagyok az út... senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (Jn 14:6) Mióta az első evangéliumi beszéd elhangzott, mikor az Édenkertben Isten kijelentette, hogy az asszony magva összezúzza a kígyó fejét, akkor Isten tulajdonképpen Krisztust emelte fel Útként, Igazságként és Életként. Krisztus volt az út, mikor Ádám élt, mikor Ábel Istennek ajándékozta a leölt bárány véré, ábrázolva a Megváltó véré. Krisztus volt az út, amelyen Isten megvédte a pátriárkákat és a prófétákat. Számunkra is egyedül Krisztus az az út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához. – *Jézus élete*, 663. o.

Amikor a hangos kiáltás – „Elvégeztetett!” (Jn 19:30) – elhangzott Krisztus ajkáról, a papok éppen a templomban végezték szolgálatukat. Ez volt ugyanis az estéli áldozat órája. A Krisztust jelképező bárányt bevitték, hogy levágják. A pap felvette már a jelentőségteljes és szép ruháját, felemelt késsel állt ott, amiként Ábrahám tette egykor, mikor éppen fiát készült feláldozni. Az emberek megdöbbenve figyelték az eseményt. A Föld azonban megmozdult, és remegni kezdett, mert maga az Úr közelítette meg az oltárt. Olyan zajjal, mint amit a szövet elrepszése okoz, a templom belső kárpitját tetejétől az aljáig egy láthatatlan kéz kettétépte, és az emberek sokaságának a tekintete előtt feltárult az a hely, amelyet egyszer Isten töltött be jelenlétével... A földi szentély legszentebb helye nem volt többé szent.

Mindenütt rémület és zűrzavar uralkodott. A papok azonnal megakarták ölni az áldozati állatot, erőtelen kezükből azonban kiesett a kés, és a bárány megmenekült. A jelkép és a valóság találkozott Isten Fia halálában. A nagy áldozat megtörtént... Úgy volt, mintha egy eleven hang szólt volna az Isten-imádókhoz: Most értek véget, befejeződtek a bűnért hozott áldozatok és felajánlások. Isten Fia eljött ígérete szerint: „Ímé itt vagyok (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat.” (Zsid 10:7) Krisztus „az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsid 9:12). – *Jézus élete*, 756–757. o.

Az elmélkedés micsoda témája ez... Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szenvedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? Még a legkeményebb szívnek is meg kellene lágyulnia, meggondolva, hogy értünk hagyta el a menny boldogságát és dicsőségét; értünk szenvedett gyalázatot és nyomort, kegyetlen kínzást és borzalmas halált. Ha kereszthalálával és feltámadásával nem nyitotta volna meg előttünk a remény ajtaját, nem ismernénk mást, csak a sötétség rémségeit, a kétségbeesés gyötrelmeit. Miközben jelenlegi állapotunkban ajándékokban és áldásokban részesülünk, fel sem érjük ésszel, hogy milyen mélységekből mentett ki minket. Képtelenek vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus föl nem emelt volna, átölelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 316. o.